karl may

NELEGIUITUL

EDITURA PALLAS

KARL MAY

Opere — 42

NELEGIUITUL

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
DIE LIEBE DES ULANEN (1—5 Bände)
Roman
Druck und Verlag H.G. Münchmeyer
Dresden, 1905—1906

La pregătirea pentru tipar a volumului s-a folosit ca text de bază romanul-foileton *Sub vulturul imperial*, apărut, sub semnătura LIEI HÂRSU, la Editura Cosmos [1934—1935]. Confruntarea cu textul original și traducerea fragmentelor omise în versiunea română aparțin ILINCĂI PANDELE, iar redactarea finală NEDEEI BURCĂ.

Drepturile de folosință ale acestei ediții revin Editurii Pallas.

KARL MAY

Opere — 42

NELEGIUITUL

din ciclul
„Dragostea ulanului“
* * * *
Roman

EDITURA PALLAS
București, 1999

Coperta de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU
Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN 973-98587-4-0

1. ÎN CÂRCIUMA DIN THIONVILLE

O dimineaţă minunată la Ortry. Soarele băuse roua de pe frunze şi spice, şi numai ici, colo mai sclipea o picătură argintie în potirul adânc al unei flori.

La ora aceasta Marion de Sainte-Marie obişnuia să participe la lecţiile pe care doctorul Müller le dădea fratelui ei. Făcea asta din dragoste de soră, sau pentru că o interesau obiectele pe care le preda germanul? Poate că nici ea însăşi nu ştia.

În vremea asta, Nanon obişnuia să se plimbe singură prin pădure. Acolo era mai multă libertate şi mai frumos decât în odaie, în tovărăşia cărţilor . . . erau fel de fel de plante şi ierburi şi, din când în când, cineva venea să le culeagă şi să-şi umple tolba cu ele.

Mai ales era acolo un locşor unde-i plăcea să stea, căci şezuse pe dânsul prima oară cu Fritz. Şi ori de câte ori venea acesta în pădure, nu se întindea nici el în iarbă până nu ajungea la locul acela.

Mergea încetișor printre copaci, fredonând:

Departe în miazăzi e frumoasa Spanie.
Spania e pătria mea.
Acolo castanii umbroși
Freamătă pe țărmul Ebrului.

Ea se opri și ascultă. Ecoul nu-i răspundea, iar ei îi plăcea atât de mult ecoul; îl asculta cu atâta drag! Își urmă drumul și cântă mai departe.

Iar se opri să asculte, și deodată un zâmbet fericit îi lumină fața, căci de data aceasta ecoul se auzi. Dar venea din munți sau dintr-un perete de stâncă? Desigur că nu, căci tonurile erau cu o octavă mai jos și apoi și cuvintele cântecului erau altele, iar glasul care le cânta era de bariton.

Nanon ascultă și, abia când ultimul sunet se pierdu, porni iar la drum, dar mai repede ca înainte. Se apropia tot mai mult de locul cu pricina, și când ajunse la el . . . îl văzu în iarbă pe Fritz, cu sacul său. Culegătorul de buruieni stătea întins la pământ, cu privirea spre cer, ca unul care-și țese visuri de fericire.

— Bună dimineața, domnule Schneeberg! auzi îndărătul său.

El sări în sus, ca și cum ar fi fost peste măsură de surprins.

— Ah, dumneata ești! zise apoi. Bună dimineața, domnișoară Nanon. Credeam că sunt singur.

— De aceea cântai atât de frumos?

— De, frumos cum poate cânta un culegător de plante.

— Eşti foarte modest. Şi cântai tocmai cântecul meu favorit.

— Serios? Ar fi trebuit să ştiu.

Cu toate astea, ştia deja de mult.

— Înainte de a te auzi, am cântat şi eu două strofe din acelaşi cântec, spuse ea.

— Aha! De aceea mi se părea că aud ceva de departe, ca şi cum venea din cer. Ce frumos era!

— Zău?

— Nu eşti obosită, duduie Nanon?

— Nu prea.

— Nu vrei să iei loc?

— Iar pe sacul cu buruieni? Cu vremea o să ţi-l rup şi o să te certe doctorul dumitale.

— Ce-mi pasă mie de doctor, numai dumneata să te simţi bine.

Nanon se aşează pe sac.

— Mă răsfeţi prea mult.

— Aş vrea să-ţi fiu mult mai mult de folos decât sunt în stare acum.

— Te cred. Şi tocmai pentru că eşti atât de amabil, nu mă lasă inima să-mi exprim o rugăminte.

— Încearcă fără teamă!

— Închipuie-ţi, tatăl meu a murit.

— Tatăl dumitale? spuse el, îndurerat. Doamne sfinte, asta e trist, foarte trist.

— Deşi nu era tatăl meu adevărat, ci numai adoptiv.

— Aşadar, n-ai părinţi?

— Nu. Sunt orfană.

— La fel ca mine.

— Da, la fel ca dumneata. Aşadar, tatăl meu adoptiv a murit şi urmează să fie înmormântat poimâine. Vreau să plec într-acolo, unde va veni şi sora mea.

— Ai o soră?

— Da. I-am telegrafiat şi va fi mâine la gară. O întâmpin acolo şi plecăm împreună mai departe, la Metz, apoi la castelul Malineau de lângă Etain. Închipuie-ţi, atât de departe, numai noi două!

— Da, e cam neplăcut. Două doamne singure . . .

— Nu mă tem de nici o primejdie, dar nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla. Gândeşte-te la nenorocirea aia de pe Mosel!

— Da, cine şi-ar fi putut închipui că vom naufragia . . .

— Şi tocmai dumitale ţi-a fost scris să mă salvezi. De atunci . . . ei, da, asta mă face să-ţi adresez rugămintea de azi, dragă domnule Schneeberg . . . Dar zău că-mi vine greu s-o exprim.

El zâmbi şi spuse:

— Ştii dumneata ce m-ar face pe mine vesel şi fericit?

— Ce anume?

— Să te pot însoți. Dar unei dudui ca dumneata nu-i șade bine să fie însoțită de un biet strângător de buruieni, ca mine.

— La ce te gândești, omule! Tocmai asta vroiam să te rog. Ai avea timp?

— Berechet. Îi voi spune stăpânului meu și apoi totul e în bună regulă.

— Bun! Vei putea pleca cu trenul de amiază?

— Firește.

— Atunci ne întâlnim în gară. Cât de mult mă bucur c-am s-o revăd pe sora mea! Sunt ani întregi de când ne-am despărțit. Știi că i-am scris despre dumneata și despre dintele de leu? Mă gândeam că s-ar putea interesa, căci locuiește la Berlin.

— La Berlin? întrebă el, devenind atent. E măritată?

— O, nu! E damă de companie, ca și mine. Îi merge foarte bine. Stăpâna ei e contesa de Hohenthal.

— Hohen . . . Hohenthal? repetă el, dându-și osteneala să-și ascundă surprinderea.

— Da. Fiul ei e căpitan de husari.

— Așa! Și cum o cheamă pe sora dumitale?

— Madelon. Vii, deci?

— Firește.

— Atunci mă grăbesc. Marion m-o fi așteptând.

Se ridică și-i întinse mâna.

— Cu bine, bunule domn Schneeberg!

— Cu bine, domnișoară Nanon!

Ea plecă și el rămase pe loc. După ce o văzu dispărând, Fritz clătină din cap și-și zise:

„Ce-o să iasă din toate astea? Madelon de la Hohenthal e sora ei. Aia mă cunoaște bine și va bănui îndată de ce ne aflăm aici. Ce-i de făcut? Cel mai bun lucru e să-l întreb pe domnul doctor Müller. Ce va spune el, aceea se va face. Nu-mi pot lua singur răspunderea."

Trecuse de amiază când Fritz ajunse la Thionville. După ce își goli sacul, se duse la hanul unde locuiseră odinioară artiștii trupei lui Abu Hassan, și unde avusese discuția cu dansatoarea.

Străbătând strada, îl zări pe Müller mergând agale. Un semn scurt între cei doi fu deajuns ca să se înțeleagă și Fritz intră în local. În sala de mese nu se afla nimeni: totuși el se îndreptă spre odaia cunoscută, ca să nu fie tulburați de eventuali clienți. Müller fu destul de precaut să meargă înainte și să se întoarcă prin două străduțe lăturalnice. Intră și el în odaia cealaltă, deoarece nu văzu pe nimeni în sală. La un pahar de vin, stătură de vorbă în șoaptă.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da, domnule doctor. Am nevoie neapărat de un scurt concediu.

— Pentru ce?

— Pentru că tatăl adoptiv al domnișoarei Nanon a murit.

— Nu pricep.

— Să vedeți: pe lângă Etain, la castelul Malineau, trăia tatăl ei adoptiv, care a murit acum. Vrea să se ducă la înmormântare și mă roagă s-o însoțesc.

— Tu, tu? zise Müller, amenințându-l cu degetul. Ce să cred eu despre asta? Nu cumva . . .

Se întrerupse și Fritz interveni repede:

— Vreți să spuneți că nu-s omul potrivit să însoțesc o duduie și s-o ocrotesc?

— Pe una bătrână, da. Însă una tânără și frumoasă, nu.

— Mă iertați! Un sergent-ma . . .

— Psst!

— Așa e! Vroiam să spun un culegător de buruieni, care se pricepe la plante și flori, va ști și să umble delicat cu o duduie. Dar, din păcate, îmi lipsește ce-i mai important pentru a impresiona o femeie.

— Ce anume?

— Cocoașa dumneavoastră.

— Ești o pacoste, dar cunoștința ta cu Nanon Köhler ne-ar putea fi de folos. Cât timp vei lipsi?

— Asta nu știu. Dar cred că până poimâine seară . . .

— Când plecați?

— Mâine cu trenul de amiază.

— Bine, îți dau concediu și bani de drum. Ține!

Scoase punga și-i dădu lui Fritz câteva piese de aur.

— Foarte mulțumesc, domnule doctor. În felul acesta pot face și eu impresie bună. Asta mi-e cu atât mai plăcut cu cât va fi cu noi și o veche cunoștință din Berlin.

— Cine anume?

— Să vedeți, domnule doctor, asta e o istorie a dracului. Cine s-ar fi putut gândi la așa ceva!

— Ei, spune odată!

— Cunoașteți, cred, familia domnului căpitan de husari Hohenthal?

— Firește că o cunosc. Sunt chiar bun prieten cu căpitanul. Ne vizităm adesea.

— Știu asta. O cunoașteți atunci și pe dama de companie a mamei domniei sale?

— Pe mica Madelon? Da.

— Nu vă bate la ochi că se numește tocmai Madelon?

— De ce mi-ar bate la ochi? Pentru că e nume franțuzesc, poate?

— Da. Nanon și Madelon, Mădelon și Nanon. Cunoașteți numele de familie al acestei fete?

— Cred că l-am auzit cândva. Da... da, căpitanul îi zicea „domnișoara Köhler".

— Așa e. Și Nanon tot Köhler se numește. De aici urmează că...

— ... sunt înrudite.

— Ba sunt chiar surori.

— Ei asta! E adevărat?

— Foarte adevărat. Nanon singură mi-a spus-o. Madelon va sosi mâine cu trenul de

amiază la Thionville, ca să se întâlnească cu sora ei.

— Asta e neplăcut.

— Așa e.

— N-o vei putea însoți pe Nanon.

— Asta mi-am spus și eu. De fapt, nici n-ar trebui să mă arăt, dar, hm!, am chibzuit bine și am ajuns la concluzia c-ar fi totuși mai bine să mă arăt ei. Cele două surori nu s-au văzut de ani întregi și, cu siguranță, după înmormântare, Madelon va veni la castelul Ortry, să stea câteva zile cu Nanon; atunci nu veți putea scăpa să fiți văzut de ea.

— Din păcate, asta e foarte adevărat.

— Și în felul acesta totul poate fi trădat. Gândiți-vă numai că, în surpriza ei, tânăra v-ar spune pe numele adevărat!

— Ar fi prost de tot.

— Așa cred și eu; de aceea gândesc că e mai bine să dau ochii cu ea și s-o pregătesc.

— Foarte bine, dar cum explicăm prezența noastră aici?

— Asta o las pe seama dumneavoastră. Adevărul nu trebuie spus în nici un caz.

— Firește că nu. Tu cunoști unele amănunte din trecutul familiei mele?

— Ce-am prins pe ici, pe colo.

— Bătrânul căpitan joacă un rol însemnat . . .

— Știu. Vreți să spuneți să-i explic în felul acesta prezența noastră aici?

— Asta ar fi cel mai bun lucru.

— Dar ce să-i spun?

— Las pe seama ta. Ești destul de inteligent și precaut să găsești ceva potrivit.

— Poate auzi și Nanon?

— Nici un cuvânt!

— Așadar, nu trebuie să știe că sora ei mă cunoaște. Asta îngreuiază lucrurile.

— O socot pe Madelon fată inteligentă și tăcută.

— Și eu. Și sper că nu va flecări nici măcar în fața surorii sale. Dar ceea ce mă îngrijorează e clipa întâlnirii.

— Ți-ai dat întâlnire cu Nanon în gară?

— Da. Sora ei știe că e așteptată acolo de dânsa. Va deschide compartimentul, cele două fete își cad în brațe, apoi Madelon mă va recunoaște și mă va striga în gura mare pe nume și atunci voi fi demascat.

— Chiar așa.

— Dar nu-mi vine nici o idee cum să scap.

— Ca să eviți asta, nu există decât un singur mijloc: trebuie să-i ieși în întâmpinare Madelonei. Trenul ajunge aici după ora douăsprezece. Într-o stație mică, unde oprește puțin, n-ai timp s-o descoperi. Trebuie deci s-o întâmpini la Trier și asta se poate numai dacă pleci cu trenul de dimineață.

— Bine. În Trier trenul oprește zece minute. De ajuns pentru a găsi un călător. Dai de dânsa și, până ai ajuns aici, totul e pus la punct. Știu că mă pot bizui pe tine.

În momentul acela intrară doi clienți în sala mare. Ușa nu era închisă de tot, așa că se putea auzi ce vorbeau.

— E acasă patronul? întrebă un glas.

— Da, răspunse chelnerița.

— Dă-mi un rachiu și cheamă-l! De tine însă n-avem nevoie.

Fata plecă.

— Ceva secret, după cât se vede, șopti Müller.

Se apropie de ușă, aruncă o privire prin crăpătură și văzu un bărbat cu o barbă mare, neagră. Purta îmbrăcăminte obișnuită, dar făcea o impresie milităroasă. Luase loc pe un scaun și sorbea din rachiul pe care i-l adusese fata.

Trecu cam multișor până sosi patronul.

— Mă lași să aștept prea mult, spuse omul către el. Timpul mi-e măsurat.

— Ce-s eu de vină? Ce e?

— Adunare.

— Aha! Și ai alergat, cred. Vin toți?

— Nu, numai șefii.

— Când?

— Precis la ora unsprezece.

— La ruine?

— Nu. Acolo nu se mai poate, de când am fost spionați atunci. Aș vrea să știu cine a izbutit să se furișeze înăuntru. O bănuială avem.

— Zău? Cine e?

— Un individ străin de pe aici, care colindă toată ziua prin pădure, culegând buruieni. A fost zărit și la ruine. Poate că acela a fost.

— Aș! spuse patronul. Ăla nu putea să fie.

— Îl cunoști?

— Ba bine că nu. E culegătorul de plante al doctorului Bertrand. Vine adesea pe la mine.

— Ce fel de om e?

— E tot atât de prost pe cât de lung și de voinic. De pilit pilește în draci. Altminteri, însă, nu e nimic de el. Nu deschide gura, nu joacă nici biliard, nici cărți. E bun doar pentru meseria lui.

— Norocul lui! Dacă și-ar vârî nasul în secretele noastre, nu i-ar merge deloc bine. De unde e?

— Din Geneva, cred. De ăsta nu trebuie să ne îngrijorăm.

— Căpitanul a intrat la bănuială, însă, și vrea să-l pună sub observație. Îl voi liniști pe bătrân.

— Da, da, poți s-o faci fără grijă. Dar dacă nu ne mai adunăm la ruine, nu ne mai rămâne decât *Trou du bois.*

— Da. Astă-seară la ora zece, la *Trou du bois.* Acum trebuie să plec.

— Trebuie adus ceva?

— Nu. Vom primi câteva ordine și atâta tot. Într-un sfert de ceas, treaba e gata. La revedere!

Plecă însoțit de patron, care nu se mai întoarse.

— *Bien!* Asta a fost minunat, nu? zise Fritz în șoaptă.

— Foarte bine!

— Patronul pare să nu știe nimic de prezența noastră.

— Așa e. De aceea să închidem ușa, atunci când ne va observa să nu bănuiască cumva că i-am putut auzi.

Fritz închise încetișor ușa, se așează iar și zise:

— Așadar, pe mine mă bănuiseră domnii. Ce bine că știu! Mă pot orienta în consecință.

— Și eu mă bucur că nu m-au luat pe mine la ochi. De când m-a zărit căpitanul la ruine, mă tem mereu că bănuiala s-ar putea îndrepta asupra mea.

— Astă-seară iar o adunare! De-am putea spiona!

— Locul îl știm. *La Trou du bois.*

— Asta înseamnă: *Groapa pădurii.* Știți cumva unde vine, domnule doctor?

— Nu, însă trebuie să aflu.

— Vom descoperi noi. Mă luați cu dumneavoastră?

— Trebuie să te odihnești.

— Pentru călătoria de mâine?

— Bineînțeles.

— Asta mai lipsea. Vă rog din tot sufletul să mă luați și pe mine.

Müller nu-l putu refuza.

— Bine! Dacă vrei neapărat.

— Și încă cum. Unde ne întâlnim?

— La ora zece fix, la locul unde o potecuță duce de la castel la pădure.

— Bun. Între timp vom afla unde trebuie căutat locul.

— Firește. Dar vii înarmat.

— De la sine înțeles. Și acum să mă retrag?

— Nu. Mai așteptăm. Dacă plecăm acum și ne zărește patronul, intră la bănuială. Dacă ne vede însă mai târziu, va crede că am sosit de curând. Dar ia spune: l-ai mai întâlnit pe Abu Hassan? Din noaptea aceea a dispărut fără urmă.

— Dar lucrurile sale se mai află aici, la han.

— Atunci cu siguranță se va reîntoarce.

— Precis? Altfel riscă să se emită mandat de arestare pe numele lui, căci trebuie să-și facă depoziția cu privire la moartea dansatoarei.

— Dacă-l vezi, îmi dai de știre îndată. Trebuie să mă lămurească în privința unor lucruri, și-mi pare rău, acum, că n-am fost mai sincer cu el.

Ușa se deschise și patronul vârî capul înăuntru. Zărindu-i pe cei doi, făcu o mutră surprinsă.

— De mult ești aici? întrebă el.

Fritz își luă o mină de prostănac și răspunse:

— Știi doar.

— Eu nu te-am văzut intrând.

— Ba, totuși. Când am venit pentru prima oară aici, la dumneata, stăteai colo după ușă.

— Dar cine te întreabă de asta?

— Păi chiar dumneata. Întrebaseși de cât timp sunt la Thionville.

— M-ai înțeles greșit. Te-am întrebat de când ești aici, astăzi.

— Ah, așa! Păi nu m-am uitat la ceas.

— A fost cineva în odaia din față?

— Chelneriţa.

— Vreun client?

— Nici unul.

Patronul păru că se liniștește și i se adresă lui Müller:

— Dumneata n-ai fost încă aici, domnule. Pot întreba cine ești?

— Pentru care motiv mă întrebi? Ca să poți bea un pahar de vin la dumneata trebuie să te legitimezi?

— Asta nu, dar îmi place să-i cunosc pe cei care vin la mine. Știi și dumneata, domnule, că datoria unui patron de local e să servească clienții după pretențiile lor.

— Se poate să fie cum zici dumneata. În ce mă privește, pretențiile mele nu-s mari. Sunt educator la castelul Ortry.

Cârciumarul tresări ușor și își plimbă privirea de la unul la altul.

— Atunci sunteți desigur domnul doctor Müller? întrebă el. Dumneavoastră ați salvat-o pe tânăra baroană? Și pe domnișorul Alexander?

Müller încuviinţă cu un gest din cap.

— Trebuie să fiţi un bărbat foarte curajos, urmă celălalt, măsurându-l cu privirea.

— Datoria şi nimic mai mult.

— V-aţi întâlnit întâmplător cu dumnealui?

— Întâmplător, da.

— Vă cunoaşteţi cumva?

Asta era prea mult. Müller se ridică şi zvârli o monedă pe masă.

— Întrebări dintr-astea să le pui copiilor de şcoală, nu unui om care e obişnuit să primească el răspunsuri. Ia-ţi plata şi să ne vedem cu bine!

Plecă, petrecut de privirile patronului, care se adresă apoi lui Fritz:

— Un mojic!

— Da, încuviinţă culegătorul de plante.

— Nu găseşti şi dumneata?

— Ba chiar foarte mult. Eu era aproape să-l pălmuiesc.

— Cum asta?

— A intrat aici tocmai când m-am aşezat jos. Îţi închipui poate c-a salutat!

— Nu?

— Aş, de unde! Am încercat să încep o discuţie . . .

— Şi el n-a vrut?

— Nu. Am început cu vremea de afară, dar nici cu o privire nu m-a învrednicit. Şi tot aşa am atins mereu alte subiecte, care de care mai interesante. Şi ştii dumneata ce mi-a spus?

— Ei, ce?

— Cică să-mi țin botul.

— Asta e obrăznicie.

— Și încă ce obrăznicie! Mă miră că nu ți-a spus-o și dumitale. Strașnică educație o să-i dea individul ăsta tânărului baron Alexander!

— Ai dreptate. Dar e adevărat că n-a fost nimeni în odaia din față? N-ai auzit pe cineva vorbind?

— Nici un cuvânt.

— Atunci e bine. Vezi că așteptam poștașul, dar se vede că n-a fost. Ai fost și azi să culegi plante?

— Peste tot: în pădure și pe câmp.

— Care sunt locurile dumitale preferate?

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic, unde stai cu mai multă plăcere?

— În pat.

— I-ascultă domnule, vrei să-ți bați joc de mine?

— Cum? spuse Fritz, prefăcându-se mirat. M-ai întrebat unde-mi place să stau mai mult și ți-am răspuns cu toată sinceritatea.

— Voiam să știu dacă nu cumva ai în pădure un locșor unde-ți place să stai cu deosebire.

— Mă duc acolo unde găsesc plantele mele; alte locuri nu mă atrag.

— Pe la turnul cel vechi te abați adesea?

— Brrr! Pe acolo umblă stafii.

— Cine ți-a spus?

— Toți oamenii știu asta.

— Dar pe la ruinele alea mari din inima pădurii ajungi vreodată?

— Ce să caut eu printre ruine? Acolo nu crește ceea ce caut eu.

— Dar cunoști locul numit *Trou du bois*?

— *Trou du bois*? Ce-o mai fi și asta?

— O groapă în pădure.

— Așadar, un loc unde nu-s copaci?

— Nu, doar o groapă mare în pământ.

— Păi, sunt multe gropi în pădure pe unde am trecut eu.

— Se află în prelungirea drumului de la marea carieră de piatră spre primul colț de pădure.

— Ce știu eu de carieră de piatră și colțuri de pădure! Habar n-am.

— Dacă mergi în linie dreaptă de la primul loc la al doilea, ajungi la groapă într-o jumătate de ceas.

— Fie și așa! Dar mie nici nu-mi dă în gând să alerg prin pădure, ca să găsesc o groapă. Am de făcut ceva mai bun.

Patronul izbucni în râs.

— Ești admirabil! zise el. Așadar, n-ai fost încă la groapa aceea?

— Nu.

— Nu găsești că pădurea asta este foarte izolată?

— Ca toate pădurile.

— Ba sunt păduri foarte bine cunoscute. Dar a noastră e foarte rar vizitată de oameni.

— O fi.

— Se vorbește că noaptea . . .

— Prostii! Ce om cu scaun la cap umblă noaptea prin pădure?

— Oh! Se spun lucruri ciudate!

— Prostii! Astea-s povești de adormit copiii. Dacă ar exista pe aici o graniță ce trece prin pădure, s-ar putea spune că sunt contrabandiști pe acolo. Dar dacă vorbește cineva de oameni care umblă noaptea prin pădure se înșală cu siguranță. Știu eu mai bine.

Hangiul ezită. Să bănuiască prostănacul ceva?

— Dar cine să fie, dacă nu-s oameni, domnule?

— Hm! Despre asta nu trebuie vorbit decât în șoaptă. Apropie-te!

Fritz îl luă de mână și îi suflă în ureche:

— Alaiul gălăgios . . .

Și dădu drumul hangiului, se scuturâ ca și cum ar fi fost înspăimântat, dădu din cap de câteva ori plin de înțelepciune și adăugă făcându-și cruce:

— Da, așa e! Chiar dacă nu se vorbește despre asta.

În timpul nopții nici o putere pământeană nu s-ar putea mișca în pădure.

Hangiul îl aprobă pe acest om inofensiv:

— Am auzit și eu de asta.

— Știți că celui pe care-l prinde vânătorul gălăgios i se sucește capul?

— Se povestesc fel de fel de lucruri înfiorătoare.

— Şi după aceea nefericitul trebuie să vâneze pe vecie. Dumnezeu să mă apere de aşa ceva.

— Este mai rău decât purgatoriul şi pedeapsa supremă. Te îngrozeşti doar când te gândeşti. Mă întorc mai bine la treabă.

Patronul plecă. Când fu în încăperea vecină şi închise uşa după el, zâmbi pe sub mustaţă şi murmură:

„O, că mare-i grădina lui Dumnezeu. Şi pe omul ăsta idiot, l-am socotit noi primejdios! Ha-ha-ha!“

Şi dincolo, în odăiţă, Fritz zâmbi şi el în sinea sa. Apoi părăsi oraşul, pornind în direcţia carierei cunoscute.

În vremea asta, la castelul Ortry se petrecuse o scenă oarecum furtunoasă.

Acolo se mai aflau încă cei doi conți Rallion, tatăl și fiul. Rana pe care i-o făcuse Fritz bătrânului, când fugise de la ruine, fusese neînsemnată. În schimb, aceea pe care i-o provocase tânărului, era mai gravă. Ea îi produse o inflamație mare și dureri, apoi îi desfigură fața, la care colonelul ținea atât de mult.

Astfel se întâmplă că cei doi conți nu erau deloc în bună dispoziție. Problemele lor secrete erau pe drum bun, după cât se părea, dar în privința domnișoarei Marion, nu se vedea nici un progres. De aceea, în dimineața când fata era de față, la lecția fratelui ei, Rallion-tatăl se duse la căpitan.

— Ia citește vestea asta pe care am primit-o cu poșta de dimineață, spuse cel dintâi.

Richemonte luă hârtia, care avea următorul cuprins:

„Contelui Jules Rallion, la Castelul Ortry! Vino imediat! Prezența dumitale e absolut necesară pentru a stăvili curentele contrare.

Ducele de Gramont.“

Ordinul venea deci din partea ministrului de externe, care era un favorit al împărătesei și făcea parte din partidul războinic.

— Ce spui de asta? întrebă Rallion.

— Că trebuie să plecați. Aceste curente contrare . . .

— . . . nu mă interesează, deocamdată. Dumneata spui că trebuie să plec, dar nu te gândești la ceea ce m-a adus aici?

— Firește.

— Intențiile mele nu s-au îndeplinit.

Căpitanul se uită mirat la celălalt. Puse jos tocul și zise:

— Nu știam asta. Ați putut constata că organizarea conspirației noastre e aproape gata. Apoi ați văzut depozitele, care se măresc din zi în zi.

— Nu la asta mă refer! îi tăie vorba Rallion. Mă gândesc la interesul nostru personal.

— Și nu-i în ordine, oare?

— Ce înțelegi prin a fi în ordine, căpitane?

— Starea actuală a lucrurilor.

— E cât se poate de nemulțumitoare.

— Domnule conte, replică Richemonte, sunt motive care ne fac să dorim urgent o legătură între copiii noștri. V-am asigurat că Marion va deveni soția fiului dumneavoastră. I-am adus pe amândoi aici, ca să se cunoască. Nu-i oare destul?

— Din păcate, nu.

— Hm! spuse Richemonte, zâmbind: vă gândiți poate la o căsătorie imediată?

— Ba deloc. Însă o siguranță aș dori, totuși, să am.

— Aveți cuvântul meu. Nu vă e de ajuns?

— Cât țin la cuvântul dumitale știi prea bine. Ai avut adesea prilejul s-o afli. Dar în cazul de față s-ar cere cuvântul unei alte persoane.

— În cine aveți încredere? În baron? În baroană?

— Aș!

— Vă referiți la Marion?

— Da!

— Atunci puteți fi liniștit. Fata va asculta.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. Observă și dumneata cum se poartă cu fiul meu. E rece, distantă, aș putea spune chiar disprețuitoare.

— Ei da, fata are mândrie și fiul dumneavoastră nu-și dă nici o osteneală să-i placă. Să-ncerce s-o câștige!

— Pentru asta n-am timp. Am venit încoace la ceva sigur. Acum trebuie să plec. Ce-mi oferi dumneata?

— Vă gândiți cumva la o logodnă imediată?

— Poate.

— În starea în care se află fiul dumneavoastră? E bolnav în pat, desfigurat.

— Atunci mi-ar fi de ajuns făgăduiala fetei. Pe aceasta trebuie s-o am, însă, ca să pot pleca liniștit.

— Nu-i nevoie, domnule conte.

— Și totuși o pretind.

— Nu vă înțeleg! Dar pentru vechea noastră prietenie vreau să vă fac pe plac. Voi vorbi cu Marion. Când plecați?

— Mâine dimineață.

— Fiul dumneavoastră rămâne aici?

— Da. Starea în care se află nu-i îngăduie să plece.

— Bine! După masă voi sta de vorbă cu Marion și veți auzi încuviințarea ei din propria-i gură.

— Să sperăm.

— Și acum am să vă dau o veste bună. Printre scrisorile de azi se află una pe care o așteptam de mult.

— Din New-Orleans? întrebă contele, repede.

— Da.

— Slavă Domnului! E în regulă?

— Da. Întreprinderea ne trimite pe unul din funcționarii ei, un anume mister Deephill, care are misiunea să încheie afacerea cu noi. Omul are milioane cu dânsul și va sosi mâine aici cu trenul de amiază.

— Deci, am câștigat. Asta mă face să sper că și chestiunea personală se va rezolva într-un mod fericit.

— Bazați-vă pe mine!

Masa decurse într-o atmosferă posomorâtă. Baronul părea absent și nu rosti nici o vorbă. Colonelul nu putea lua parte. Richemonte nu uitase că fusese silit să-l rabde la masă pe doctorul Müller. Baroana Marion și Nanon erau

silite să tacă și ele, și dacă se mai auzea un cuvânt asta se întâmpla numai când profesorul vorbea cu elevul său.

După masă, Richemonte le pofti pe Marion și pe baroană în odaia sa. Li se adresă în felul acela aspru și poruncitor, care nu prevestea nimic bun.

Bătrânul căpitan se plimba prin odaie de colo-colo. Baroana apăru cea dintâi. Luă loc și amândoi așteptară până veni fata. Ea vru să se așeze, dar Richemonte o opri cu un gest poruncitor:

— Nu-i nevoie! Ceea ce am să-ți comunic e important, dar scurt.

Își trecu mâna peste frunte și se întoarse spre baroană:

— Știi dumneata, doamnă, de ce am chemat-o pe Marion?

— Da, domnule căpitan.

Pe chipul ei pluti un zâmbet de satisfacție nestăpânită. Știa despre ce va fi vorba. O ura pe Marion și se bucura că va scăpa de dânsa, și tot atâta plăcere resimțea și la gândul că frumoasa fată va aparține unui bărbat pe care nu-l iubea.

— Și pentru ce contele Rallion se află acum cu fiul său la Ortry? urmă căpitanul.

— Știu și asta.

— Cred că n-ai nimic împotrivă?

— Colonelul Rallion va avea un viitor strălucit.

— Perspectivele sunt minunate...

— Auzi, Marion? În scrisoarea prin care te-am chemat acasă, îți pomenisem ceva despre ásta. De la înapoierea ta, îți vei fi dat seama de interesul pe care ți-l port, și sunt convins că-i vei da contelui un răspuns favorabil când te va vizita ca să te întrebe dacă te poate considera, începând de azi, drept logodnica fiului său.

Chipul grav al fetei nu se tulbură deloc. N-o învrednicise cu nici o privire pe mama ei vitregă, însă pe căpitan îl privi deschis în față.

— Vrei să mă căsătoresc cu colonelul Rallion? Ce motive te îndeamnă?

— Multe și importante.

— Bine. Nu vreau să lungesc zadarnic vorba, îți voi spune numai că sunt două piedici.

— Ei! Cum adică? se răsti bătrânul.

— Nu e nimic altceva decât că e vorba de drepturile mele de om și de voința mea personală.

— Ce înseamnă asta?

— Că-l resping pe logodnicul care mi-a fost impus. Nu mă voi căsători niciodată cu contele Rallion.

— Ah, asta-i nostim! râse el. Și cum vei face asta, Marion?

— Mai bine întreabă-te pe tine cum vrei să procedezi pentru a mă sili să devin soția unui om pe care-l disprețuiesc.

— Voi proceda foarte simplu: te voi sili. Te voi închide până te vei supune.

— Asta n-o vei putea face. Legea pedepseşte asemenea fapte.

— Ce-mi pasă mie de lege! Aici voinţa mea e suverană. Pe a ta va trebui s-o înfrâng. Răspunde-mi imediat dacă vrei să te supui!

Baroana se aşteptase la oarecare împotrivire, dar nu la un refuz dârz. Ea se ridică, temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla. Căpitanul se apropiase de Marion, dar ea nu se arătă deloc înfricoşată, ci răspunse:

— Rămâne la ceea ce-am spus.

— Aşa! Bine! Ia vino-aici!

Vru s-o apuce cu amândouă mâinile, dar se dădu înapoi, cu un ţipăt. Baroana se refugie şi ea în ungherul cel mai îndepărtat al încăperii. Marion ţinea mâna dreaptă într-o geantă de mână şi, când bătrânul vru s-o înhaţe, ea o scoase repede afară. Un şarpe cu gura deschisă era gata să-l muşte.

— Ce-i asta? strigă el. De unde ai reptila?

— O amintire din Algeria, răspunse ea. Dacă ai curajul, pune mâna pe mine!

— Ah! O ai de la vrăjitorul Abu Hassan?

— Da.

— Unde se află el?

— Caută-l! Şi acum poftеşte de mă sileşte să mă mărit cu Rallion!

Se întoarse şi părăsi odaia.

— Dumnezeule! spuse baroana, respirând anevoie. Ce scandal! Fata asta cutează să atingă o reptilă atât de scârboasă şi veninoasă!

— Nu te mai văita! strigă la ea Richemonte. Fata asta m-a tras pe sfoară. Şarpele nu e veninos; i-au fost scoşi dinţii, altminteri ar fi muşcat-o în primul rând pe ea.

— Atunci de ce-ai fugit?

— De surprindere. Dar nu-i va folosi la nimic. Când şi unde a vorbit cu Abu Hassan? Ce i-a spus? Trebuie să aflu asta.

— Îl cunoşti pe omul acela?

Abia acum băgă de seamă că se dăduse de gol. De aceea se răsti la ea:

— Ce te priveşte pe dumneata? Du-te la Marion şi fă-o să înţeleagă că aştept să-şi schimbe hotărârea până diseară. Dacă nu face aşa, va trebui să recunoască în cele din urmă că eu sunt mai puternic decât ea.

O împinse pe baroană înspre uşă şi se închise înăuntru. Nici chiar când, după câtva timp, bătu contele, nu-i deschise, ci întrebă, doar.

— Cine-i acolo?

— Eu, contele Rallion.

— Ce doriţi?

— Răspuns!

— Aşteptaţi până diseară. N-am timp acum.

Contele se depărtă.

Când Marion intră în odaia ei, o găsi pe Nanon aşteptând-o.

— Dumnezeule, ce palidă eşti! o întâmpină ea. Ce s-a întâmplat?

— Ce aşteptăm de mult.

— Colonelul Rallion?

— Da.

— Bunicul tău pretindea . . . Și ce-ai răspuns?

— Ceea ce mi-am propus: nu voi deveni niciodată contesa Rallion.

— Îți aduci aminte ce spuneai despre colonel, când l-ai văzut prima oară?

— Ce?

— Că nu e de azvârlit

— Cu asta n-am făcut decât să exprim prima impresie pe care o făcuse asupra mea.

— Și această impresie s-a șters?

— Cu desăvârșire. Colonelul e un prostănac, iar acum îmi apare și ca un om lipsit de inimă și conștiință. Iar tatăl său îmi face o impresie deplorabilă. Gândește-te la atitudinea colonelului față de doctorul Müller.

— Da, s-a purtat urât de tot.

— Müller a primit cu atâta liniște insulta numai din considerație pentru mine. E un om extraordinar și am cel mai mare respect pentru el.

— Și unde mai pui asemănarea aceea izbitoare cu . . . idealul tău, spuse Nanon zâmbind.

— Se poate ca această asemănare să fie un joc al naturii; dar, făcând abstracție de asta, Müller e un om pe care l-ai putea stima și chiar . . . iubi.

— Aoleu! Și cu idealul ce te faci?

— Nu-l voi atinge niciodată, răspunse Marion, cu privirea în gol. Unde-i cel pe care l-am

zărit atunci? E o nebunie să-ți legi inima de o iluzie. Sunt acum în mine două ființe și nu le pricep pe nici una din ele. Realitatea va fi tristă și mă tem că mă așteaptă zile grele.

Nanon o cuprinse cu brațul pe prietena ei:

— Eu nu te voi părăsi.

— Da, scumpa mea, tu nu mă vei părăsi. Din nenorocire, am motive să cred că bunicul plănuiește ceva rău. E un om fără scrupule și violent: voia să mă închidă.

— Să te închidă? Și cum ai scăpat?

— L-am amenințat . . . cu rigorile legii.

Adevărul întreg nu vroia să-l spună Marion, căci faptul că avea șarpele rămăsese până acum tăinuit și față de prietena ei.

Marion vroia să-i povestească mai departe, când se auziră bătăi în ușă și intră baroana.

— Aproape c-am uitat, spuse ea. Mă trimite domnul căpitan.

— Solul e vrednic de cel care-l trimite, răspunse Marion.

Baroana se prefăcu că nu pricepe insulta:

— Mulțumesc. Dacă nu te vei supune până diseară, consecințele vor fi din vina ta.

— Ba eu le voi pune în sarcina voastră. Cu asta sper că problema e rezolvată pentru totdeauna.

Baroana părăsi camera. Marion se apropie de fereastră și privi afară.

— Ți s-a mai dat un răgaz, spuse Nanon, ca să întrerupă tăcerea apăsătoare.

— Zadarnic; nu-mi voi schimba hotărârea.

— Și ce se va întâmpla atunci?

— Dumnezeu să hotărască! Trebuie să fac o plimbare, ca să mă pot gândi în voie.

— Încotro? Te pot însoți?

— N-am o țintă precisă. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, lasă-mă să plec singură. Sunt momente când nu te poți sfătui decât cu tine însuți.

— Atunci, te rog ca îndată ce te vei înapoia să vii pe la mine.

Marion plecă. Abia acum vârî mâna în geantă și scoase șarpele. Femeile au de obicei o mare repulsie față de reptile. Era de mirare că fata aceasta nu simțea nici un fel de scârbă. Prin venele ei curgea sângele fiicei deșertului.

— El a avut dreptate; tu m-ai ocrotit, spuse ea. Haide, te voi ascunde la loc.

Se duse la mica ei bibliotecă și ascunse reptila îndărătul volumelor, unde făcuse un culcuș de vată. Apoi se îmbrăcă de plecare și părăsi castelul, fără s-o împiedice nimeni.

Se duse în pădure, la mormântul mamei sale. Acolo, pe treptele ruinii, șezuse cu Müller, în ziua aceea furtunoasă.

De ce oare se gândea mereu la educator? O impresiona într-atâta modul în care preda? Existau atracții sufletești pe care nimeni nu le putea înțelege? Se lăsă pradă acestor gânduri, și izbucni în plâns.

Căzu în genunchi și începu să se roage. Nu bănuia că groapa fusese deschisă.

Când se ridică, o pace desăvârșită pusese stăpânire pe sufletul ei. Porni mai departe, ieșind din pădure și ajungând în câmp liber. Drumul cobora și deodată se văzu jos, la cariera de piatră, ai cărei pereți urcau vertical. Măsură cu privirea prăpastia și își aduse aminte că de aici era să se prăbușească fratele ei. Se cutremură. Müller îl salvase. Iarăși Müller . . .? Pentru ce?

Se așeză pe un bolovan din apropiere. Avea atârnată de cordon aceeași gentuță ca atunci, pe vapor. O deschise și, fără să-și dea seama, scoase fotografia, pe care o șterpelise cândva la Berlin.

O privi . . . De câte ori nu făcuse asta în ultima vreme! Dar nu era admirabilul călăreț cel la care se gândea, ci Müller, educatorul fratelui ei.

Deodată auzi pași apropiindu-se. Vârî repede fotografia la loc și se întoarse spre acela care tocmai venea de după colț. Era Müller . . .

Ea se ridică. O roșeață puternică îi acoperi fața. El rămase surprins văzând-o și își scoase pălăria.

— Dumneavoastră, domnișoară? Mă iertați! Am trecut întâmplător pe aici și m-am apropiat de carieră pentru ca . . .

— . . . să revezi teatrul unei fapte curajoase, interveni ea. Abia acum îmi dau seama cât trebuie să-ți fim de recunoscători.

El se înclină și răspunse oarecum stingherit:

— Omul acționează numai sub impulsul momentului.

— Da, fiecare face așa. Dar unii luptă, pe când alții fug când se ivește acel moment. Profit de ocazie ca să-ți cer iertare.

O privi întrebător. Ea urmă:

— Îți aduci aminte de mirarea mea când ai întâmpinat atât de liniștit insulta colonelului Rallion?

— Firește.

— Ceea ce socoteam atunci drept lipsă de curaj, a fost, dimpotrivă, eroism: te-ai învins pe dumneata însuți.

Ochii lui avură o sclipire de bucurie când spuse:

— Mulțumirile mele, domnișoară. Îmi oferi un dar de mare preț pentru mine.

— Iar dumneata mi-ai adus o jertfă care te-a costat mult, fără să-mi faci vreo bucurie.

— Cum? Ți-ar fi fost mai plăcut dacă l-aș fi culcat la pământ pe colonel?

— Zău că nu ți-aș fi luat-o în nume de rău.

— Asta nu puteam bănui, spuse dânsul, privind-o cercetător. Mi s-a comunicat că dumnealui intenționează să intre în familia dumneavoastră . . .

— Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, îl întrerupse ea. Așază-te, te rog, aici lângă mine, domnule! Aș vrea să-ți pun o întrebare.

El se așează. Ea puse mâna în geantă și scoase o hârtie, dar, o dată cu aceasta, căzu jos și fotografia. Dânsa nu băgă de seamă, însă el se aplecă s-o ridice.

Privirea lui căzu pe fotografie . . . Chipul său? Cum ajunsese la dânsa?

Abia acum observă fata. Se făcu roșie ca focul și întinse mâna s-o ia.

— Ah, am scos și fotografia, fără să vreau. Mulțumesc. Te rog, privește-o!

El se prefăcu că n-o văzuse încă și se uită la propriul său chip.

— Cum o găsești? întrebă dânsa.

— Hm! Un ofițer prusac, răspunse el, precaut.

— Da. Eu nu-l cunosc. Crezi că e posibil așa ceva?

— Dacă o spui dumneata, trebuie să fie adevărat.

— M-am fotografiat cândva la Berlin și când mi-am scos pozele, fotograful mi-a pus-o și pe asta printre ale mele.

Un zâmbet fin flutură pe buzele lui Müller. O fotografie pe care o datorezi numai întâmplării n-o porți în geantă.

— Nu observi nimic bătător la ochi la această poză? întrebă ea.

— Mărturisesc că nu, răspunse el.

— Cum, nu găsești o asemănare perfectă cu chipul dumitale?

Dânsul se sili că privească fotografia mai atent, apoi zise:

— E drept că sunt unele trăsături asemănătoare.

— Unele trăsături! Asta e prea puțin spus. Seamănă întru totul cu dumneata. Numai părul dumitale e altfel, culoarea e mai închisă, și nici barbă nu porți. Dar nu despre fotografie voiam să vorbesc cu dumneata, ci despre hârtia asta. Ia te uită puțin la ea!

Era o coală împăturită și scrisă mărunt.

— Cunoașteți scrierea asta străină?

— Da, e în arabă, răspunse el.

— Pricepeți această limbă?

— Atâta cât să pot citi rândurile acestea.

Ea avu o privire plină de admirație pentru dânsul.

— Domnule Müller, sunt uimită! Până acum n-am găsit nimic care să-ți fie necunoscut. Cum ai ajuns să înveți arăbește?

— Tatăl meu a călătorit prin Sahara. De obicei, fiii trag foloase din cunoștințele taților.

— Asta e adevărat. Trebuie să-ți spun mai întâi că aceste rânduri conțin o taină, care anume, nu știu nici eu. Vreau s-o cunosc, însă; am motive pentru asta. Dar nu pot ajunge la ea decât prin dumneata. Vei ști s-o păstrezi?

— Te rog să nu te îndoiești de discreția mea.

— Bine. Am încredere în dumneata. Vrei să tălmăcești ce scrie aici?

— Cu plăcere. Dar dă-mi voie să parcurg întâi rândurile.

Ea încuviință și el citi. Scrisoarea avea următorul conținut:

„Allah il Allah we Mohammed raşuhl Allah! De mulți ani de zile și-a părăsit țara strămoșilor săi Abu Hassan, care împreună cu fratele său Saadi este singurul supraviețuitor al tribului Beni Aissa. Ed dem b'ed dem — sânge pentru sânge. Astfel glăsuiește legea deșertului. El a pornit în lume să-i caute pe nimicitorii tribului său, pe răpitorii Liamei, fiica Beni Aissa-ilor, și să afle dacă soția fratelui său se mai află printre cei vii. Acești doi ticăloși, pe care Gheena să-i înghită, erau Malek Omar și Mahmud Ben Ali. Ei s-au dat drept fiii țării și credincioși ai Profetului, deși erau ghiauri și spioni ai francezilor. Cel mai bătrân dintre ei, negustorul de fructe Malek Omar, era numit chiar — după cum s-a aflat mai târziu — „Ochiul francezilor". Dânșii au calomniat față de francezi neamul Beni Aissa-ilor, învinovățindu-l de nelegiuiri pe care ei înșiși le-au făptuit. Soldații francezilor au venit și au măcelărit pe bărbații tribului, fără să facă cercetări și fără pic de milă. Și Abu Hassan a trecut drept mort, dar rana pe care o căpătase la umăr era ușoară și neprimejdioasă. În timpul nopții, el s-a ridicat și a început să caute prin nisipul deșertului după alții, care ar fi fost numai răniți. Erau însă toți morți, uciși prin răutatea a doi ticăloși. Dar ajungând la fratele său Saadi, în pieptul căruia era

înfipt glontele, băgă de seamă că viața nu părăsise însă cu totul trupul acestuia. După o muncă obositoare, izbuti să-l panseze pe rănit și să-l vindece. După câteva luni, Saadi fu în stare să plece la un trib prieten. Dar Abu Hassan își luă rămas bun de la ai săi, plecă în țara francezilor și se dădu drept „vrăjitor", câștigându-și astfel mijloacele de existență și putându-i căuta pe cei doi criminali.

Ani de-a rândul i-a căutat în toate orașele și în toate satele țării: nici o tavernă de marinari, nici o cârciumă de criminali n-a scăpat atenției sale, căci Abu Hassan bănuia că ticăloșii făceau parte din clasa cea mai de jos. Dar se înșelase. Ma șa Allah kan wa ma lam jașa. Allah lam jekun — Ceea ce vrea Allah se întâmplă și ceea ce nu vrea Allah nu se întâmplă. Allah a vrut ca Abu Hassan să-l revadă pe dușmanul său de moarte abia de curând. El află că negustorul de fructe Malek Omar și bătrânul căpitan Richemonte sunt una și aceeași persoană. Cu mulți ani înainte venise în Franța cu fiul unuia Hagi Omanah și își luă locuința la Ortry. Hagi Omanah n-ar fi fost în realitate un urmaș al Profetului, ci un baron al francezilor, iar fiul său își valorificase dreptul la moștenire.

Lui Abu Hassan nu-i veni să-și creadă urechilor. Hagi Omanah, marabu-ul sfânt, un francez! Și fiul său, pe care Abu Hassan îl văzuse adesea, când venea cu o solie a marabuului la fiii Beni Aissa-ilor, să fie un tovarăș al

celui mai mare dușman al acestora? Asta nu se putea, și cu siguranță că la mijloc era o nouă mare ticăloșie. Abu Hassan făcu în așa fel, ca trupa lui să ajungă în apropiere de Ortry. Acolo se văzu pentru prima oară, după mulți ani de zile, față în față cu dușmanul său de moarte. Dar acesta nu-l mai recunoscu, căci durerea îi brăzdase fața și anii îi albiseră părul. În schimb, Abu Hassan recunoscu de la prima privire pe trădătorul „Ochi al francezilor". Îi venea să se năpustească asupra lui și să-i înfigă cuțitul în piept, dar se stăpâni. Răzbunarea trebuia înăbușită până când crimele vor ieși la iveală. În primul rând, trebuia să afle de soarta Liamei, floarea tribului Beni Aissa, apoi urma să descopere ce era cu presupusul fiu al Hagiului Omanah.

Cel dintâi lucru se află curând. Liama, floarea deșertului, era de mult moartă și îngropată. Nu tot atât de ușor fu însă de a da peste baron. Bărbatul acesta nu venea printre oameni și se spunea de dânsul că sufletul îl părăsise.

Totuși, Abu Hassan se pricepu să se descurce. A doua zi după sosirea sa la Ortry izbuti să sară zidul castelului și să se așeze la pândă într-o tufă din grădină. Și avu noroc. Stătea de puțin timp acolo, când auzi pași apropiindu-se. Erau doi oameni, dintre care unul îl conducea pe celălalt. Primul era negustorul de fructe Malek Omar, care se numește acum căpitanul Richemonte, iar celălalt era Mah-

mud Ben Àli, tovarăşul său de ticăloşii, răpitorul Liamei, soţia lui Saadi. Era într-adevăr Mahmud, nimeni altul, cu atât mai puţin fiul lui Hagi Omanah. Acum fu totul limpede pentru Abu Hassan. Dacă Hagi Omanah era într-adevăr francez şi conte, Allah bjarif — ştie Dumnezeu! atunci cu siguranţă că cei doi bărbaţi au pus mâna printr-o crimă pe anumite hârtii, cu ajutorul cărora falsul baron îşi putea dovedi dreptul său la moştenire. Hagi Omanah a fost găsit mort în coliba sa, tocmai pe când cei doi străini se aflaseră prin apropiere. Din ziua aceea, fiul său dispăruse fără urmă; nu s-a mai auzit nimic despre dânsul. Abu Hassan nu se îndoieşte deloc că cei doi l-au ucis. Poate că l-au spionat pe Hagi Omanah în clipele sale din urmă, când sufletul e deschis şi gura limbută. Poate că au auzit ce-i spunea tatăl fiului şi au aflat astfel o taină pe care s-au gândit s-o folosească imediat. Mahmud urma să ia locul fiului lui Hagi Omanah şi să ridice pretenţii asupra moştenirii acestuia. Probabil că cel dispărut se află îngropat undeva în nisipul deşertului, cu un glonte în cap sau un cuţit în inimă. Sau poate că groapa lui se află aproape de locul în care marabuul şi-a dat sufletul.

Abu Hassan se va întoarce în ţara strămoşilor săi şi va săpa pe locul acela, ca să aducă dovada spuselor sale. Fără aceasta el nu poate face nimic împotriva puternicului căpitan al

francezilor. Căci cine e Abu Hassan, ca să cuteze să-l înfrunte pe acesta?

Legea franceză este îngăduitoare cu crimele care s-au înfăptuit asupra arabilor. Dar aici nu este vorba de un arab ci de un fiu al țării, în caz că Hagi Omanah a fost într-adevăr francez. Și atunci criminalul va fi pedepsit după legile locale. Așadar, întâi de toate dovada! Abu Hassan o va aduce, el simte asta. Și atunci, toți diavolii gheenei nu vor fi în stare să-i scape pe nelegiuiți. Asta o jură pe barba Profetului și pe toți sfinții califi.

Abu Hassan, așa-zis „Vrăjitorul"

— Ei, pricepi ce scrie acolo? întrebă Marion, după ce doctorul Müller isprăvi.

— În întregime, domnișoară, răspunse el.

— Te rog, tălmăcește-mi și mie!

— Bănuiești ce însemnătate are hârtia aceasta pentru dumneata?

— Că e însemnată mi s-a spus, dar în ce măsură, nu știu.

— De la cine o ai?

Marion șovăi să răspundă, ceea ce-l făcu pe Müller să spună:

— Domnișoară, de vreme ce m-ai socotit demn de încrederea dumitale și mi-ai arătat scrisoarea, te rog să treci peste orice rezerve și să mă lămurești. Te asigur că aceste rânduri sunt de mare însemnătate nu numai pentru dumneata, ci și pentru mine.

— Adevărat?

— Eu aș fi gata să-ți încredințez totul, dacă aceste taine ar fi numai ale mele.

— Te cred. Întreabă deci, domnule! Îți voi răspunde la tot ce voi putea.

— Mulțumesc. Dar trebuie să fac o scurtă introducere: să nu te sperii când îți voi spune că există un om care te iubește. Dumneata ești pentru dânsul însăși viața, fericirea. El e gata să-ți jertfească totul, în afară de onoarea sa. Acest om sunt eu.

Se opri. Dânsa se făcuse palidă. Îl privea cu ochii mari fără să spună un cuvânt. Asta îl încurajă să urmeze:

— Unui bărbat care nu se gândește decât la dumneata, i se poate acorda încredere. Te rog să-mi spui, domnișoară, de la cine ai primit scrisoarea? De la Abu Hassan, vrăjitorul?

— Da.

— Când ai stat de vorbă cu el?

— Două zile după nenorocita reprezentație de la Thionville; mi-a ieșit deodată înainte în grădina castelului.

— Pot să știu ce ți-a spus?

— Mi-a spus că spiritul Liamei, mama mea, l-a trimis la mine să mă ocrotească.

— A fost sincer cu dumneata, căci e un om de treabă și cinstit. Și ce-a mai spus?

— Că mă amenință nenorociri din partea căpitanului.

— Avea dreptate.

— Ca să mă pot feri de ele, mi-a încredințat două talismane: scrisoarea asta și un șarpe.

— A! Unul din șerpii pe care-i duce cu el?

— Da. Spunea că atunci când căpitanul ar vrea să mă silească la ceva ce-ar fi împotriva voinței mele să mă apăr cu șarpele acela. Nu mai e veninos, dar are dinți în gură, care provoacă răni ce nu se vindecă atât de ușor.

— Și ai luat șarpele fără să-ți fie teamă?

— Omul acela bătrân mi-a inspirat multă încredere.

— Pe bună dreptate. Mai ai șarpele?

— Da. I-am făcut un culcuș ascuns. S-a obișnuit cu mine.

— Și nu l-a văzut nimeni altcineva?

— Ba da, azi după-amiază căpitanul și baroana. Am bănuit că mă așteaptă o primejdie și am luat reptila cu mine.

— Și a fost chiar primejdie?

— Din nenorocire. Căpitanul vroia să mă silească să mă logodesc cu colonelul Rallion. M-am împotrivit, și atunci el și-a întins mâinile după mine, ca să mă închidă, cum spunea. Am scos șarpele, i l-am ținut în față și el mi-a dat drumul.

— Îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ai dovedit-o prin această comunicare. Dar nu vei mai avea nevoie și în viitor de ocrotire?

— Cred că da, căci mi s-a dat un răgaz să chibzuiesc până diseară.

— Atunci șarpele nu-ți va mai folosi. Căpitanul și-o fi spus că nu e veninos.

— Atunci mă folosesc de al doilea talisman.

— Și în ce fel crezi că te poate ajuta?

— Abu Hassan spunea că dacă mă voi afla în mare primejdie să încredințez scrisoarea autorităților.

— El e oriental și nu știe cum merg lucrurile pe aici. Rândurile acestea nu-s suficiente ca să te apere.

— Dar dânsul mi-a făgăduit.

— Tot ce se poate. Dar ce te faci dacă domnul căpitan te închide și nu mai poți face să ajungă scrisoarea în mâna autorităților? Sau dacă ți-o ia și o distruge?

— La asta nu m-am gândit, e drept.

— Și nici Abu Hassan nu s-a gândit. Dar chiar dacă ar ajunge în mâna judecătorului, scrisoarea n-are nici o valoare. Se povestește într-însa o întâmplare, dar îi lipsește pecetea adevărului. Cred că un sfat de-al meu ți-ar folosi mai mult decât aceste două talismane. Te mai aștepți azi la vreo primejdie?

— Cu siguranță.

— Atunci există un mijloc cât se poate de bun ca să te aperi. Dar spune-mi întâi: îl iubești pe bătrân?

— Mi-e groază de el. Mai curând aș atinge un șarpe veninos decât mâna lui. Și totuși mi-e bunic.

— Poate că te înșeli . . . Și cum stai cu baroana?

— O disprețuiesc.

— Atunci n-ai nici un motiv să-i cruți pe aceștia doi. Ascultă deci care e sfatul meu. În cazul când căpitanul va căuta să se foloseas-

că azi de forță, întreabă-l dacă a cunoscut următoarele persoane: pe Hagi Omanah, pe fiul acestuia, apoi pe negustătorul de fructe Malek Omar și pe tovarășul lui, Mahmud Ben Ali. Poți memora numele acestea?

— Da.

— Bun. Fiul celui dintâi a fost ucis, probabil, de ceilalți doi, de dragul unor anumite hârtii pe care ucigașii le-au luat.

— Dumnezeule! Are cumva căpitanul vreo legătură cu această crimă?

Doctorul Müller ocoli răspunsul:

— Îl socoți capabil de o crimă?

— N-aș putea spune.

— Atunci să amânăm deocamdată explicația faptului pentru care ți-am indicat acest nume. Cunoști trecutul căpitanului?

— A fost ofițer în vechea gardă imperială.

— Ai auzit vreodată de numele Eschenrode?

— Nu.

— Dar Greifenklau?

— Da. Îmi amintesc că acest nume a fost rostit de contele de Rallion, ceea ce l-a făcut pe căpitan să se înfurie grozav.

— A avut căpitanul frați, surori?

— Nu știu.

— Are cumva tatăl dumitale, baronul, rude în Germania?

— Nici asta nu știu.

— Cam astea sunt întrebările pe care aveam să ți le pun. Acum aș mai vrea să știu încotro a plecat vrăjitorul Abu Hassan?

— Spunea că pleacă în Sahara.

— Se va întoarce?

— Da. Spunea că vrea să aducă niște dovezi de acolo.

— Ce fel și pentru ce?

— Asta nu mi-a destăinuit.

— Atunci îți voi împărtăși eu o mare taină. Îți amintești de furtuna aceea în timpul căreia ne-am adăpostit în turnul vechi?

— Foarte bine chiar.

— Am văzut acolo o făptură trecând pe lângă noi și urcând treptele turnului.

— Spiritul mamei mele . . .

— Așa credeai dumneata; eu însă îți spun că nu cred în caracterul supranatural al acelei apariții. Am vrut s-o urmăresc, dar dumneata m-ai oprit.

— Toată lumea spune că biata mea mamă n-are odihnă în groapă, pentru că n-a fost creștină.

— Și toată lumea aceasta se înșală. Căci se poate ca biata mama dumitale să nici nu fi murit. Aș pune rămășag că Liama, fiica Beni Aissa-ilor, mai trăiește.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Marion. Ai motive pentru a face această afirmație?

— Chiar foarte temeinice. Îți voi mărturisi în mod sincer că am fost tovarăș al vrăjitorului. El a venit din Africa s-o caute pe Liama, fiica șeicului său. Auzise că e moartă și a vrut să se încredințeze dacă rămășițele ei pămân-

teşti au fost într-adevăr îngropate. Într-o noapte, noi am deschis groapa.

Marion stătea ca înlemnită. Abia după câtva timp izbuti să spună:

— Ai făcut asta? Şi ce-ai descoperit?

— Un sicriu umplut cu pietre.

— Sfinte Dumnezeule! E groaznic. Să fi fost înmormântată în altă parte?

— Nu cred. Ce să-i fi îndemnat atunci să dea acest mormânt drept al ei?

— Eram copilă şi am fost de faţă când sicriul a fost coborât în pământ. Nu-i îngropată în altă parte.

— Atunci nu rămâne altă explicaţie decât că n-a murit.

— Trăieşte? Dar unde? Unde?

El îi puse mâna pe braţ s-o liniştească.

— Presupun că Liama şi-a dat încuviinţarea la această înşelăciune. Motivele care o vor fi îndemnat le vom afla.

— Şi tatăl meu ştie şi el?

— Poate. Aş susţine chiar că starea sa mintală actuală e în strânsă legătură cu taina aceasta. Mama dumitale a fost îndemnată să dispară, pentru ca actuala baroană să-i poată lua locul. Pentru ce, vom descoperi.

— Dumnezeule sfinte, sunt înconjurată de taine şi de crime. Pe cine oare să mă sprijin?

— Precum ai spus, pe Dumnezeu, şi dacă poţi să ai puţină încredere în mine, îţi stau la dispoziţie întru totul.

Ea îi întinse mâinile şi zise:

— Îți mulțumesc din toată inima. Nu i-am putut iubi și respecta niciodată pe ai mei și nu m-am simțit bine în patrie. Aveam impresia că tot ce mă înconjoară e o mare minciună. Și acum vii dumneata și mă lămurești, dându-mi în același timp speranța că întunericul s-ar putea risipi. Da, am încredere în dumneata. Dumneata însuți îmi apari ca o enigmă pe care trebuie s-o dezleg și cred că mă vei ajuta în acest sens.

El se dădu înapoi, fără să ia mâinile întinse ale fetei.

— În toate presupunerile dumitale ai dreptate, domnișoară, dar dacă și eu sunt o enigmă pentru dumneata, te voi convinge cel puțin că poți avea încredere în mine.

— N-am nevoie de nici o dovadă.

— Atunci ia cum vrei ceea ce-ți voi spune. Ți-am mărturisit cât îmi ești de dragă, dar știu că iubirea mea este fără speranță, ba chiar trebuie să fie așa; numai de aceea am putut vorbi de ea fără să mă fac de râs. Mărturisirea mea sinceră va avea drept urmare că mă voi retrage și mai mult. Dar îndată ce vei avea nevoie de mine, domnișoară, voi face cu bucurie tot ce-mi va sta în puteri. Acesta să fie contractul pe care-l încheiem.

Chipul ei se lumină deodată, îi întinse din nou mâinile și zise:

— Ei bine! Fie cum vrei! Îmi îngădui deci să te consider drept prietenul meu?

— Te rog chiar din suflet.

— Un astfel de contract trebuie însă întărit cel puțin printr-o strângere de mână.

— De acord. Dispune de mine!

— În primul rând trebuie să mă înarmez pentru astă-seară. Crezi într-adevăr că numele acelea sunt în măsură să-l facă pe căpitan să dea înapoi?

Sunt convins de asta.

— Și ce-i cu scrisoarea asta arăbească? Nu pot să știu ce cuprinde?

— Pentru moment e spre propriul dumitale folos dacă nu ți-o tălmăcesc. Și nici n-aș vrea s-o las în mâna dumitale, pentru că nu mi se pare c-ar fi în siguranță.

— Crezi că lupta pe care o voi avea de susținut cu căpitanul ar putea avea un sfârșit nenorocit pentru mine?

— Astăzi vei învinge, dar ce se va întâmpla mai apoi, nu se poate prevedea, ținând seama de caracterul inamicului dumitale. Deci pot păstra scrisoarea?

— Da, păstreaz-o! Mă încred în dumneata ca și atunci când te-ai afundat în apă cu mine. Rămâi cu bine, prietene.

Îi întinse mâna, pe care el o duse la buze. După ce plecă, privi după ea și murmură:

„Marion! Are fotografia mea! Dar de unde? De unde?“

— A șterpelit-o de la fotograf! auzi un glas îndărătul său.

Se întoarse cu iuțeala fulgerului și-l văzu pe Fritz ivindu-se în patru labe de după o stâncă.

— Drace! exclamă Müller. Ai ascultat?

— Da, răspunse celălalt, neînfricat.

— De ce te-ai luat după mine?

— M-am luat după dumneavoastră? Nici pomeneală.

— Dar atunci cum ai ajuns aici?

— Ca să caut drumul spre acel *Trou du bois.*

— A! Știi pe unde trebuie mers?

— Foarte bine chiar.

— De la cine ai aflat?

— De la cârciumar. Domnule doctor, sunt încredințat că individul acela nu joacă un rol de mâna a doua în chestia cu franctirorii. A încercat să mă iscodească, dar eu am făcut-o pe prostul și l-am tras pe sfoară. A început să sporovăiască și astfel mi-a descris unde se află groapa sau peștera, ce-o fi.

— Minunat! Unde o găsim?

— Ținând drumul drept de aici de după colțul pădurii, într-o jumătate de ceas ești acolo.

— Și aveai de gând s-o cauți?

— Da. Voiam să fiu pregătit pentru diseară. Am alergat și am fost aici înaintea dumneavoastră. Tocmai când vroiam să mă strecor prin stâncăria asta de aici, am zărit-o pe conița . . . Ca să nu mă vadă, m-am ascuns pe după stâncă. Atunci ați apărut dumneavoastră și astfel am fost silit să aud totul. Și acum trebuie să ne apucăm de căutat.

Se cățărară pe stâncă și descoperiră în depărtare colțul de pădure pe care-l căutau. O luară la picior și, după vreo jumătate de oră de drum, Müller zise:

— După cele spuse de tine trebuie să fim aproape.

— Așa cred. Nu ne-am abătut din drum.

— Atunci să fim cu băgare de seamă. Un loc care servește pentru adunări secrete o fi și păzit.

— N-ar fi mai bine să ne despărțim?

— Ba da. Însă nu trebuie să ne pierdem din ochi. Cine descoperă întâi groapa îi dă de veste celuilalt.

— Dar cum?

— Știi să imiți glasul păsărilor?

— Numai al cucului.

— E de ajuns. Așadar, cine găsește întâi groapa strigă „Cucu".

Se despărțiră și porniră înainte, cu băgare de seamă. După câtva timp se auzi cucul, Müller se îndreptă spre partea de unde răsunase strigătul și dădu peste Fritz, care se oprise lângă o tufă ale cărei ramuri le dăduse la o parte.

— Ai găsit? întrebă profesorul.

— Asta trebuie să fie.

Se aflau în fața unei pâlnii adânci, cu un diametru de cel puțin șaizeci de metri. Marginile erau acoperite cu tufe și chiar până în cel mai adânc punct, unde stătea copac lângă copac, creșteau buruieni. Ici, colo se vedea câte

un bolovan acoperit cu mușchi. Făcea impresia că, odinioară, aici ar fi fost gura unui puț care s-ar fi acoperit, iar pământul se afundase cu timpul.

— Suntem la fața locului, spuse Müller. Nu e rău ca loc de întrunire.

— De fapt ar fi mai bine să rămânem de pe acum aici.

— Dar eu trebuie să plec, deoarece nu trebuie să afle nimeni despre excursiile mele.

— Pe mine nu mă așteaptă nimeni, astfel că pot să rămân.

— Ai dreptate. Este în orice caz mai bine să supraveghezi locul încă de pe acum, pentru a nu ne scăpa ceva. Mai întâi însă să cercetăm dacă suntem într-adevăr singurii oameni de pe aici.

Căutară prin împrejurimi, dar nu găsiră nimic dubios, nici în groapă nu erau urme că s-ar fi ascuns careva.

— Or fi ținând mai des întruniri pe aici? întrebă Fritz. Cred că nu.

— De ce crezi asta?

— Pentru că, altfel, mușchiul și buruienile ar trebui să fie mai bătătorite.

— E adevărat. Dar ia te uită cu atenție! Vezi tu cât de regulat crește aici totul pe partea asta și cum stă fiecare frunzuliță, ca și cum așa și nu altfel trebuie să stea?

— Zău așa! Parcă totul ar fi aranjat cu mâna.

— Cu mâna nu, dar cu o greblă da.

— Așa e, domnule doctor. Pe aici se umblă adesea cu grebla, asta se vede.

— Descoperirea aceasta e însemnată. În primul rând se poate trage concluzia că asemenea întruniri au loc mai des decât credeam noi, și apoi se umblă cu multă atenție greblându-se vegetația, să arate ca și cum n-ar fi fost călcată.

— Dar de ce numai pe partea asta? Urma greblei se vede numai aici și e lată doar de doi coți. Duce în jos de la marginea vâlcelei și aici se sfârșește.

— Asta mă face să cred că aici e un drum, care după folosire e acoperit la loc. Constatarea aceasta ne poate fi de folos diseară. Dar uite că se și întunecă. Trebuie să plec.

După ce ieșiră din vâlcea, Fritz întrebă:

— Unde ne vom întâlni deseară?

— E greu de stabilit. Așază-te aici la margine și privește spre Blutbuche. Pe acest drum drept mă voi furișa. Sper ca pe la zece jumătate să fiu la Buche. Dacă nu te găsesc aici voi deduce că te-ai îndreptat spre vâlcea și te voi urma.

— Un semn de recunoaștere?

— Nu avem nevoie. E periculos. Ai arme la tine?

— Destule.

— Și ceva de-ale gurii?

— De asta am uitat.

— Îți voi aduce eu.

— Fii atent să nu fii prins!

Fritz își căută o ascunzătoare bună sub tufe, iar Müller porni cu pas repede spre castel. Se lăsase amurgul și, când urcă scara, o văzu pe Marion ieșind pe ușa odăii sale. Trecând pe lângă dânsa, ea îi șopti:

— M-a chemat căpitanul.

— Curaj!

Urcă apoi în odaia sa, însă lăsă ușa deschisă, ca să poată auzi când fata va ieși de la Richemonte.

Intrând la acesta, Marion o găsi pe baroană acolo. Bătrânul avea o mutră grozav de întunecată.

— Ți s-a transmis că ai avut timp să te hotărăști până în acest moment.

— A fost de prisos.

— Îți voi dovedi contrariul.

— Ce-ai hotărât, o întrebă el aspru.

— Nu mi-am schimbat decizia.

— Atunci voi ști eu să ți-o schimb.

Ea se îndreptă spre ușă.

— Mai ai ceva de spus?

— Da! răcni dânsul. Am să-ți spun că astă-seară te voi logodi cu Rallion.

— Aș vrea să știu cum vei face asta, replică ea, înălțând din umeri.

— Am să-ți arăt. Rămâi acum aici la mine, până te voi conduce eu însumi în salon. Așază-te!

— Nu te face de râs! spuse ea. Astăzi după-amiază nu mi-a fost îngăduit să iau loc, și acum îmi poruncești să fac asta. Când îți vei

da seama o dată că nu mai sunt o copiliță? Renunță la asemenea metode!

— Asta e prea de tot! exclamă baroana, tremurând de furie.

Bătrânul căpitan stătea ca înlemnit în mijlocul odăii. Așa ceva nu i se mai întâmplase. Așa ceva i se spunea în propria sa cameră! Mustața i se zbârlise ca părul de pe coama unei hiene, dinții îi scrâșneau și cu toată mânia care era într-însul răcni:

— Îndrăznești să-mi vorbești astfel? Să-ți ceri iertare imediat! În genunchi!

Și cu mâna întinsă arătă spre podea.

— Îngenunchez numai în fața lui Dumnezeu, nu însă înaintea unui om, și cu atât mai puțin a ta.

El scoase un scrâșnet ca de fiară și o apucă de braț:

— Bine, nu aici! Cum vrei! Dar jos, jos îți vei cere iertare în genunchi în fața oaspeților și a servitorilor. Vei fi silită să povestești tare despre . . .

Cu o smucitură, ea își eliberă brațul și rosti:

— Silită? Ca să povestesc, nu trebuie să fiu silită. Voi povesti de bunăvoie, în gura mare și față de toată lumea, ca toți să poată auzi: despre negustătorul de fructe Malek Omar . . .

Făcu intenționat o pauză. Baroana tresări, iar bătrânul se dădu înapoi speriat.

— . . . și de Mahmud Ben Ali, tovarășul său, urmă Marion.

— Ce știi tu despre Malek Omar? strigă Richemonte.

— Tot atâta cât știu și despre Hagi Omanah, al cărui fiu a fost omorât.

El își duse mâinile la cap. I se făcuse negru înaintea ochilor, urechile îi vâjâiau și căută un sprijin.

Nu trecu mult însă și își recăpătă stăpânirea de sine.

— Te rog părăsește-ne! îi spuse baroanei. Nu e nevoie să fii martoră la corecția pe care o voi aplica acestei fete.

Baroana se ridică și, aruncând o privire ironică spre Marion, zise:

— Merită cea mai aspră pedeapsă. Ar fi un mare păcat să fie cruțată.

Richemonte așteptă până nu se mai auziră pașii, apoi încrucișă brațele pe piept și întrebă cu un ton sinistru:

— Acum dă-i drumul! Ce știi despre Hagi Omanah?

— Că fiul său a fost omorât.

— De cine!? De cine?

— De Malek Omar și Mahmud Ben Ali.

— Asta-i minciună, minciună, minciună!

— Ba e adevăr, purul adevăr.

— Ce motive aveau să-l omoare?

— De dragul hârtiilor pe care vroiau să i le ia.

— De unde știi asta? Cine ți-a spus?

— E taina mea. Dar dacă mai pomenești o dată de logodnă sau corecție, va afla și judecă-

torul totul. Tu n-ai avut niciodată milă, așa că să nu te aștepți nici de la mine!

Din camera ei, baroana auzise și ea discuția, dându-și seama că Richemonte e din nou învins.

Marion se întoarse și părăsi odaia, iar căpitanul începu să umble de colo-colo, scrâșnind din dinți și mormăind:

„Mi-a scăpat, însă numai pentru astăzi și cel mult pentru mâine. Cine i-o fi spus toate astea? Cine știe de noaptea aceea din munții Atlas? N-a fost nici un om de față. Să fi flecărit el însuși, nebunul de baron? Nu cred. El nu trădează nimic, chiar când are accese. Dar ea va trebui să mărturisească și atunci va fi vai de dânsa! O voi închide totuși, ca s-o fac nevătămătoare, și nu-și va recăpăta libertatea decât ca doamna contesă Rallion.“

Fritz stătea în pădure, așteptând desfășurarea evenimentelor. Se făcuse întuneric. Să fi fost cam ora zece, când se auziră pași apropiindu-se. Doi oameni trecură pe dinaintea lui Fritz și se opriră pe marginea vâlcelei. Unul din ei scoase o fluierătură. Neprimind nici un răspuns, spuse către celălalt:

— Venim prea devreme; nu e încă nimeni aici.

— Asta e bine, pentru că putem aranja afacerea noastră.

— Așadar, ești de acord?

— Cât de cap?

— Cinci mii de franci.

— E puțin. Individul, cică ar avea milioane la el.

— Dar banii intră toți în caseta noastră.

— E primejdios al naibii.

— Copil ce ești! Ce primejdie e să vâri mâna în buzunarul unui mort, ca să-i iei portmoneul?

— Dar dacă mai e în viață?

— Atunci o înțepătură de cuțit sau o apăsare pe beregată face restul.

— Câți suntem?

— Patru oameni. E de ajuns.

— Așa e. Dar știți exact cu ce tren sosește?

— Cu trenul de amiază, de la Trier. Vine din New Orleans și are nume englezesc, dacă nu mă-nșel Deephill.

— Ciudat nume!

— Ei, ești dispus? Sau să iau pe altul?

— Nu, nu! Cinci mii de franci sunt părăluțe frumoase.

— Așa cred și eu. E o mare deosebire să-i ai sau nu. Hotărăște-te repede, înainte să vină ceilalți!

— Așadar, bătrânul ți-a cerut-o?

— A poruncit-o.

— Atunci fie! Mă întovărășesc.

— Ți-a venit mintea la cap. Haide! Mi se pare c-aud pași.

Coborâră în groapă. Începură să vină și alții, unul după altul. Fritz numărase vreo douăzeci, când se simți deodată pișcat de braț.

— Fritz? șopti cineva.

— Domnul doctor?

— Sunt mulți?

— Douăzeci și patru.

— Dar nu s-aude vorbă.

— Da Dumnezeu știe. Îndată ce ajung jos, nu mai dau nici un semn de viață.

— Poate că rămân tăcuți până sunt toți împreună.

— Mai știi! Când vor începe, vom putea auzi tot ce vorbesc.

— Din care parte vin?

— Din partea asta. Trec toți pe lângă mine.

— Ah, unde duce drumul greblat? Drace! Ai văzut ceva?

— Ce să văd?

— O rază de lumină.

— Or fi aprins o lanternă.

— Nu, nu. Venea ca din pământ. Stau și mă gândesc că o fi vreun drum în adevăratul înțeles al cuvântului, care duce undeva jos, căci în toată vâlceaua nu se găsesc nici un fel de alte urme. Ajung astfel la concluzia că trebuie să fie pe aici vreo peșteră sau vreo ascunzătoare.

— Nu-i rea ideea. Dar atunci înseamnă c-or fi acum toți în peșteră, în vreme ce noi credem că stau acolo printre copaci.

— Firește. Trebuie să ne încredințăm, nu-i timp de pierdut. Mă târăsc încetișor în jos.

— Și eu?

— Și tu. Însă cu băgare de seamă, să nu fim descoperiți. O pietricică ne-ar putea trăda.

— Și dacă totuși ne observă, ce facem?

— Fugim și ne apărăm.

Se culcară pe pântece și începură să se târască în jos, ca indienii. Ajunseră aproape la punctul cel mai adânc, când se opriră speriați. O rază fugară de lumină trecuse peste dânșii.

— De unde vine? întrebă Fritz.

— Din fața noastră. S-o luăm spre stânga, să nu ne atingă. Privește!

Într-adevăr, din pământ ieși ca un fulger, luminând locul unde se aflaseră cei doi cu o clipă înainte.

— Ne-or fi observat? întrebă Fritz.

— Nu. Lumina ne-a atins doar din întâmplare. Dar uite peștera. Intrarea e făcută numai pentru un om și se închide cu bolovanul acesta.

— Dar în ce fel oare?

— O fi vreun soi de instalație, asta e sigur. Voi veni mâine să cercetez.

— Păcat că nu pot să vin și eu. Dar se poate să am și eu prilejul unei aventuri.

— Unde?

— În gara Thionville. Vine un american care duce milioane cu el și care trebuie să-i fie luate.

— De către cine?

— De trei indivizi dintr-ăștia de aici. Pe doi i-am surprins vorbind. Fiecare va primi cinci mii de franci drept răsplată. Americanul e din New Orleans și-l cheamă Deephill. Jaful se execută din ordinul bătrânului.

— Al bătrânului? Ăsta ar fi căpitanul. Vroiam să-ți spun să dai de veste poliției, dar dacă Richemonte este amestecat, tăcem din gură. Cel mult, poți căuta să-l vezi în gară pe domnul acela din New Orleans și să-l previi între patru ochi. Ascultă! Auzi vorbindu-se? Pare să se fi adunat toți, căci nu mai vine nimeni și a început întrunirea.

Prin deschizătura prin care ieșise lumina se auzea un murmur înăbușit de glasuri. Apoi lumina pieri brusc și nu se mai auzi nimic.

— S-a închis intrarea, șopti Müller. Zgomotul făcut seamănă cu izbirea a două pietre.

— Nu e nici un om afară, răspunse Fritz. Nici măcar un paznic nu s-a pus.

— Cu atât mai ușor ne va fi să vedem în ce fel se manevrează închizătoarea.

— Să nu bage de seamă cei dinăuntru.

— Aș! Ne ferim să facem zgomot, și chiar dacă nu s-o putea cu totul, nu cred să observe, căci vorbesc tare. Haide!

Se târâră spre locul de unde ieșise lumina din pământ. Dădură peste unul din acei bolovani acoperiți cu mușchi, pe care-l observaseră în timpul zilei.

— Bolovanul acesta pare să fie ușa — spuse Müller —, pipăind cu degetele.

Fritz făcu la fel și zise:

— Piatra nu e afară cu totul, ci iese numai cu una din laturi din peșteră. Trebuie deci să presupunem că e mobilă.

— Dacă e într-adevăr ușa, atunci nu poate fi îndepărtată dinafară, ci dinăuntru.

— Firește. Dac-ar fi scoasă în afară, s-ar observa vreo urmă. Dar cum poate fi mișcată! Să încercăm?

— Da, însă cu băgare de seamă. S-o mișcăm din loc numai puțin. Haide, opintește-te și să împingem!

Se lăsară în genunchi, puseră umărul și împinseră. Dar bolovanul nu se clinti.

— Trebuie să fie o închizătoare pe dinăuntru, spuse Müller. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să așteptăm sfârșitul întrunirii. Poate că atunci când vor pleca indivizii auzim ceva care să ne ducă la vreo urmă.

— Sau poate că vedem chiar. Trebuie numai să ne ascundem cât mai aproape cu putință. Aici sub tufe n-ar fi bine?

— Ba da. Sunt atât de dese, încât cu greu am putea fi observați.

— N-aș fi crezut că francezii ăștia sunt atât de proști, încât să nu pună paznici. La astfel de întâlniri secrete este absolut necesar. Nici nu le-a dat prin cap să aducă un câine!

— Hm, da! Să sperăm că și în cazul unui război, soldații acestei mari națiuni nu se vor deștepta prea mult! Hai, să ne ascundem!

Se pitiră sub tufe și așteptară cam vreun ceas. Deodată se auzi un zgomot, un fel de scârțâit, și în clipa următoare se ivi iar lumina. Se putea vedea bine că bolovanul dispăruse înăuntru. Oamenii ieșeau unul câte unul și se îndepărtau.

Numai doi se opriră în loc. La urmă, veni și un al treilea pe lângă ei.

— Ei, spuse el, nu credeți că totul e bine pus la cale?

— Bătrânul căpitan! șopti Müller.

— Firește, răspunse unul din cei doi. Oamenii au nevoie să exerseze, iar cât privește

armele și muniţiile, sunt aici mai mult decât de ajuns.

— Îndată ce intervine ceva şi am nevoie de voi, vă voi da semnalul. Începând de azi, ne întrunim numai aici.

— Aș vrea să înceapă odată!

— N-avem încă motiv pentru a declara războiul.

— Să fie atât de greu de găsit unul?

— De! Chiar atât de greu nu cred să fie. Mai greu mi se pare de ales momentul potrivit. Împăratul dorește războiul, iar împărăteasa și mai mult. Gramont e în fruntea Ministerului de Externe. E un dușman de moarte al nemţilor. îi urăște și face totul ca să zgândărească focul. De aceea avem motive să credem că speranţele noastre se vor realiza curând. Armata glorioasă trebuie să respecte regulile generale ale războiului; franctirorul însă e un om liber. Vom face tot ce ne va fi pe plac.

— Să sperăm. Până acum nu prea am câștigat.

— Nemţii vor plăti. Am motive serioase să urăsc acest popor. Și acum, să ne întoarcem la prezent. Voi doi aveţi mâine de dat o lovitură de seamă. Aţi înţeles instrucţiunile mele?

— Foarte bine.

— Plecaţi din vreme, ca nu cumva să întârziaţi la tren. Lefleur va fi înaintea voastră, ca să-și facă datoria. Principalul e ca el să se retragă repede și ca voi să aveţi grijă să nu cadă nici o bănuială asupra voastră.

— Lăsați în seama noastră, domnule căpitan. Noi îl căutăm pe șeful gării și, în vreme ce stăm de vorbă cu dânsul, Lefleur își va face treaba netulburat, iar șeful stației va putea dovedi că am fost la dânsul. Prin asta orice bănuială e îndepărtată de la noi.

— Vreau să admit că ați chibzuit bine lucrurile. Să nu zăboviți însă.

— Vom veni îndată la Ortry.

— Vă voi aștepta. Dacă faceți treaba cum trebuie, puteți conta pe o răsplată în plus. Știți că nu-s zgârcit când văd că oamenii mei își îndeplinesc datoria. Noapte bună!

— Noapte bună, domnule căpitan.

— Fixați bine pana aceea, pentru ca piatra să se închidă cum trebuie.

— N-aveți nici o grijă!

Bătrânul se aplecă și intră înapoi în peșteră. Unul din cei doi oameni se ghemui la pământ și își făcu de lucru cu bolovanul. După aceea se îndepărtară amândoi.

— Haide! îi șopti Müller lui Fritz.

Ieșiră de sub tufe și își întinseră mădularele amorțite.

— Ce-or fi având de gând ăia doi? întrebă Fritz.

— Vreo încercare de atentat asupra americanului Deephill.

— Asta e sigur, dar când și cum va fi îndeplinit?

— Asta-i întrebarea. Sosește cu trenul de amiază la Thionville?

— Așa am auzit.

— În gară nu-l pot ataca.

— Firește că nu, în schimb pe drum . . .

— După cât se pare, se va duce la Ortry, la căpitan.

— Cu siguranță. Și până acolo vor să-l achite. Asta trebuie împiedicat.

— Firește. Vei face tu treaba.

— Va fi greu. Eu plec cu același tren mai departe, așa că n-am timp.

— Vei găsi timp. Poate că poți sta de vorbă cu americanul în timpul călătoriei și să-l previi.

— Așa da. Plecăm acum?

— Nu. Nu pot părăsi locul acesta fără să fi cercetat puțin ce-i pe aici. Ia să vedem ce e cu intrarea aceea!

— Cu pana de înțepenit, despre care vorbea bătrânul?

— Da. Din vorbele sale trag concluzia că peștera poate fi închisă și deschisă numai cu un ic. Acesta trebuie să se găsească deci la un colț al bolovanului. Ia să-l căutăm!

Se apropiară de piatră, unul la dreapta, altul la stânga, și examinară muchiile ei.

— Aici trebuie să fie! zise Fritz după câtva timp. Am apăsat și văd că cedează.

— Ia să vedem!

Müller cercetă locul și găsi că ceda la apăsarea degetului său.

— Asta e! spuse el. E un ic care poate fi împins. De dânsul e legat un șnur, ca să poată

fi tras înapoi. Așa . . . acum l-am vârât înăuntru. Ia să vedem dacă și bolovanul se mișcă.

Împinse de piatră și constată că printr-o apăsare ușoară se deplasa din așezarea ei, dându-se înapoi în direcția orizontală.

— Bravo! șopti Müller. Acum putem intra. Haide, Fritz!

Intrarea era destul de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa. Adâncimea găurii era de trei picioare, dar apoi Müller simți că se putea ridica. După câteva clipe Fritz stătea lângă el.

— Ați adus lanterna? întrebă servitorul.

— Firește. Dar întâi trebuie să ne încredințăm dacă putem face lumină. Nu știm unde ne aflăm. Poate să fie vorba de un gang lung și, dacă aprindem aici lanterna, e cu putință ca lumina să fie zărită în fund. Așa că să cercetăm deocamdată încăperea pe întuneric. Eu la dreapta, tu la stânga. Dar încetișor și cu toată atenția, ca să nu ne poticnim de ceva.

Müller dibui drumul înainte, simți un perete de piatră, dădu de un colț, trecu de dânsul și se întâlni cu Fritz.

— Ai și ajuns aici? întrebă el. Suntem deci într-o pivniță pătrată, după cât se pare.

— Cu siguranță. Ați observat vreo ușă?

— Nu.

— Nici eu.

— Dar trebuie să fie totuși una. Căpitanul n-o fi dispărut prin zid. Facem lumină.

Scoase lanterna din buzunar și o aprinse. Acum văzură că se aflau într-o încăpere pătrată, cu pereții din bolovani de piatră. Nu se vedea însă nici o ușă.

— Unde-o fi ușa? Pe podea? întrebă Fritz.

— Nu cred. Trebuie să existe un gang aici. Acesta duce în singura direcție posibilă, adică drept înainte. În consecință ușa nu poate fi decât în peretele opus, în fața găurii pe unde am intrat.

— Atunci o vom găsi.

— Să sperăm. Înainte însă vom împinge piatra la loc și vom pune icul în gaură. Închizând intrarea, nu vom putea fi observați de afară.

După ce făcură treaba asta începură să cerceteze pardoseala.

— Nu se vede nimic, spuse Fritz. Să vedem ce-i cu peretele din fund!

Începu să ciocănească într-însul, dar Müller îl opri:

— Nu ciocăni! Nu știm ce se află îndărătul acestui zid.

— Dar atunci cum putem descoperi unde e vreun loc gol?

— Cu ajutorul minții. După cum vezi, aici e piatră, pretutindeni numai piatră. O ușă în înțelesul obișnuit al cuvântului nu poate exista, deci. Presupun că ușa pe care o căutăm e tot o gaură ca aceea prin care am intrat. Să căutăm.

— Așadar, pe jos.

— Și cam pe la mijlocul lățimii zidului.

Müller lumină în direcția indicată.

— Hop! Aici? șopti Fritz.

— Vezi ceva?

— Da. Un șnur. Țineți lumina mai aproape!

Acum observă și Müller șnurul subțire fixat acolo.

— Vezi? zise el, vesel. Ăsta e icul. Și piatra asta de zid este ușa. Ia să încercăm dacă se mișcă!

Încercarea izbuti. Stăteau în fața unei deschizături, aproape la fel cu aceea prin care intraseră.

— Pătrundem într-însa? întrebă Fritz.

— Firește. Dar să ascund întâi lanterna.

Trase în jos capacul felinărașului, lăsând totuși lumina aprinsă, și o luă înainte. Fritz îl urmă. Simțiră amândoi că se aflau într-un gang îngust.

— Încotro o fi ducând? întrebă Fritz.

— Trebuie să încercăm să aflăm. Pentru asta avem nevoie de lanternă, dar întâi să vedem dacă putem face lumină. Să ascultăm!

Abia după ce stătură câteva clipe cu auzul încordat și constatară că nu se aude nimic suspect, Müller făcu lumină, îndreptând-o înainte.

— Nu se vede capătul, spuse Fritz.

— Gangul duce drept înainte. Să-l urmăm! Dar mai întâi să închidem gaura la loc!

Piatra fu împinsă înapoi, după care porniră înainte. În curând găsiră la dreapta o ușă din lemn tare, iar la stânga o a doua, apoi o a treia

și a patra. Toate erau ferecate și prevăzute cu lacăte trainice.

— Ce-o fi îndărătul acestor uși? întrebă Fritz.

— Asta aș vrea și eu să știu. O vom afla, chiar dacă nu azi. Deocamdată vreau să știu unde duce acest gang.

Își urmară drumul. Müller stingea și aprindea lanterna la răstimpuri, ca nu cumva să fie zărită lumina.

Făcuseră o bucată de drum, când profesorul se opri brusc și prinse mâna lui Fritz.

— Psst! Ce-i asta? spuse el.

Ajunseră la o altă ușă. Aceasta era întredeschisă. Müller vârî repede lanterna în buzunar și împinse puțin ușa. Un întuneric adânc era înaintea sa. Deschise ușa mai mult și intră, urmat de Fritz.

Ciuliră urechile și, după câtva timp, servitorul spuse:

— La stânga se aude vorbind.

— Da, aud și eu.

— O fi o cameră, sau iar un gang?

— Nu cred să fie gang. Totuși, nu, nu e nici un zid. Sunt lăzi, așezate unele peste altele.

— La dreapta mea la fel.

Müller scoase lanterna și lumină repede înaintea sa.

— Ai văzut? întrebă el.

— Da. Trebuie să fie o încăpere mare, boltită. Sunt lăzi îngrămădite până în tavan. Gangul duce printre ele.

— Apoi pare să ocolească spre stânga, în direcția de unde se aude discuția. Haide!

Amândoi porniră pe gangul dintre cele două șiruri de lăzi. Când cotiră spre stânga, zăriră în depărtare un loc luminos.

— Trebuie să aflu ce se petrece aici, hotărî Müller.

Porniră încetișor mai departe, apropiindu-se tot mai mult de izvorul de lumină. Acum se auzeau și glasurile mai lămurit. Nu văzură nici un om încă, totuși Müller îi șopti tovarășului său:

— Bătrânul căpitan și contele Rallion, tatăl. Îi recunosc după vorbă. Rămâi aici! Dacă te chem însă, vii îndată!

Își urmă drumul până observă deschizându-se un pătrat între lăzi. Acolo stăteau cei doi pe o ladă. Pe o scândură înaintea lor era vin, lângă o lanternă aprinsă. Fumau și vorbeau cu glas tare.

— Și așa vrei s-o silești pe față? întreba Rallion.

— Firește.

— Mă tem că va deveni și mai dârză.

— Îi înfrâng eu dârzenia. Întunericul, setea și foamea încovoaie voința cea mai tenace. Trebuie să spună „da'.

— Și când se va întâmpla asta?

— La momentul potrivit. Astăzi, mâine, poimâine.

— Și dacă totuși nu se hotărăște?

Bătrânul arătă cu degetul peste umăr, îndărătul său, şi râse batjocoritor:

— Acolo, înăuntru, să nu se hotărască? Sunt absolut sigur că se va hotărî şi puteţi pleca fără grijă.

— Din păcate trebuie să plec. Cine ştie când ne vom mai întâlni. Fiecare zi poate aduce o surpriză.

— Noi suntem înarmaţi, după cum vedeţi. Bolta asta e plină de arme şi muniţii şi aş vrea ca treaba să-nceapă chiar mâine.

— Se vor grăbi, asta e sigur, doar nu se începe războiul în decembrie, şi acum vara bate la uşă.

— Aşa e. Puteţi anunţa că suntem gata cu pregătirile. În ce mă priveşte, sunt gata să mă răfuiesc cu Germania. Ia să golim paharele şi să plecăm. Am avut azi o zi plină de muncă şi necazuri. Sunt obosit.

— Dar încuie întâi registrele de furnituri şi vinul în ladă.

— Firește. Ah, dar unde am pus cheia?

Müller auzise îndeajuns. Veni înapoi la Fritz şi-l trase pe acesta cu sine:

— Repede. Ăia pleacă.

Cotind după colţ şi apropiindu-se de uşă Müller putu cuteza să lumineze puţin cu lanterna, ca să găsească drumul.

— A! spuse Fritz. Uite două chei aici.

— Unde?

— Pe marginea acestei lăzi.

— Dă-le aici!

Müller luă cheile și ieși în gang prin ușa pe care o lăsase deschisă. Fritz o sprijini iarăși, așa cum făcuse înainte.

— Acum să plecăm repede!

Cu lanterna aprinsă, străbătură înapoi drumul pe care veniseră, dar numai până la prima ușă pe lângă care trecuseră înainte.

Acolo Müller scoase cheile.

— Nu veți fi vrând să intrați? întrebă Fritz.

— Ba tocmai asta vreau.

Avu noroc; una din chei se potrivea. Müller deschise ușa, scoase cheia din broască și intră cu Fritz în încăperea întunecoasă, după care trase ușa după ei.

— Ce căutăm noi aici? întrebă servitorul.

— Căpitanul căuta cheile pe care le-am găsit noi. E posibil să creadă că le-a pus pe undeva, dar tot atât de posibil e să intre la bănuială. În cazul acesta, cu siguranță că se întoarce, ca să vadă dacă nu cumva găsește vreo urmă a unui nepoftit. Trebuie să știu ce va crede în acest caz și de aceea mă ascund aici. Ascultă!

— Îndrăznim cam multe.

— Nu-i chiar așa. Aici nu poate intra și, oricum, suntem înarmați.

— Nici eu nu mă tem; dar, domnule doctor, vă grăbeați atât de tare, încât am dedus că cei doi v-au luat urma, și acum nu se mai aude nimic de la ei.

— Caută cheia. Ascultă!

Deschise puțin ușa. Prin crăpătură îl văzu pe conte și pe căpitan, care ieșiră în gang. Vorbeau tare, ceea ce era un semn bun pentru Müller. Dacă ar fi bănuit ceva, ar fi discutat în șoaptă.

Cele două uși erau numai la vreo cincisprezece metri una de alta.

— Nu, spunea căpitanul, nu le-am pus aici. Le-am luat cu mine acolo, în fund. Trebuia să deschid celula și lada.

— Dar vezi că am mers spre uşă, ca să numărăm lăzile.

— Și aveam cheile?

— Le-ai pus aici pe o ladă, așa cred.

— Vă înșelați. Le-am avut cu mine colo-n fund. Precis că le-am scăpat între două lăzi. E o poveste neplăcută, dar n-am timp să caut și să răstorn totul.

— Dar ce facem cu ușa asta de aici?

— Rămâne deocamdată deschisă. 'Trebuie să mă întorc înapoi, ca s-o încui.

— Mai ai și alte chei?

— Firește. Am chei duble la ușile principale.

— Drace! De la ușile principale erau? Nu e neprevăzător din partea dumitale?

Observația îl cam întărâtă pe Richemonte:

— Nu-s copil de școală, sunt destul de bătrân ca să știu ce fac. Când vom goli depozitul, vom găsi cheile pierdute. Acum să mergem!

Și-l trase pe conte după el.

— Mare noroc, domnule doctor! șopti Fritz. Chei principale! Drace!

— Asta e o împrejurare care ne va putea fi de mare folos.

— Acum putem cerceta totul.

— Nu astăzi.

— Pentru ce nu!

— N-ai auzit că bătrânul se întoarce?

— Atunci plecăm?

— Ba nu, rămânem.

— Dar ăia doi au plecat.

— Așa e, dar eu rămân până vine căpitanul înapoi. Vreau să văd dacă e neliniștit sau chiar îngrijorat.

— Deci putem arunca o privire pe-aici.

Müller închise iar ușa și făcu lumină. Și aici se aflau într-o încăpere boltită, plină până-n tavan cu lăzi și butoaie.

— Desigur, arme și pulbere, zise Fritz. Brr! O singură scânteie într-unul din butoaiele astea și tot depozitul sare în aer.

— Ar fi păcat de atâta bunătate de armament.

— De noi în primul rând.

— Vom cerceta cu luare-aminte gangurile și bolțile astea, spuse doctorul Müller. Firește că pentru asta se cere mult timp.

— Și te pomenești că dă peste noi bătrânul.

— Și eu mă gândeam la asta. Ar trebui găsit un mijloc să-l împiedicăm să vină jos.

— Eu l-am și găsit.

— Ia s-auzim!

— Îl îmbolnăvim, ca să nu poată părăsi patul o vreme.

— Dar cum vrei să procedezi?

— Uitați că sunt un excelent culegător de buruieni?

— Da, și un tot atât de excelent cunoscător de plante.

— Chiar așa. Și i-aș da bătrânului o basma plină cu ciumăfaie.

— Nu-i rău.

— Sau un șorț plin cu mătrăgună.

— E bun.

— Un sac de neghină otrăvitoare.

— Și mai bine!

— Ori un coș cu bășina porcului sau muscar pestriț.

— Atunci scăpăm cu totul de el. Nu, nu, de așa ceva să nu ne folosim.

— O fi știind doctorul Bertrand mai bine. Mă voi adresa lui, cerând ceva care să-l facă pe căpitan să nu poată părăsi patul.

— E primejdios. Nu știu dacă trebuie să ne dăm pe mâna doctorului.

— Oh, ăsta e discret. Puteți avea deplină încredere în el.

— O fi, dar vezi că face parte din populația de aici, și e în orice caz mai bine să nu fim nevoiți a recurge la serviciile lui. Dar ia ascultă. Vin!

Deschise puțin ușa și-l văzu pe căpitan întorcându-se cu un felinar într-o mână și o

cheie în cealaltă. Încuie ușa alăturată și se îndepărtă.

— Oare să nu aibă nici o bănuială? întrebă Fritz.

— Cu siguranță că nu are.

— Să-i fie de bine! Și când cercetăm încăperile de pe aici?

— Cât de curând posibil.

— Proastă afacere, căci mâine și poimâine nu voi fi aici.

— Și mie îmi este mai plăcut să te am lângă mine. Dacă nu va interveni vreun motiv, care să mă zorească, voi aștepta până te întorci!

— Mulțumesc. Știți dumneavoastră ce cred eu despre gangul ăla de afară?

— Ia s-aud!

— Că merge de-a dreptul în direcția castelului Ortry.

— Sunt de aceeași părere. Castelul și *Trou du bois* se află în aceeași direcție cu gangul. Și bănuiala mea merge chiar mai departe: cred că dintr-însul se despart două ganguri laterale.

— Încotro?

— La dreapta, spre Turnul vechi și la stânga spre ruinele unde erai cât pe ce să fii prins.

— Tot ce se poate. Pe vremuri a fost aici un castel feudal și se știe că în asemenea locuri se găsesc de obicei multe ganguri, bolți și ascunzători. Cât e de bine că avem cheia!

— Să nu zăbovești prea mult la Malineau, căci nu se știe ce se poate întâmpla și, în situa-

ția noastră, trebuie să ne folosim de fiecare clipă. Acum, însă, putem pleca.

Müller încuie ușa și vârî cheia în buzunar, apoi cei doi plecară. După o bucată de drum făcută împreună se despărțiră, fără prea multe vorbe.

Müller pătrunse de pe paratrăsnet în camera sa. Fritz ajuns acasă se pregăti pentru o scurtă odihnă.

Era soldat și obișnuit să se scoale atunci când era nevoie.

Dis-de-dimineață, fiind din nou în picioare, se pregăti pentru călătorie, apoi luă trenul spre Trier.

4. UN ATENTAT MONSTRUOS

La Trier, Fritz avu destul timp să facă o plimbare prin oraş, apoi intră într-o cârciumă, unde ceru o sticlă cu vin. În afară de el se afla un singur client în local.

Acesta avea înfăţişarea unui străin. Pielea feţei era de culoare închisă şi părul creţ. O mustaţă impunătoare îi împodobea buza de sus. Bărbatul făcea o impresie distinsă şi era cu adevărat frumos. Avea foc în priviri, iar mişcările sale trădau forţă şi îndemânare. Veşmintele şi rufăria sa erau ale unui om care ştie să se îmbrace. Să fi fost în vârstă de vreo patruzeci de ani, dar s-ar fi putut lua la întrecere cu orice tânăr dac-ar fi fost vorba să cucerească inima unei femei.

Citea o gazetă, dar părea să se plictisească, deoarece punea jos foaia din când în când şi arunca o privire pe fereastră. În cursul unei astfel de pauze, îl măsură pe Fritz cu privirea şi se păru că acesta făcuse o impresie bună asupra lui, căci se ridică, făcu câţiva paşi prin odaie, apoi i se adresă:

— Îmi ierţi întrebarea, domnule: nici dumneata nu arăţi să fii de pe aici?

— E adevărat, sunt străin.
— Eşti de la sud sau de la nord?
— De la sud, domnule.
— Departe de aici?
— Nu prea.
— Atunci eşti de invidiat. Voiajul constituie un efort mai mare pentru spirit decât pentru trup. Monotonia drumului, uniformitatea vieţii de hotel sunt lucruri cumplite. Stau aici şi aştept plecarea trenului pentru Metz. Ce plictiseală, Doamne! Ce poţi face?

Felul lui de a vorbi, gesturile-i nerăbdătoare, totul într-însul trăda pe omul de la sud.

— Plecaţi la Metz? întrebă Fritz.
— Nu chiar acolo; cobor la Thionville.

Fritz tresări.

— Acolo merg şi eu. Sunt chiar din Thionville, deşi azi plec mai departe.
— Din Thionville eşti, domnule? Îmi dai voie să iau loc lângă dumneata?
— Cu plăcere. În doi te plictiseşti mai puţin.
— Cu ce tren pleci?
— Cu cel de zece.
— Eu la fel. Cunoşti cumva împrejurimile Thionville-ului?
— Întrucâtva.
— De Ortry ai auzit?
— Da. E un castel în apropierea oraşului şi aparţine baronului de Sainte-Marie.
— Nu locuieşte acolo un bătrân, care a fost căpitan în garda primului imperiu?

— Vă referiți la căpitanul Richemonte? Da, locuiește la castelul Ortry.

— O fi acolo acum?

— L-am văzut chiar ieri.

— Așa! La el mă duc. Îl cunoști cumva personal?

— Nu, nu.

— Dar știi ceva despre dânsul?

— Din auzite.

— Se zice c-ar fi un mare patriot.

— Asta e adevărat, mai bine zis un dușman al germanilor.

— Am auzit și eu. Se spune că e în legătură chiar cu persoane de la Curte. Cu un anume conte de Rallion.

— Pe ăsta îl cunosc. Contele a fost câteva zile acolo, dar azi cred că a plecat.

— Păcat!

— Fiul său, colonelul, a rămas însă la castel.

— Atunci e bine. Mi s-a spus că bătrânul căpitan se află în fruntea unei anumite mișcări.

La întrebarea aceasta îl privi pe Fritz pătrunzător.

— Da, răspunse acesta, strânge în jurul său pe toți aceia care se bucură de un război cu Germania.

— Ești și dumneata printre dânșii?

— Nu.

— Pentru ce nu?

— Pentru că nu fac parte dintre aceia care doresc războiul.

— Dar ce te faci cu patriotismul?

— Poți mânca bătaie cu el.

— Franța va învinge.

— Se poate.

Fritz spuse aceasta cu un ton nepăsător, înălțând din umeri.

— Se poate, ai zis? Ba e sigur că Franța va învinge. Cine spune contrariul, nu-i cunoaște pe francezi.

— Da. Dar cu atât mai bine pe nemți.

— Credeți că prusacii sunt superiori francezilor?

— Nu se poate ști. Aceste două popoare nu s-au măsurat încă între ele. Prusacii s-au bătut cu danezii și austriecii și i-au învins. Francezii și-au dovedit superioritatea față de austrieci, ruși, mauri, față de chinezi și mexicani. Când prusacii și francezii vor lupta unii împotriva altora, de-abia atunci se va afla care pe care-l va răpune.

— Domnule, nu ești un bun patriot.

— Ne aflăm aici pe pământ german și trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Vorbim între noi. Eu sunt atât de convins de războiul dintre Franța și Prusia și de victoria noastră, încât vin de foarte departe ca să-mi pun puterile în slujba patriei. Sunt mândru de această patrie a mea, deși am fost foarte nefericit într-însa. Îi urăsc pe nemți. Dar dumneata . . . dumneata le ești prieten?

Fritz se întinse în scaun și înălță din umeri.

— Mie îmi sunt toate popoarele la fel de dragi. Eu nu-s mâncător de oameni. Fiecare

ființă, și fiecare națiune, are dreptul la viață. Un om cu cap se poartă politicos cu toți semenii săi: la fel trebuie să se trateze și popoarele între ele.

— Ceea ce spui dumneata sună foarte frumos, dar pentru asta trebuie să ai sânge care curge prea molcom prin vene. Noi ăștia din sud iubim cu foc și urâm cu patimă cotropitoare. Ia spune, ai iubit vreodată?

— Hm! Da.

— Ai fost căsătorit sau, poate, mai ești?

— Nu.

— Ai avut copii, copii frumoși, dragi, la care să te fi uitat ca la niște idoli?

— De vreme ce n-am fost însurat, n-am avut nici copii.

— Atunci nu trebuie să spui nimic, deoarece nu poți face deosebirea dintre Franța și Germania.

Străinul se ridicase și umbla agitat prin odaie. Era o imagine vie a meridionalului, frumos, pătimaș, curajos, impulsiv, sincer, fără rezerve și fără scrupule.

— Dar ce deosebire există între aceste două națiii? întrebă Fritz, zâmbind amuzat. Una e căsătorită și cealaltă nu? Are cea dintâi copii frumoși și dragi, la care privește ca la idoli, iar cealaltă a dat naștere unor stârpituri și monștri, la care nu merită să te uiți?

— Exagerezi, domnule! Nu m-ai priceput. Află că am avut o soție, care era nemțoaică. Cred că cu asta am spus totul.

— Da. Se spune că femeia germană e un model de credință, gospodină, virtute și spirit de economie, o soție duioasă și o mamă plină de iubire.

— Atunci să știi, domnule, c-ai arat cu cai proști, cum spune proverbul. O iubeam cu idolatrie pe soția mea și . . .

— Ah, iarăși un idol! zâmbi Fritz.

— Da, asta a fost dânsa. Tatăl meu n-a vrut-o, eu nu l-am ascultat, deoarece o iubeam pe nemțoaica aceea, și atunci el m-a alungat.

— Numai pentru că era nemțoaică? Atunci aș vrea să-i spun o vorbuliță tatălui dumitale, așa, între patru ochi.

— Domnule, avea dreptate.

— Cum asta?

— Femeia mi-a dăruit două fiice, două fete pe care să le mănânci cu ochii, nu alta. Într-o zi am fost nevoit să plec la drum și am lipsit aproape un an. Când m-am întors, soția dispăruse, împreună cu copiii.

— Au dispărut? Încotro?

— Știu și eu?

— N-ați pornit cercetări?

— Luni întregi, ba chiar ani, zi și noapte.

— Și n-ați găsit nimic?

— Nici o urmă.

— Atunci n-ați căutat cum trebuie. O femeie cu doi copii nu dispare fără să lase o mică urmă.

— Ea avea toate motivele să facă să dispară orice urmă.

— Cum asta?

— S-a dus cu altul.

— Ei drace!

— Da, pentru că, vezi dumneata... era nemţoaică.

— Nu veţi fi vrând să susţineţi că toate femeile nemţoaice fug cu alţi bărbaţi? zise Fritz, cu necaz. Aveţi vreo dovadă că soţia v-a înşelat?

— Da. Tatăl meu şi alţii mi-au dovedit-o.

— Tatăl dumneavoastră? Care v-a alungat din cauza ei? Interesant, zău aşa! Dar cine a fost ticălosul care v-a şterpelit-o?

— Un necunoscut.

— Aşadar, celebrul necunoscut pe seama căruia se pun toate cele făcute de alţii. Aţi cercetat lucrurile în amănunţime?

— Da.

— Dumnezeu să mai înţeleagă! Tatăl dumneavoastră e martorul şi chezaşul, acelaşi tată care n-a încuviinţat să vă căsătoriţi cu acea femeie? Suspect lucru! Şi soţia a luat şi copiii cu dânsa? O femeie uşuratică, dintr-acelea care îşi părăsesc bărbaţii, îşi lasă copiii, nu-i ia cu dânsa.

— Dar i-a iubit.

— Bun! Asta înseamnă c-a avut inimă, a fost o adevărată mamă. O femeie de treabă nu ia însă copiii unui bărbat bun. Dacă a plecat cu ei, a avut motive pentru aceasta şi, desi-

gur, c-a făcut-o cu inima sângerândă. N-ați primit vreo scrisoare de rămas bun de la ea?

— O scrisorică, care cuprindea câteva cuvinte reci și care nu spuneau nimic.

— Și firește că ați păstrat-o cu sfințenie?

— La ce bun? Scrisoarea și fotografia ei le-am predat tatălui meu să le distrugă și am plecat să-mi caut copiii.

— Îmi îngăduiți o întrebare: ce vârstă aveați când v-ați căsătorit?

— Douăzeci de ani.

— Și când v-a părăsit soția?

— La douăzeci și trei.

— Și dânsa era mai tânără?

— Cu doi ani.

— Așa ceva se întâmplă lesne unui temperament meridional. Se îndrăgostește la optsprezece ani, se însoară la douăzeci împotriva voinței tatălui, pleacă pentru un an la vârsta de douăzeci și doi, își lasă soția și cei doi copii fără ocrotire în tot timpul lungii sale absențe, la înapoiere o găsește dispărută, crede în înșelătoria care i se pune înainte, apoi înjură... Germania! Încotro ați pornit să vă căutați copiii?

— Prin toată Franța, Anglia și America.

— Fără nici un punct de sprijin? Fără să cunoașteți numele seducătorului?

— Cum să-l fi aflat?

— Și ce-ați făcut după aceea?

— De ce vrei să știi asta? întrebă străinul, aspru.

— Pentru că dumneavoastră ați pornit discuția. Condamnați un popor întreg numai pentru că ați avut parte de o căsnicie nefericită și acum că eu iau parte la discuție din simplă politețe o mai faceți pe supăratul. Așa se obișnuiește prin sudul dumneavoastră?

— Domnule, termină cu întrebările.

— Bine, nu-i nevoie să răspundeți. Duceți-vă înapoi la ziarul dumneavoastră și lăsați-mă în pace!

— Da, s-o scurtăm! Habar n-ai de regulile bunei cuviințe.

— Ăsta e norocul dumneavoastră, căci altminteri m-as simți ispitit să vi le predau.

Zicând acestea, Fritz întoarse capul. Străinul însă nu se putu liniști. Începu să umble prin încăpere de colo-colo, gâfâind și scăpărând scântei din ochi.

În cele din urmă se așeză iar pe locul său, luând ziarul.

Fritz își bău vinul, plăti și plecă fără să salute. Se duse la gară să aștepte acolo sosirea trenului.

Luă loc în sala de așteptare, unde după câtva timp sosi și străinul. Amândoi se prefăcură că nici nu se cunosc.

Trenul fu anunțat. Toți călătorii ieșiră pe peron. După câteva clipe, trenul opri în stație.

— Trier, cinci minute! strigară conductorii.

Fritz tocmai vroia să iasă pe peron, când un altul dădu buzna pe ușă. Era un omuleț scund și bondoc, cu o pălărie calabreză pe cap.

Era atât de grăbit, încât nici nu mai avu timp să-l observe pe Fritz, astfel că se ciocni de el cu toată puterea, se clătină pe spate, alunecă și se întinse la pământ.

— Mii de bombe! strigă el. Ce stai acolo ca un idol de lut? Nu poți face loc?

— Ei, băiețașule! răspunse Fritz, zâmbind. Ridică-te, du-te acasă și să nu cumva să mai blestemi, căci altminteri ți se va întâmpla ceva și mai rău.

Bondocul se ridică cu greu de jos.

— Ghinionul ăsta! exclamă el. Și numai dumneata, uriașule, ești vinovat de nenorocirea asta.

— Ai dreptate, dacă n-aș fi stat eu aici, ai fi avut bunătatea să te ciocnești de un altul. Ce nume să trec în jurnalul meu cu prilejul întâmplării de acum?

— Mă numesc Hieronymus Aurelius Schneffke și sunt . . . Iisuse, trebuia să aduc o gustare pentru domnițe, și uite că sună a doua oară!

Se scutură de praf, începu să alerge cât îi îngăduiau picioarele, deschise prima ușă pe care o întâlni în cale și strigă înăuntru:

— Două șnițele reci cu garnitură!

— Vrei să telegrafiezi asta, domnul meu? Unde? întrebă un glas.

Schneffke deschise bine ochii și făcu trista constatare că se afla la oficiul telegrafic . . .

În vremea asta, Fritz se apropie de vagoanele de clasa întâi și a doua. Văzu un com-

partiment deschis, privi înăuntru și . . . o recunoscu pe Madelon. Da, dânsa era, alături de altă femeie, care însă purta voal. Intră repede în compartiment și salută:

— Respectele mele, domnișoară Köhler.

— Domnul sergent-major! exclamă ea. E cu putință? Ce cauți dumneata aici, la Trier?

— Fritz! Fritz! exclamă și cealaltă, ridicându-și repede voalul.

— Domnișoara von Greifenklau! Asta e o adevărată surpriză. Dar, după cum văd, nu sunteți singure. Observ un geamantan străin aici.

— Un pictor scund și gras călătorește cu noi. Vrea să ne trateze cu șnițele reci.

— Ah, bondocul ăla care s-a ciocnit de mine și s-a întins la pământ!

— Iar a căzut?

— Da.

— De la Berlin până aici e a treia oară. Dar spune, Fritz, ești numai întâmplător aici?

— Ba nu. Am primit de la domnișoara Nanon porunca s-o întâmpin pe sora ei aici și . . . ah, uite că mai vine un pasager. În cursul drumului vă voi spune restul. Dați-mi voie să mă așez în fața dumneavoastră, domnișoară Köhler.

Noul sosit era străinul care avusese discuția cu Fritz la cârciumă. Salută politicos și luă loc. Fritz nu se necăji, fiind convins că și această vizită la castelul Ortry era în legătură

cu pregătirile secrete ale lui Richemonte. Poate afla ceva în cursul drumului.

În vremea asta Hieronymus dăduse în sfârșit peste firmulița: „Sala de așteptare clasa a doua“ și tocmai vroia să deschidă ușa, când se auzi al treilea semnal și locomotiva scoase un fluierat ascuțit.

— Tunete și fulgere, ultimul moment!

Se năpusti înăuntru, trânti un scaun la pământ și alergă la tejghea.

— Două șnițele! Dar repede, repede! Nu-i nici o clipă de pierdut.

— Calde sau reci?

— Reci, firește. Cât costă?

— Doisprezece groși.

— Uite aici!

Zvârli banii pe masă și luă farfuriile.

— Adio! strigă el și o luă la goană.

— Stai! Vrei să iei șnițelele în tren?

— Da! răcni el peste umăr.

— Atunci lasă farfuriile și tacâmurile aici.

— N-am timp.

Și dădu buzna pe ușă. Un chelner se luă după el. Toate compartimentele erau deja închise și trenul tocmai se pusese în mișcare. Cele două fete îl anunțaseră pe conductor că lipsea un pasager; conductorul așteptase o vreme cu semnalul de plecare, dar mai mult nu se putea. Fetelor le părea rău și stăteau la fereastră, când îl văzură pe bietul pictor ieșind pe ușa restaurantului cu câte o farfurie în fiecare mână.

— Stai! Stai! Șnițelele! strigă el, din toate puterile. Trebuie să urc și eu.

La toate ferestrele apărură capete de curioși.

— Înapoi! strigă șeful gării. E prea târziu.

— Ei, aș! Am plătit doar!

Și se năpusti înainte.

— Dă farfuriile încoace, farfuriile! striga chelnerul îndărătul lui.

Hieronymus Aurelius Schneffke privi furios înapoi și asta fu nenorocirea lui. Zelosul conductor, văzând că pictorul nu mai vine și se făcuse vremea de plecare, luase jos din compartiment geamantanul întârziatului, nu însă și mapa sa, și-l pusese pe peron. Hieronymus nu-l observă și se poticni de el. Pălăria, farfuriile, cuțitele și furculițele, împreună cu cele două șnițele, zburară cât colo, iar el însuși se rostogoli ceva mai departe. De data asta căzuse pe pântece și, ca întotdeauna după asemenea accidente, își recăpătă curând prezența de spirit. Se ridică pe jumătate și, îndreptându-și privirea spre fereastra deschisă a paradisului său pierdut, strigă:

— Onoratele mele conițe, e o satisfacție nespusă pentru mine de a fi . . .

Restul cuvintelor nu se mai auziră, acoperite de zgomotul roților și de râsetele numeroșilor martori ai acestei scene.

— Bietul de el! spuse Emma, așezându-se.

În fața ei stătea străinul, în timp ce Fritz se afla față în față cu Madelon. Aceasta tot nu-și putea explica încă prezența lui aici, iar

el nu știa cum să-și lămurească faptul că Emma von Greifenklau o însoțea.

— Spui că Nanon te-a trimis! întrebă Madelon, cu voce înceată.

— Da, domnișoară, răspunse el, tot atât de încet.

— O cunoști?

— Chiar foarte bine.

— Ai fost cumva la Ortry?

— Am trecut pe acolo. Veți veni și dumneavoastră?

— La înapoiere, da.

— Atunci sunt silit să vă împărtășesc o taină. Îmi dați cuvântul de onoare că veți păstra discreție?

— Cu plăcere.

— Domnul locotenent von Greifenklau se află acolo.

— Știu.

— Adevărat! Cine v-a spus?

— Domnișoara Emma.

— Cunoașteți și motivele pentru care se află acolo?

— Așa, puțin.

— Ah!

— Să n-ai nici o teamă. Eu țin cu nemții, dragă domnule sergent-major.

— Psst! Nu-s sergent-major, ci culegător de plante. Principalul lucru e că domnișoara Nanon nu trebuie să afle nimic despre mine ori despre locotenentul meu.

— Nu trebuie să știe nici că ne cunoaștem?

— În nici un caz.

— I-am cerut să vină în gară la Thionville.

— Vă va aștepta acolo.

— Și va pleca mai departe cu mine?

— Da. Iar eu voi avea plăcerea să vă însoțesc.

— Zău? Dar cum asta?

— Domnișoara Nanon a avut bunătatea să se pună sub ocrotirea mea.

— Astea sunt enigme a căror dezlegare aș fi curioasă s-o cunosc.

— Sper că dezlegarea nu se va lăsa mult așteptată. Dar spuneți-mi, vă rog, cum se explică prezența domnișoarei Greifenklau?

— Și asta e o enigmă, pentru a cărei dezlegare va trebui să aștepți, la rându-ți.

— Mă supun. Dar se duce la Ortry?

— Cred că da.

— Asta-i primejdios. Știe domnul locotenent că vine?

— Nu știe nimic.

— Atunci dați-mi voie să vă spun că asta e o imprudență. Ah, ia uitați-vă; individul ăla intră în vorbă cu domnișoara.

— Cine e?

— Unul din sud, care-i urăște pe nemți, pentru că soția lui a fost nemțoaică și a fugit cu cei doi copii.

— Oh, sărmanul!

Străinul o privise până atunci în tăcere pe Emma și se părea că frumusețea ei făcuse o

impresie adâncă asupra lui. Puțin stingherită, Emma se adresă Madelonei:

— Cum se numește stația următoare?

— Wellen, domnișoară, se grăbi să răspundă străinul. Am trecut deja de Karthaus.

— Mulțumesc, domnule.

El se înclină ușor, scoase un portvizit și luând o carte de vizită, i-o întinse. Ea citi numele: „*Benoit Deephill, New Orleans*“.

Aproape fără să vrea vârî și ea mâna în poșetă, unde avea cartea de vizită a unei prietene, o englezoaică, pe care i-o dădu. El citi: „*Miss Harriet de Lissa, Londra*“.

— Ah, sunteți englezoaică, duduie? întrebă el, bucuros.

— Da, răspunse dânsa, împurpurându-se ușor.

— Asta îmi trezește amintiri foarte dragi. De câte ori am fost la Londra, m-am putut convinge de minunata ospitalitate a compatrioților dumneavoastră. Asta îți face atât de bine când ești străin pretutindeni!

Cuvintele lui aveau o notă de tristețe, pe care o însoți cu o privire tulbure. Ea își dădu seama că omul acesta suferise mult în viață.

— Străin? repetă dânsa. Asta poți spune numai atunci când ți-ai pierdut patria.

— Patria și familia, în același timp.

— Oh, ce trist! Dar ceea ce-ai pierdut, poți regăsi și ceea ce s-a prăbușit se poate reclădi.

— Cine ar dori să clădească pe ruine! Oricum, nu te mai poți aștepta la o adevărată fericire.

Își îndreptă privirea spre fereastră, așa că avu acum prilejul să-i studieze profilul. Ce avea omul acesta de făcea asupra ei o impresie atât de puternică? Observă că nici Madelon nu-și lua ochii de la el.

Jucându-se cu cartea lui de vizită, Emma nici nu băgă de seamă când aceasta îi scăpă din mână. Fritz o văzu și se aplecă s-o ridice. Curios, citi numele, avu un gest de surpriză și dădu cartonașul înapoi. Străinul observase privirea pe care i-o aruncase Fritz și ridică din umeri disprețuitor.

— Îmi dați voie, zise Fritz, puțin stins, a dumneavoastră e această carte de vizită?

— Dar a cui să fie? răspunse celălalt, aspru.

— Vă numiți Deephill?

— Da.

— Veniți din New Orleans?

— Ce te îndreptățește să-mi pui această întrebare, după discuția destul de aprinsă pe care am avut-o?

— Va trebui să-mi îngăduiți să vă acord puțin atenția mea. V-am căutat, dar cu înfățișarea dumneavoastră, n-am putut bănui că sunteți americanul așteptat. Trebuie să știți că e un noroc pentru dumneavoastră că v-am găsit.

Deephill nu-și putu ascunde mirarea:

— Un noroc că te-am întâlnit? zise el.

— Chiar așa.

— Ei, asta e! Îmi dai voie să-ţi spun că nu pricep nimic?

— Cred, şi-mi voi lua permisiunea să mă explic. Înainte de toate îngăduiţi-mi o întrebare cam indiscretă: aveţi o sumă importantă de bani la dumneavoastră?

— De unde ştii asta?

— Pe această sumă a pus cineva ochii.

— Domnule, vorbeşti ca şi cum aş fi picat printre bandiţi, răspunse Deephill şi pipăi cu amândouă mâinile locul unde avea portmoneul.

— Printre bandiţi n-aţi picat încă, domnule, zise Fritz, zâmbind, dar dacă nu-mi veţi asculta sfatul, nu va trece mult şi domnii bandiţi vă vor avea la mână.

— Glumeşti! spuse Emma, neîncrezătoare.

— *Mon Dieu!* exclamă Madelon.

— Vorbesc cât se poate de serios, întări Fritz.

— De unde şi până unde deţii această informaţie, întrebă Deephill, şovăind.

— Ştiu precis că vor să vă omoare, ca să vă ia banii.

Cele două fete scoaseră câte un ţipăt uşor.

— Asta i-ar veni greu individului, zâmbi americanul.

— Chiar dacă ar fi doi sau trei?

— Sunt înarmat.

— Ce ajută o armă de foc împotriva vicleniei şi când e vorba de un atac neaşteptat?

— La naiba! Dar cine e acela care se interesează de persoana mea?

— Asta are nevoie de explicație. N-ați fi ajuns viu la Ortry, dacă nu v-aș fi întâlnit eu. Am plecat în întâmpinarea dumneavoastră, ca să vă previn.

Cele două fete se priviră speriate.

Americanul deveni și el mai îngrijorat.

— Dar cum ai aflat dumneata despre ceea ce se pune la cale?

— Aseară mă aflam în pădure. Întârziasem și am ascultat întâmplător convorbirea dintre doi indivizi care veneau în drumul meu. Spuneau că un anume Mister Deephill din New Orleans va sosi azi cu trenul de amiază la Thionville, și că va avea milioane la el. Pomeneau de o înțepătură de cuțit, de o gâtuire și mai spuneau de un al treilea care trebuia să vină înaintea lor la fața locului.

— Unde anume?

— Asta nu știu. Din convorbire am putut deduce că planul a fost făurit până în cele mai mici amănunte.

— N-ai înștiințat poliția?

— Nu. Putea ea să facă mai mult decât am făcut eu, adică să vă ies înainte, să vă previn?

— Ar fi putut pune mâna pe ticăloși.

— Nu cred, căci nu-i cunosc nici eu.

— Nu pot pricepe cum au putut afla indivizii aceștia că vin cu milioane la mine. Numai două persoane știau de asta.

— Cunosc aceste persoane. Bătrânul căpitan Richemonte și contele Rallion.

— Domnule, dacă știi asta, atunci cu siguranță că ești unul de-ai noștri.

— În privința aceasta nu pot spune nimic, zise Fritz cu precauție.

— Dar locul unde urma să fiu atacat? E doar lucrul principal. N-ai putut prinde nici un cuvânt în privința aceasta?

— Vorbeau de un cantonier.

— Cantonierul există doar pe linie, nu și în gară. Există între Thionville și Ortry astfel de slujbași?

— Nu, căci nu e linie ferată pe acolo.

— Ciudat! În ce fel au pomenit de acest cantonier?

— Cei doi ziceau că se vor duce să stea de vorbă, ca să poată dovedi apoi că nu ei au făptuit ticăloșia.

— Și totuși vor să mă jefuiască?

— Am impresia că înainte de jaf trebuia să se mai întâmple ceva. Cei doi urmau să vă găsească într-o stare care să le ușureze jaful. Pentru cazul când veți mai fi fost în viață, urmau să se folosească de cuțit sau gâtuire.

— Dumnezeule sfinte! exclamă americanul, îngrozit. Acum se face lumină . . . încep să pricep. Dar asta ar fi groaznic!

— Ce, ce, ce? întrebară toți trei, în același timp.

— Nu cumva al treilea, despre care vorbeai, urma să provoace deraierea trenului?

Fritz sări în sus, încât se izbi cu capul de tavan.

— Așa e, așa e! strigă el. Vor să așeze bolovani pe linie. Ceilalți doi vin ca din întâmplare acolo. Vagoanele sunt sfărâmate, oamenii răniți sau omorâți. În zăpăceala generală, nu e greu să-l descopere pe american și să-i scoată portmoneul din haină. Dacă e mort, lucrul merge lesne; dacă e rănit, numai atunci o apăsare pe beregată e de ajuns să-l achite.

— Pentru Dumnezeu, să nu pierdem nici o clipă! exclamă Emma. Unde ne aflăm?

Fritz deschise fereastra din partea sa, americanul pe aceea dintr-a lui.

— Am trecut de Königsmachern.

— Câte stații mai avem?

— Königsmachern este ultima înainte de Thionville. Dacă e să se întâmple ceva, atunci se întâmplă aici, imediat. Trebuie să facem un semn.

— Deschideți ușile! strigă Fritz. Eu alerg pe scară până la locomotivă.

Vârî mâna pe fereastră și deschise ușa.

Americanul făcu același lucru pe partea sa. Coborâră pe scara vagonului și, în aceeași clipă, se auzi de la locomotivă un fluierat ascuțit de alarmă.

Trenul străbătea o curbă. Fritz se afla pe partea dinăuntru, astfel că putea cuprinde cu privirea o porțiune de linie dinaintea locomotivei.

— Dumnezeule! bolovani pe linie! strigă el. Domnule Deephill, afară cu duduile! Săriți jos și dați-vă imediat în lături!

Vârî mâna în compartiment, o prinse pe Madelon și o smulse afară. Făcu o săritură . . . și alunecă cu fata pe povârnișurile terasamentului, în jos.

Deephill avea tot atâta sânge rece și hotărâse ca celălalt.

— Afară, miss! strigă el.

Emma se și afla în ușă, îndărătul său. Văzu imediat că nu mai exista altă salvare, împinse la o parte mâna americanului, puse piciorul pe scară și . . . își dădu drumul. Locomotiva urla, frânele scrâșneau, roțile scârțâiau asurzitor. Din compartimente răsunau țipete de spaimă.

Un trosnet înfiorător, ca și cum s-ar fi prăbușit munți întregi, un huruit ca de tunet, fluierături și urlete sinistre. . . Trenul deraiase, mai alunecă o bucată alături de linie, vagoanele se încălecară, apoi, cu locomotiva în frunte, se rostogoliră pe povârniș. Un morman de dărâmături fu tot ce se mai putea vedea.

Câteva clipe nu se mai auzi nici un glas omenesc. Apoi însă se stârni un adevărat concert înfiorător de țipete, gemete, urlete, chemări și strigăte de ajutor.

Nu departe de locul catastrofei Emma zăcea leșinată în iarbă, iar americanul stătea îngenuncheat lângă ea.

Şi pe partea cealaltă a terasamentului, Fritz îngenunchease lângă Madelon. Şi ea închisese ochii, pe care-i deschise acum, privind rătăcită în juru-i.

— Mai trăiesc? întrebă dânsa.

— Cred că da, răspunse Fritz. Am scăpat de primejdie în ultima clipă.

— Şi unde e . . .?

— Pe partea cealaltă a liniei ferate.

— E şi ea salvată?

— Sper.

— Speri numai? Nu ştii precis?

— Nu. N-am putut trece încă dincolo.

— Trebuie să trecem, trebuie!

Îşi adună toate puterile şi începu să urce terasamentul. Fritz abia izbuti să se ţină după ea. De sus, îi zăriră pe ceilalţi doi. Emma mai zăcea leşinată.

— E moartă? strigă Madelon.

— Ba nu! strigă americanul. Trăieşte! Veniţi aici!

Coborâră repede pe partea cealaltă şi Madelon se lăsă în genunchi lângă prietena ei.

— Da, trăieşte . . . Lăsaţi-ne singure, domnilor! Ajutorul dumneavoastră e mai necesar dincolo.

— Aşa e . . . Haideţi! zise Fritz.

Alergară la locul catastrofei. Locomotiva se înfipsese adânc în pământ. Pufăia, şuiera şi gemea încă, întocmai ca un bolnav muribund.

Fochistul și mecanicul zăceau în apropiere, desfigurați îngrozitor.

Înăuntrul și în jurul vagoanelor era un spectacol înfiorător. Cei scăpați teferi și răniți ușor izbutiseră, în parte, să iasă de sub dărâmături și își dădură concursul la opera de salvare. Fritz cu americanul lucrau de zor.

Deodată, cel dintâi ridică întâmplător privirea și văzu venind din depărtare trei bărbați, dintre care unul purta bluză de cantonier, iar ceilalți doi haine de oraș.

— Domnule, spuse Fritz americanului, ăștia doi sunt.

— Da, ei trebuie să fie. Îi arestăm.

— Dar asupra faptului.

— Cum adică? Faptul s-a consumat și va fi greu să se dovedească vinovăția lor.

— Și cu toate astea îi vom demasca.

— În ce fel?

— Aveți curajul s-o faceți pe mortul?

— Nu-i greu. Dar ce mă fac cu lovitura aceea de cuțit sau cu strângerea de beregată?

— Fiți fără grijă! Stau eu de veghe.

— Bine. Am priceput planul dumitale și-ți stau la dispoziție.

— Scoateți mai întâi hârtiile de valoare din portmoneu.

— Nu-i nevoie. Indivizii s-au înșelat. Hârtiile mele au valoare numai în propriile mele mâini. Chiar dacă lovitura le-ar fi reușit, n-ar

fi căpătat nici un cent, deoarece lipsește semnătura mea de pe cecuri.

— Atunci, repede! Indivizii sunt în față, la locomotivă; nu trebuie să vă observe.

— Dar unde să mă vâr?

— În compartimentul acesta de clasa întâi. Am să vă acopăr trupul, să nu se observe că nu sunteți rănit. Prin gaura lămpii din tavanul vagonului îi voi observa pe mizerabili. Cum văd că unul din ei întreprinde ceva amenințător pentru dumneavoastră, îl culc la pământ cu un glonte.

Americanul se vârî în compartimentul sfărâmat și Fritz îl acoperi, în așa fel încât numai capul și o parte din trup se puteau vedea.

— Așa! Și acum mă duc să mai fac rost de un martor.

Șeful trenului scăpase teafăr. El conducea acum operațiile de salvare, în așteptarea ajutoarelor după care se trimisese. Fritz se apropie de el și-i făcu semn să vină îndărătul unui vagon răsturnat, unde nu puteau fi observați de criminali.

— Ce dorești? întrebă slujbașul.

— Vrei să pui mâna pe ticăloșii care au provocat deraierea trenului?

— O, de mi i-ai putea da în mână!

— Sunt aici.

— Aici? Cu neputință.

— Nu-i vreme de explicații. Am să-ți spun pe scurt: ieri am avut prilejul să ascult în pădure ce-și vorbeau doi indivizi despre un ame-

rican care urma să vină cu trenul acesta și care aducea cu dânsul o întreagă avere. Vroiau să-l omoare, după sosirea lui la Thionville, după cum am dedus. Am plecat în întâmpinarea lui, ca să-l previn, și am dat de el. Dar ticăloșii aveau alt plan, pe care eu nu l-am putut ghici. Au făcut să deraieze trenul și vin acum prefăcându-se că vor să dea ajutor, în realitate însă pentru a-l căuta pe american, ca să-i ia portmoneul.

— Ah, o să le facem o petrecanie! Unde-i domnul?

— S-a vârât în compartimentul acela de clasa întâi, făcând-o pe mortul.

— Trebuie să-i vorbesc.

Șeful de tren se apropie de american și-l rugă să-i arate portmoneul. Deephill îl scoase și i-l arătă.

— Bine! spuse slujbașul. Acum vă cunosc. Să vedem dacă indivizii vor trece examenul.

— Dar mai așteaptă o clipă! ceru Fritz. Trebuie să mă urc pe vagon, să-i împiedic ca ei să-l ucidă.

— Minunat! Uite aici o bucată de pânză. S-o aruncăm sus, ca să te poți ascunde sub ea. Eu o să-i atrag încoace pe mizerabili.

Șeful de tren se îndepărtă. Fritz urcă pe vagon, se acoperi cu pânza și scoase revolverul. Prin gaura lămpii putea observa totul bine. Americanul zăcea ca mort sub dărâmături. Haina și-o deschisese în față, astfel că se putea ajunge lesne la buzunar.

Slujbașul se întoarse la locul unde stătuse la început, conducând mai departe operațiile de salvare. Îi ținea sub supraveghere pe cei doi indivizi, care își dădeau aerul că dau ajutor. Acum, că i se atrăsese atenția, își putea da seama că dânșii căutau ceva precis. Se apropie de ei și le zise:

— La clasa a doua, băieți! Acolo se aflau câțiva voiajori de vinuri, iar în clasa întâi un american.

Văzându-i pe cei doi clipind din ochi unul către altul, se îndepărtă de dânșii.

Ticăloșii porniră în grabă spre vagonul de clasa întâi și intrară în compartimentul cu pricina.

— Trebuie să fie zdrobit de tot, șopti unul din ei.

— Mort! Cu atât mai bine.

— Repede!

Vârî mâna în buzunarul de la piept al americanului și scoase portmoneul.

— Ia-l repede!

— S-o ștergem!

— Ba nu! Ar bate la ochi. Să intrăm întâi în clasa a doua! S-a dat de veste la Thionville și Königsmachern. Poate sosi ajutorul din moment în moment. Abia când va veni, ne cărăm, fără să bată la ochi.

Se depărtară și-și căutară de lucru la alte vagoane. Fritz se dădu jos de la postul său de observație.

— I-ai surprins? întrebă șeful de tren.

— Da.

— Bun! Auzi? Ne vin ajutoare de la Thionville. Aud huruitul roților. Să așteptăm până vor fi aici, apoi punem mâna pe indivizi.

— Și ei așteaptă sosirea ajutoarelor, ca să șteargă apoi putina.

— Trebuie să-i supraveghem. Vrei să te însărcinezi dumneata cu asta?

— Cu plăcere.

— După cum văd, ai un revolver. Trage fără teamă dacă vezi că unul vrea s-o șteargă! Ah! uite c-a și venit o locomotivă cu vagoane. Slavă Domnului.

Plecă repede, în vreme ce Fritz se apropie de cei doi indivizi, cu aerul c-ar vrea să-i ajute.

Trenul sanitar opri la locul catastrofei și infirmierii săriră jos. Șeful trenului se apropie de ofițerul care comanda și i se adresă:

— Domnule căpitan, vă rog să luați măsuri ca nici o persoană să nu părăsească locul.

— Pentru ce? întrebă căpitanul.

— Provocatorii catastrofei se află printre ei.

— *Sacrébleu!* E vorba de o crimă?

— Da.

— Și-i cunoști pe autori?

— Vi-i voi arăta îndată.

— Bine! Indivizii își vor căpăta pedeapsa.

Soldații primiră ordinul dat cu glas tare, pentru a fi auzit de toată lumea, să împuște pe oricine ar încerca să părăsească locul catas-

trofei fără încuviințarea căpitanului. Ei se așezară în așa fel, încât puteau supraveghea toată porțiunea catastrofei.

Cei doi criminali se îndeletniceau tocmai cu scoaterea unui cadavru de sub sfărâmăturile unui vagon. Fritz se afla de partea cealaltă a vagonului, așa că tocmai în clipa aceea nu putu auzi ce vorbeau.

— Mii de draci! scrâșni unul. Ai auzit?

— Firește c-am auzit; a strigat doar destul de tare. Ce zici de asta? Trebuie că bănuiesc că făptuitorii ar fi aici.

— Ce-i de făcut?

— Dar n-au de unde să știe . . .

— Și dacă găsesc la noi portmoneul?

— Cum să le dea în gând să ne caute? Imposibil.

— Ba e foarte posibil. Dacă le-o veni chef să-i cerceteze pe toți care dau o mână de ajutor pe aici?

— N-or s-o facă. Ar fi o insultă, o lipsă de recunoștință față de aceia care s-au oferit să dea o mână de ajutor.

— Ce e bine, nu e rău. Eu aș încerca s-o șterg.

— E drept, ăsta e cel mai sigur lucru. Dar cum s-o ștergem, fără să batem la ochi?

— Foarte simplu: luăm un rănit și-l ducem spre trenul care se află pe linie. Apoi coborâm pe partea cealaltă și . . . p-aici ți-e drumul!

— Dar n-o fi acolo vreun paznic?

— Până acum încă nu.

— Atunci, hai! Individul de aici e mort. Degeaba ne ostenim cu el. Alo, camarade!

Se adresau lui Fritz, care până acum nu-i slăbise din ochi.

— Ce s-a întâmplat! întrebă el. Trageți! Nu-l puteți scoate afară?

— Nu. Și-apoi e mort. Să mergem mai bine acolo unde ajutorul nostru mai e necesar.

Se îndepărtară, sperând să poată scăpa de dânsul, dar peste o clipă el era iarăși lângă ei.

— Aveți dreptate, le zise. Colo în față suntem mai de folos.

— Afurisit să fii! își zise unul din ei, dar se văzu silit să facă o mutră dulce, ca să nu se trădeze.

Între timp, Emma își recăpătase cunoștința. Deschizând ochii, o recunoscu pe Madelon și, dintr-o a doua privire, își dădu seama de catastrofă.

— Slavă Domnului, ești salvată! exclamă ea.

— Și tu! zise prietena. Te poți ridica?

Făcând o sforțare, izbuti să se ridice.

— Merge, spuse ea, pipăindu-se. Dar unde e străinul?

După tonul întrebării, cât și după paloarea din obraji, se putea deduce că acel om nu-i era indiferent.

— Și el e salvat, răspunse Madelon.

— Dar Fritz?

— La fel.

— În schimb, toți ceilalți, sărmanii de ei? E groaznic.

— Ar fi nevoie și de ajutorul nostru.

— Atunci să mergem, repede.

— Să mergem. Dar . . . nu i-ai dat americanului cartea de vizită adevărată, după cum am băgat de seamă.

— Nu.

— Ce i-ai spus? Trebuie să știu cum îți vorbesc.

— Harriet de Lissa, Londra.

— Bun! Așa! Deci ești englezoaică și ne-am întâlnit întâmplător în compartiment. Dar știe și Fritz asta?

— Nu! Spune-i și lui, când îl vezi!

Își puseră veșmintele în ordine, apoi se îndreptară spre locul catastrofei.

Nanon plecase din Thionville, unde urma s-o întâlnească pe sora sa, cu care să-și continue apoi drumul. Trenul fusese anunțat, dar nu sosi la vremea indicată.

Deodată auzi strigăte răsunând din toate părțile.

— Trenul a deraiat. Între Thionville și Königsmachern.

Auzind aceasta, Nanon își pierdu cunoștința. Când își reveni în simțiri, văzu câteva persoane în jurul ei.

— Așteptați pe cineva? întrebă un funcționar de cale ferată.

— Da, pe sora mea, îngână ea.

— Chiar în acel tren?

— Da. Și am auzit că a avut loc un accident.

— Este adevărat; îngrozitor.

— Dumnezeule, trebuie să mă duc acolo.

Vru să se ridice, dar nu izbuti, și recăzu la locul ei.

— Liniștiți-vă, domnișoară! zise slujbașul. Nu-s toți răniți și puteți spera ca sora dumneavoastră să fie printre cei salvați.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea. Dar trebuie să plec, trebuie să mă duc într-acolo imediat!

— Așteptați puțin. Peste câteva minute pleacă un tren de ajutor la locul catastrofei.

— Mă vor lua și pe mine?

— Voi interveni să puteți pleca și dumneavoastră.

Slujbașul se ținu de cuvânt. El însuși o duse pe Nanon într-un compartiment și astfel ajunse la locul nenorocirii. Printre cei dintâi pe care îi văzu, pe care nu se așteptase să-l întâlnească aici și zadarnic îl căutase în gară la Thionville, se afla Fritz Schneeberg.

Cât ai clipi din ochi fu lângă el. Dânsul stătea îngenuncheat împreună cu alți doi lângă un rănit. Îl apucă de braț și întrebă:

— Dumneata aici, domnule Schneeberg? Slavă Domnului! Unde e sora mea?

El se ridică plin de bucurie și arătă de-a lungul liniei:

— N-aveți nici o grijă, domnișoară Nanon. Uite-o că tocmai vine.

Ea scoase un țipăt de ușurare și alergă cu brațele deschise spre sora ei:

— Madelon! Madelon! Ești salvată!

Mult timp stătură astfel îmbrățișate, sărutându-se și plângând de bucurie.

— Te credeam moartă, zise Nanon, printre lacrimi.

— Slavă Domnului, sunt salvată. A fost o minune. Trenul gonea încă și locomotiva dăduse semnalul de alarmă, când un călător curajos m-a prins în brațe, m-a smuls din vagon și a sărit cu mine jos.

— Ce curaj! Și salvatorul tău a scăpat și el neatins?

— Da, și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar unde se află acest erou?

— Bărbatul acela înalt și voinic, care se ocupă acolo de răniți, spuse Madelon, arătând înainte.

— Acela? Adevărat?

— Foarte adevărat.

— Păi ăsta e domnul Schneeberg, prietenul și cunoscutul meu. Și zici că el te-a salvat? E cu neputință.

— De ce e cu neputință?

— Dar ce, a fost în tren? În compartimentul tău?

— Da. S-a urcat în gara Trier.

— Asta nu pricep. Eu i-am cerut să vină în gară la Thionville. Trebuie să mă duc la el.

— O clipă, stai să-ți recomand întâi pe cineva. Sora mea, Nanon.

— Miss de Lissa, din Londra, care a fost salvată în același fel ca mine.

Întrebările și răspunsurile curseseră una după alta. Abia acum Nanon se întoarse spre Emma von Greifenklau și se înclină:

— Și pe dumneata te-a salvat Schneeberg, miss?

— Nu chiar el. Dar dacă nu s-ar fi urcat în compartimentul nostru, am fi fost și noi acum zdrobite printre dărâmăturile vagoanelor.

— Doamne sfinte! Trebuie să mă duc la el.

Se îndepărtă, urmată de celelalte două fete.

Fritz era ocupat cu un rănit, când Nanon îi atinse brațul.

— Dumneata ai salvat-o pe Madelon? întrebă ea. Asta n-am s-o uit niciodată.

— N-a fost meritul meu, ci o simplă întâmplare, domnișoară. Voi vorbi mai târziu despre asta. Acum avem datoria să ne ocupăm de nenorociții aceștia.

— Da, da, ai dreptate. Voi da și eu o mână de ajutor.

Cele trei fete se adresară medicilor care veniseră cu trenul și rugară să fie puse la treabă.

Cei doi ticăloși se mai găseau încă împreună cu Fritz. Îl ridicaseră pe rănit ca să-l transporte și, când culegătorul de plante vru să

pună și el mâna, unul din ei se împotrivi spunând:

— Nu-i nevoie. Îl ducem noi singuri.

— Cum o să urcați povârnișul cu el?

— Lasă că suntem destul de voinici.

— Dar ca să fie urcat în tren e nevoie de trei oameni.

Spunând aceasta apucă rănitul, astfel că ceilalți doi n-avură încotro. Dar printr-o privire se înțeleseseră că acum era momentul potrivit pentru fugă.

Fritz, însă, surprinse acea privire. În vreme ce urcau toți trei terasamentul, șeful trenului se apropie de ofițer.

— Domnule căpitan, zise el, cei doi indivizi de acolo sunt ticăloșii.

— Și ăla înaltul care e cu dânșii nu e?

— Nu. Dimpotrivă, lui avem să-i mulțumim pentru descoperirea făcută. E cu dânșii ca să-i supravegheze.

— Aha! O să-l ducă pe rănit în vagon și, cu prilejul acesta, vor căuta s-o șteargă. Dar lasă că-i împiedic eu.

Le făcu semn unor soldați să se apropie și le dădu un ordin scurt. Oamenii își pregătiră imediat armele.

— Să trageți, însă numai dacă nu vor asculta de apelul meu, adăugă dânsul.

— Și în acest caz, căutați doar să-i răniți! Trebuie să-i avem vii.

Cei trei ajunseseră acum la vagon.

— Aici poate înainta doar un singur om, zise unul din ei către Fritz. După cât se vede, dumneata eşti cel mai voinic dintre noi. Urcă înăuntru şi apucă-l pe rănit de umeri!

„Hm! gândi Fritz. Pe mine nu mă trageţi voi pe sfoară, ticăloşilor. O să vă fac pe plac, dar va fi o cursă în care veţi cădea voi înşivă."

Îl apucă pe rănit şi urcă încetişor de-a îndăratelea, cu băgare de seamă, să nu-i pricinuiască dureri. Ceilalţi doi împinseră de picioare. Dar, înainte ca să fie de-a binelea urcat, unul din ei şopti:

— Acum, ori niciodată! Haide!

Se întoarseră şi porniră încet de-a lungul trenului, intenţionând ca la capătul acestuia să treacă de partea cealaltă. Ofiţerul însă nu-i scăpase din ochi.

— Staţi! Voi ăia doi de sus! strigă el.

Ei se prefăcură că nu aud şi îşi văzură de drum.

— Staţi, sau dau ordin să tragă în voi!

Abia acum unul din ei privi îndărăt.

— Ne bănuiesc, spuse el tovarăşului său. Dacă nu ne supunem, suntem pierduţi. Trei sărituri repezi şi ajungem la capătul trenului, apoi ne dăm drumul în jos pe partea cealaltă. Gata!

În clipa următoare trecuseră de ultimul vagon.

— Foc, ordonă căpitanul.

Fritz, deşi era încă ocupat în vagon cu rănitul, observase dispariţia celor doi.

— Așa e! mormăi el. Vor să ajungă pe partea celaltă. Dar stați că vă dau eu „bună ziua“ acolo.

Deschise ușa din partea opusă, sări afară, scoase revolverul și alergă până la capătul ultimului vagon. În aceeași clipă auzi comanda căpitanului. Împușcăturile detunară, dar gloanțele nu-și nimeriră ținta și fugarii trecură pe după colțul vagonului.

— Bine ați venit! le strigă Fritz. Vă grăbiți al naibii . . .

O clipă cei doi rămaseră înmărmuriți, apoi cel din frunte dădu să-l lovească pe Fritz peste mână, ca să-i dea jos arma, însă se pomeni cu un pumn atât de grozav, încât se prăbuși la pământ și rămase amorțit câteva clipe. Celălalt își scoase cuțitul, dar Fritz îl izbi în pântece cu piciorul, încât căzu și el la pământ, scăpând cuțitul din mână. Cât ai clipi din ochi, voinicul nostru își vârî revolverul în buzunar și se lăsă în genunchi deasupra celor doi.

În același moment veniră în goană, pe după colțul vagonului, câțiva soldați și în urma lor căpitanul.

— Uite-i! strigă el, abia ținându-și răsuflarea.

— Da, ei sunt! râse Fritz. Treaba s-a făcut. Cel mai bun lucru ar fi să puneți să-i lege.

Tonul hotărât al tânărului nu-i plăcu ofițerului.

— Cred că eu sunt acela care trebuie să dispună ce să se întâmple aici, zise el.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Fritz, ridicându-se și punându-și pălăria care-i căzuse. Dar vă rog să nu mai faceți vreo imprudență.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă căpitanul, furios.

— Cele două gloanțe care erau destinate acestor indivizi au nimerit în peretele vagonului. Ce se întâmpla dacă mă atingeau pe mine?

— Ar fi fost din vina dumitale. De unde era să știm că te aflai îndărătul vagonului? Și cine ți-a spus să te duci pe partea asta?

— Eu însumi, domnule căpitan. Dacă n-aș fi făcut-o, cei doi indivizi ar fi scăpat. Înainte de a fi apărut oamenii dumneavoastră, indivizii s-ar fi ascuns jos, în pădure.

— Crezi dumneata!

— Și, afară de asta, în vagonul în care au nimerit gloanțele sunt răniți, care ar fi putut fi lesne atinși. Lucrurile trebuiau bine chibzuite.

— Cine ești dumneata, domnule, de-mi vorbești pe tonul acesta?

— Asta nu te interesează. Principalul e să vă asigurați de acești doi oameni, altminteri o șterg din nou.

Salută scurt și coborî înapoi povârnișul.

Ofițerul își înghiți necazul, puse să-i lege pe cei doi și să-i transporte într-un compartiment gol.

Indivizii își dădură seama că s-ar putea salva numai prin îndrăzneală.

— Domnule căpitan, zise unul din ei, ce-am făcut de ați pus să se tragă asupra noastră și apoi să ne lege? Noi nu ne simțim vinovați cu nimic.

În clipa aceasta Fritz îi aduse pe șeful de tren și pe american.

— Întreabă-i pe aceștia doi! răspunse ofițerul.

Când îl zăriră pe străin, celor doi li se păru că văd o stafie înaintea lor.

— L-ați jefuit pe acest domn; spuse șeful, arătând spre Deephill.

— Cine îndrăznește să ne . . .

— Oho! spuse Fritz. Tocmai tu ești ăla care ai portmoneul în buzunarul de la piept.

Urcă în vagon și i-l scoase.

— Uite-l, domnule Deephill. Controlați dacă vă lipsește ceva.

Americanul îl deschise și cercetă conținutul.

— Nu lipsește nimic, zise el.

De altminteri, s-ar fi înșelat amarnic domnii, căci nu sunt bancnote, ci numai cecuri pe care nici nu le-am semnat încă.

— Asta nu micșorează cu nimic vinovăția acestor oameni, spuse șeful de tren. Au pus bolovani pe linie ca să provoace deraierea trenului și să fure apoi portmoneul acesta. Ei sunt vinovați de moartea și nenorocirea atâtor oameni.

— Să se dovedească! zise unul din ei. Putem produce alibiul. Am fost la cantonier când s-a întâmplat nenorocirea.

— Știm asta. Dar bolovanii i-a pus camaradul vostru, în vreme ce voi vă îngrijeați de alibi. Unde-i tovarășul acela?

— N-avem nici un tovarăș.

— Las-că vă dezlegăm noi limbile!

Plecară cu toții înapoi la locul catastrofei, unde mai era mult de lucru. Căpitanul puse un soldat de pază la fereastra deschisă.

— Suntem pierduți! spuse unul din ticăloși.

— Dracul să-l ia pe câinele acela care ne-a oprit! Cine să fie?

— Nu-l cunosc.

— Am fi izbutit; acum însă s-a dus totul dracului.

— Ăia par să știe totul.

— Și de Lefleur, care ne-o fi așteptând acum zadarnic la Buchsaum. Dar cum Dumnezeu s-o fi aflat?

— Există o singură posibilitate: am fost spionați.

— Dar de cine?

— Asta o vom afla la judecată.

— Mii de draci! Odată ajunși acolo, nu mai există salvare.

— Nici aici. Sau ai vreo idee?

— Da, dar mai încet! Nici nu avem voie

să mișcăm buzele, căci astfel observă santinela asta că vorbim.

— Ei, ăștia de jos fac destulă gălăgie, astfel că șoaptele noastre nu se vor auzi. Așa că vorbește repede, de nu, vom avea parte de o moarte îngrozitoare.

— Se pare că până acum nu ne-a recunoscut nimeni. Dacă am reuși să scăpăm, povestea s-ar uita cu timpul. Ar trebui să dispărem o vreme.

— Bineînțeles! Dar cum fugim de aici?

— Suntem supravegheați numai pe o parte...

— Cu ce ne este de folos aceasta?

— Dacă am putea deschide ușa...

— Tipul nu-și ia ochii de la noi!

— Ar trebui să i se sustragă atenția!

— Ar fi cu putință, dar noi suntem legați. Cum să glisăm fereastra în jos, pentru a putea deschide ușa?

— Și chiar dacă am ajunge afară, tot n-am putea fugi cu mâinile legate.

— Dacă am avea un cuțit!

— Asta era! Eu îl mai am pe al meu. Stai să ne gândim! Este ultima noastră șansă!

— Crezi că domnul căpitan ne va abandona?

— De fapt și el ar trebui să fie interesat dacă scăpăm sau nu.

— Bineînțeles! Dar omul ăsta e imprevizibil.

— Trebuie să-i treacă prin cap că-l vom trăda, dacă ne va lăsa în voia soartei.

— Oare-i pasă lui? O să fim luaţi în râs, doar n-avem nici o dovadă care să-l acuze.

— Tăcere! se auzi glasul santinelei de afară. Dacă nu vă ţineţi gura, vă pun căluş.

Cei doi captivi fură nevoiţi să se supună.

5. DIAVOLUL II AJUTĂ PE AI SĂI

Doamna baroană de Sainte-Marie era foarte necăjită. Se bucurase la gândul că fiica ei vitregă va trebui să se supună voinței bătrânului căpitan, dar trebui să constate că se înșelase și asta îi produse migrenă.

Doctorul Bertrand, medic de casă la castelul Ortry, fu adus de la Thionville. Se mai afla încă acolo când un călăreț, pe un cal înspumat, intră în curtea castelului și întrebă de el.

— Domnule doctor, veniți imediat! E nevoie de toți medicii. A deraiat un tren.

Tocmai stăteau la masă, astfel că erau cu toții de față, afară de baroană care, așa cum spuneam, nu se simțea bine. Căpitanul ridică repede capul și privi cu încordare la cel ce adusese vestea.

— A deraiat un tren? întrebă Bertrand. Unde?

— Nu departe de oraș, după Königsmachern. A pus cineva bolovani pe șine.

— Ce crimă oribilă! E mare nenorocirea?

— Au scăpat prea puțini oameni.

— Atunci trebuie să plec imediat. Domnule căpitan, mă veți scuza.

În ochii bătrânului luci o sclipire sinistră. Cum dracu' de se știa că nenorocirea se datora unei mâini criminale? Oare indivizii aceia nu-și făcuseră treaba cum trebuie? În cazul acesta situația era proastă. Trebuia să se încredințeze singur dacă lovitura reușise sau nu.

— Grăbește-te! îi răspunse el medicului. Nu e nevoie să te scuzi. Te însoțesc și eu. La un asemenea caz orice ajutor e bine venit. Vom porni călare.

Deschise fereastra și strigă în jos, să-i înșeueze calul.

Marion de Sainte-Marie era speriată de moarte.

— Dumnezeule, exclamă ea. Acesta e trenul cu care vine Madelon.

— Madelon? Cine-i asta? întrebă bătrânul cu asprime.

— Sora Nanonei.

— Ah! Aia!

— Madelon e în primejdie! Plec și eu la gară!

— Rămâi aici! porunci el.

— Ba plec! stărui ea. Domnule doctor Müller, mă însoțești?

— Vă stau la dispoziție, domnișoară, răspunse cel întrebat.

Bătrânul se întoarse amenințător spre el.

— Dar dacă te opresc eu?

— Vreți s-o lăsați pe contesă fără însoțitor, domnule căpitan?

Richemonte își ciupea nervos vârfurile mustății.

— Bine, fie! zise el. Dacă nu vrea să mă asculte, atunci e mai bine s-o însoțești dumneata. Dar pe viitor voi ști să mă fac ascultat. Haide, doctore Bertrand!

După câteva minute, călăreau cu toții în galop. Ajunseră curând la locul catastrofei, unde medicul intră îndată în acțiune, aplecându-se deasupra unui nenorocit, lângă care îngenunchease o femeie, cercetându-i rana.

— Sărmanul de el! zise ea. A leșinat de durere.

— Ferice de el! spuse medicul. Să-l lăsăm, căci nu-l putem ajuta aici. Piciorul trebuie amputat.

Abia acum o văzu bine la față pe femeie, ceea ce îl făcu să exclame:

— E cu putință? Dumneata ești . . .

Se întrerupse, privi cercetător în jurul său, apoi urmă încet:

— Domnișoara von Greifenklau?

— Da, răspunse ea. Și dumneata ești doctorul Bertrand, care în anul 1866 . . .

— . . . a fost salvat de fratele dumitale și, cu acest prilej, a avut cinstea să te cunoască, domnișoară. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum ai cutezat să vii încoace?

— Am fost nevoită să cutez și, sincer vorbind, m-am bizuit puțin și pe dumneata în această privință.

— Sunt cu totul la dispoziția dumitale.

— Aveam de gând să vin la dumneata la Thionville, dar din cauza catastrofei . . .

— Ai fost în trenul acesta? o întrerupse el, speriat.

— Da, domnule doctor. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Îți pot cere să-mi acorzi o scurtă ospitalitate în casa dumitale?

— Cu plăcere.

— Atunci află că sunt englezoaică din Londra și mă numesc Harriet de Lissa.

— Fratele dumitale știe că vii?

— Nu știe nimic.

— Dar servitorul său, culegătorul meu de plante, pe care-l văd acolo?

— Cu el m-am înțeles. Acum să mergem însă la cei ce au nevoie de ajutorul nostru.

Între timp, ofițerul care conducea operațiunile de salvare se apropiase de căpitanul Richemonte, căruia îi strânse mâna.

— Ați aflat de catastrofă? îl întrebă el.

— Da, răspunse celălalt, prefăcându-se îngrozit.

— O ticăloșie nemaipomenită, zise ofițerul.

— Și tocmai un tren de călători . . .

— Deraierea a fost provocată.

— Provocată?

— Da; trenul trebuia să deraieze, ca să se poată înfăptui un jaf care fusese pus la cale.

— E cu putință?

— Din păcate. Dar am pus mâna pe ticăloși, din fericire.

Căpitanul se încruntă abia perceptibil, apoi zise:

— Asta ar fi bine. Dar or fi cei adevărați?

— Da. Le-am luat înapoi ceea ce au jefuit.

— Îi cunoști pe indivizi?

— Nu.

— Aș putea să-i văd? Poate că . . . , știi, îi cam cunosc pe locuitorii din împrejurimi.

— M-ar bucura mult. Vă stau imediat la dispoziție, domnule căpitan. Am numai o mică problemă de aranjat, apoi vin îndată. Ticăloșii se află într-un compartiment al penultimului vagon.

Ofițerul plecă. Richemonte aruncă o privire spre vagonul indicat și văzu o santinelă stând pe scară. Și, cum el stătea mai jos, putu privi pe sub vagon și observă că pe partea cealaltă nu era nici un paznic. Cât ai clipi din ochi, își și făurise planul și se hotărî să-l aducă la îndeplinire.

Scoase din buzunar un briceag, îl deschise și-l ținu astfel în mâna dreaptă, încât să fie acoperit de mâneca mantilei. Aruncând o privire spre ofițer, văzu că acesta stătea de vorbă cu un gradat la oarecare depărtare.

Începu să urce încetișor povârnișul, dar, în loc să se apropie de santinelă, porni pe după ultimul vagon. De partea cealaltă a trenului

de ajutor nu era nimeni. Întredeschise uşa compartimentului în care se aflau banditii.

Apoi se întoarse pe partea cealaltă, luându-şi mutra unui om care cercetează trăinicia vagoanelor.

Nimeni nu băgase ceva de seamă, doar cei doi banditi auziseră zgomotul.

— Ce-a fost asta? întrebă unul din ei.

— Uşa e deschisă. Văd o crăpătură îngustă.

— Adevărat? Cine să fi fost?

— Cine ştie?

În clipa aceea bătrânul se apropie de compartiment prin partea celalaltă. Santinela prezentă arma.

— Mă cunoşti? întrebă Richemonte.

— Da, domnule căpitan.

— Ia să-i văd pe ticăloşii ăia!

Santinela sări jos de pe scară, lăsându-l pe bătrân să urce în locul său. Prefăcându-se că vrea să se ţină bine, se prinse cu mâna dreaptă de fereastra deschisă şi acoperi cu partea superioară a trupului toată deschizătura acesteia.

— Aşadar, ăştia sunt nemernicii care au provocat o asemenea catastrofă! zise el cu glas tare. Ar trebui torturaţi cu fiare înroşite în foc.

Pe când spunea aceasta, găsi prilejul să azvârle, neobservat, briceagul în poala unuia din banditi, apoi sări iar jos. În clipa următoare santinela îşi reluă locul, dar crezu de datoria sa să-şi ţină ochii aţintiţi spre fostul ofiţer al gărzii imperiale.

Aceasta le dădu răgaz celor doi să stea puțin de vorbă.

— Bătrânul! șopti unul din ei.

— Vom fi liberi.

— Ai briceagul?

— Da. Voi tăia cu el frânghia ta, apoi tu pe a mea.

— După aceea afară! De-ar vrea numai să dispară pentru două clipe blestematul ăsta de soldat!

— N-ai nici o teamă, bătrânul e deștept. O să aibă el grijă, îl cunosc eu.

Ofițerul urcase și el povârnișul.

— Ei, domnule căpitan, întrebă dânsul, i-ați văzut pe ticăloși?

— În fugă doar.

— Îi cunoașteți?

— Cred că nu.

— Dar poate că vă cunosc ei. Ia să-i întreb.

Dădu santinela jos și luă loc pe scara vagonului.

— Ei, ticăloșilor, strigă el, îl cunoașteți pe domnul care a privit acum înăuntru la voi?

Nu-i răspunse nimeni.

— Dacă nu vreți să vorbiți, vă voi dezlega eu limba. V-am întrebat dacă-l cunoașteți pe domnul!

— Nu.

— Nu sunteți de prin ținutul acesta? Dar de unde?

Înainte de a i se răspunde se auzi un huruit și Richemonte strigă:

— Domnule căpitan, trenul!

Ofițerul își roti privirea. Locomotiva care plecase cu puțin înainte se întorcea acum cu câteva vagoane.

— Aș! Mă țin bine.

Apoi, întorcându-se spre cei doi din compartiment, îi întrebă:

— Așadar, de unde sunteți?

— De prin părțile Verdunului.

— Aveți complici?

— Nu.

— Nu mințiți!

În clipa aceea locomotiva cuplă vagoanele aduse. Ofițerul sări jos și alergă câțiva metri după vagon, deoarece trenul o luase puțin din loc, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri.

— Acum e acum! zise unul dintre bandiți către tovarășul său.

— Dă mâinile!

— Așa, și acum ale tale.

Cei doi ticăloși aveau mâinile și picioarele libere.

— E cineva pe partea ta?

Individul crăpă puțin ușa și privi afară.

— Nu-i nimeni. Repede!

Sări afară. Celălalt îl urmă și, în vreme ce frânele și roțile scârțâiau, el trânti ușa în urma sa. Apoi coborâră în grabă povârnișul, îndreptându-se spre tufele din apropiere.

În clipa aceasta ofițerul îi zise lui Richemonte:

— Spuneau că sunt de prin ținutul Verdunului. Dar ia să-i mai chestionez puțin.

Urcă iarăși scara și strigă înăuntru:

— Ia ascultați, ticăloșilor, să-mi spuneți . . . Drace!

— Ce este? întrebă Richemonte. Ce s-a întâmplat?

— Au fugit! răcni ofițerul, holbându-se înăuntrul compartimentului.

— Pe toți dracii!

Ofițerul se întoarse și i se putu vedea chipul alb ca varul.

— Puteți pricepe asta? i se adresă lui Richemonte.

— Nu. Nici nu pot crede. Ia să văd!

Bătrânul îl împinse la o parte, urcă pe scară și privi în compartiment.

— Cu neputință! exclamă el. Eu cred că indivizii s-au pitit sub bănci.

— Sub bănci? spuse ofițerul, răsuflând ușurat.

Dar de unde să priceapă el intenția ticălosului Richemonte, care nu urmărea decât să dea timp celor doi bandiți să se îndepărteze cât mai mult.

— Dar de ce? mai întrebă ofițerul.

— E lesne de priceput: ca să ne facă pe noi să credem că au fugit. În vreme ce noi vom căuta pe una din părți, ei o vor șterge pe cealaltă.

— Atât de proști nu suntem. Să-i scoatem de sub bănci.

Deschiseră ușa și ofițerul privi sub bănci. Când scoase capul afară era schimonosit de furie.

— Aș, de unde! scrâșni el. Au fugit de-a binelea.

— Dar ce, e deschisă fereastra pe partea cealaltă?

— Nu.

— Sau poate ușa?

— E închisă, cum a fost de la început.

— Atunci Dumnezeu să mai înțeleagă.

— Satan i-a ajutat! spuse ofițerul, sărind din vagon. Au dispărut fără urmă de sub ochii mei. Asta a trebuit să se întâmple în cursul celor două clipe cât am mers eu pe lângă vagon, când. . . .

Își întrerupse vorba, căci cu noile vagoane sosise, pe lângă alte ajutoare, și comisia de anchetă. Domnii se duseseră îndată la locul nenorocirii, dar aflând acolo că făptașii fuseseră descoperiți și închiși într-un compartiment, veniră să-i vadă. Richemonte îi salută politicos:

— Ah, dumneavoastră sunteți, domnule procuror!

— Bună ziua, domnule căpitan. Vă salut! se adresă el și ofițerului. Am auzit c-au și fost prinși ticăloșii?

— Da . . . așa e, domnule procuror, răspunse cel întrebat, ștergându-și năduşeala de pe frunte. Însă . . . vedeți că . . .

— Ei, ce este?

— Nu-i mai am! Au . . . au . . . fugit.

— Au fugit?

— Așa e! încuviință și Richemonte.

— Ei, vom face noi lumină în întunericul acesta. Criminalii au dispărut, acesta e fapt! Domnule căpitan, ai bunătatea și dispune să se caute prin împrejurimi, mai ales pe partea cealaltă. Eu mă duc deocamdată înapoi la locul nenorocirii.

Rostise cuvintele acestea cu ton aspru, convins fiind că la mijloc era o imprudență.

Ofițerul plecă să dea ordinele cuvenite, iar Richemonte se îndreptă și dânsul spre locul catastrofei.

Acolo o zări pe Nanon, ocupată cu un rănit.

— Ei, e moartă și sora dumitale?

— Nu, trăiește. Slavă Domnului!

— Ah! Slavă Domnului! . . . Nu știi cumva dacă se afla în tren și un domn din America?

— Ba da, îi zice Deephill.

— Exact. Trăiește?

— Uite-l colo, lângă englezoaica aceea care pansează un rănit.

— O englezoaică? întrebă el, măsurând-o cu privirea pe Emma. Era și ea în tren?

— Se afla împreună cu sora mea în același compartiment.

Richemonte se apropie de grup și își scoase pălăria:

— Mi s-a spus că un domn Deephill poate fi găsit aici.

Americanul întoarse capul:

— Eu sunt Deephill, domnule.

— Veniți de la New Orleans la un căpitan Richemonte?

— Da.

— Ei bine, eu sunt Richemonte. Știam cu ce tren urma să veniți, am aflat acum câteva minute de catastrofă și firește că m-am grăbit să vin încoace să văd ce-i cu dumneavoastră. Spre nespusa mea bucurie aud că ați scăpat neatins.

Zicând acestea, îi întinse americanului mâna.

— Domnule căpitan, sunt mișcat de cuvintele dumneavoastră, răspunse Deephill. Vă rog să-mi dați voie să vă vizitez mâine sau poimâine.

— Faceți-mi cinstea de a fi oaspetele meu la castelul Ortry.

— Mii de mulțumiri.

— Am venit să vă iau. Când putem pleca?

— Deocamdată va trebui să mai rămân aici, răspunse americanul, și privirea îi căzu asupra Emmei, care se ocupa de răniți.

Richemonte interpretă privirea aceasta în felul său:

— Așa e, frumusețea ispitește întotdeauna. Emma roși, dar se făcu că nu dă nici o atenție

acestor cuvinte îndrăzneţe. Americanul încruntă sprâncenele.

— Nu pot părăsi locul acesta, spuse el, până nu-mi voi fi făcut datoria faţă de nenorociţii de aici.

— Sunt destui oameni pentru aceasta, zise Richemonte.

— Asta nu e un motiv să mă retrag. Cu cât sunt mai multe mâini, cu atât mai repede se calmează durerile.

— Se poate s-aveţi dreptate. Îmi daţi voie, doamna e cu dumneavoastră?

— Ne-am cunoscut în tren. Domnul căpitan Richemonte . . . miss de Lissa, din Londra.

Bătrânul îşi scoase pălăria şi se înclină.

Emma von Greifenklau stătea acum faţă în faţă cu vechiul duşman de moarte al familiei sale, dar chipul ei nu trăda nimic din sentimentele pe care le încerca.

— Sunt nespus de mulţumită să-l cunosc pe domnul despre care am auzit vorbindu-se atât de des, zise ea, ascultând de o inspiraţie fericită care-i venise în clipa aceea.

Bătrânul o privi surprins:

— De mine aţi auzit vorbindu-se, miss? Nu cumva mă confundaţi? Numele Richemonte e destul de comun.

— Vreau să zic de căpitanul Albin Richemonte de la castelul Ortry.

— Acela sunt eu, e drept. Îmi daţi voie să întreb cu ce prilej şi unde aţi auzit de numele meu?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu, dacă ne vom mai revedea. Sunt membră a „Clubului Samaritenelor".

— Ah! spuse Richemonte. Călătoriți cumva din însărcinarea acestui club, miss de Lissa?

— Chiar așa.

— Și pot întreba de ținta călătoriei dumneavoastră?

— Thionville.

— Thionville? Vi s-a indicat unde să trageți acolo?

— Nu, însă mă voi duce la doctorul Bertrand.

— Sunteți rudă cu el?

— Mi-a fost doar recomandat.

— L-ati anunțat? Căci se află aici, și în momentul de față e colo sus, la trenul sanitar.

— Știu, domnule căpitan. Am și vorbit cu dânsul.

Richemonte nu-și putu dezlipi ochii de pe chipul ei și nu știa ce să creadă despre simțămintele sale.

— Mă iertați dacă vă mai pun o întrebare, zise el. În trăsăturile dumneavoastră, în toată ființa dumneavoastră, e ceva care mă face să mă întreb dacă nu ne-am mai văzut cândva. Ați mai fost vreodată în Franța?

— Niciodată până acum.

— Atunci se vede că mă înșel. Dar poate că voi avea fericirea să vă mai întâlnesc. Rămâneți mai mult timp la Thionville?

— Nu știu încă. Dar acum vă rog să mă scuzați, căci trebuie să-mi văd de datoria mea.

Se înclină în fața bătrânului și se întoarse.

Richemonte se duse cu americanul câțiva pași mai încolo.

— Ați auzit ce spunea duduia? întrebă el.

— Firește, domnule căpitan.

— S-ar părea că această englezoaică . . . ar fi venit în Franța din anumite motive. Va trebui s-o regăsesc la Thionville. Desigur că ați stat de vorbă cu ea în tren și cred că cea mai scurtă discuție poate constitui un punct de plecare . . .

— N-am vorbit deloc despre dânsa. Eu m-am recomandat și imediat a venit vorba de deraierea la care trebuia să ne așteptăm.

— Să vă așteptați? exclamă Richemonte, surprins. Dar ce, știați că trenul va deraia?

— Întocmai.

— Dar bine, domnule . . . asta e cu neputință!

— Eu am dedus aceasta din diferite indicații, dar din păcate am ajuns la capăt cu deducțiile abia atunci când nu se mai putea evita catastrofa.

Richemonte își putu ascunde cu greu agitația care pusese stăpânire pe el.

— Pot să știu care sunt bănuielile care v-au condus la această concluzie? întrebă el.

Americanul șovăi cu răspunsul. Chipul său devenise rigid. Chibzui mult până să se hotărască a spune:

— Deraierea a fost pusă la cale de dragul meu.

Căpitanul se sperie.

— De dragul dumitale? De neînchipuit!

— Ba e foarte explicabil, zise celălalt. Se știa că voi veni cu trenul acesta și că aveam sume importante la mine, astfel că s-a pus la cale deraierea, pentru ca după aceea cadavrul meu să poată fi jefuit.

Bătrânul se trăgea de zor de sfârcurile mustății.

— Asta sună ca ceva demențial.

— E însă purul adevăr. Am fost deja socotit mort și mi s-a scos portmoneul, pe când zăceam printre dărâmăturile vagonului.

— Dar asta nu îndreptățește bănuielile dumneavoastră. Probabil că portmoneul a fost găsit întâmplător la dumneavoastră.

Americanul se feri să spună mai mult, căci chipul căpitanului nu-i plăcea deloc.

— Se poate! zise el. De altminteri, nu mi-am putut explica cum s-a putut afla că aveam o sumă atât de importantă asupra mea.

— Numai două persoane știau că veniți: contele Rallion și cu mine.

— Și cred că dumneavoastră doi v-ați ferit să încredințați cuiva taina!

— Mai e vorbă! Dar ce e cu portmoneul? Unde e?

— Îl am iarăși.

— I-a fost luat înapoi hoțului?

— Au fost doi.

— Ah! Aceia care au fugit?

Americanul făcu o mutră uimită. El fusese atât de ocupat împreună cu Emma von Greifenklau, încât celelalte întâmplări îi scăpaseră.

— Au fugit? întrebă el.

— Da. Ofițerul i-a lăsat să scape. Acum s-au luat după dânșii.

— Ce imprudență, de neînțeles! Asta e... Își întrerupse vorba și privi gânditor în gol, apoi urmă:

— Dar sper că se va pune mâna pe ei.

— Fără îndoială. Așadar, veți fi oaspetele meu. Îmi pare rău că n-am timp să mai rămân aici. Vă voi trimite vizitiul la gară, la Thionville.

— Mulțumesc, domnule căpitan.

Își strânseră mâinile și Richemonte se duse la calul său, care păștea pe partea cealaltă a liniei ferate.

Când se răspândi vestea că banditii fugiseră și un număr de soldați fuseseră trimiși în căutarea lor, se alătură și Fritz acestora. În curând însă își dădu seama că nu va putea fi de nici un folos și hotărî să se întoarcă la locul nenorocirii.

Tocmai atunci îl zări pe Richemonte, care se ducea la calul său și, în același timp, alți doi călăreți venind în goană. Erau doctorul Müller și Marion.

Bătrânul îi văzu și se opri să-i aștepte. Opriră în fața lui și Müller se dădu jos, să-i ajute baroanei să descalece.

Richemonte își conduse nepoata sus pe linie, părând foarte prietenos cu dânsa. Acolo se opri, pentru a-i îngădui să privească scena. Ea se cutremură.

— Acum desigur că vine leșinul? zise el batjocoritor.

— Trebuie să ai o inimă lipsită de orice pic de omenie ca să nu te cutremuri la vederea acestui spectacol, răspunse ea.

Zicând acestea, începu să coboare povârnișul.

— Încotro? întrebă dânsul.

— Cum poți întreba? zise ea, revoltată. Voi ajuta la pansarea răniților.

— Hm... N-am nimic împotrivă, dar îți pun o condiție. Ia privește drept înainte, în jos! Vezi pe domnul și domnișoara aceea care tocmai bandajează un braț? Dânsul e un american, se numește Deephill, și va locui la noi. Fata de lângă dânsul e o englezoaică, o anume miss de Lissa, și va locui la doctorul Bertrand. Am motive să bănuiesc că a venit încoace cu însărcinări diplomatice și doresc să cauți s-o cunoști și s-o iscodești.

— N-am talent la iscodit.

— Nu trebuie să te împotrivești, doar e o datorie patriotică. Sper că la înapoiere îmi vei spune ce ai vorbit cu ea. La revedere!

Plecă și când ajunse jos, la calul său, doc-

torul Müller nu mai era acolo. Nu se sinchisi însă de asta; încălecă și porni în galop.

Când bătrânul urcase cu Marion povârnișul, Müller vru să-i urmeze. Dar în timp ce lega cei doi cai de un copac, i se păru că aude o chemare înăbușită. Intră în tufișul din apropiere și acolo dădu peste Fritz.

— Tu aici? întrebă el. N-ai izbutit să împiedici nenorocirea?

— Cine s-ar fi gândit la o deraiere a trenului?

Fritz raportă pe scurt despre cele întâmplate, trecu însă sub tăcere deocamdată cine era „englezoaica".

— Așadar, tu ești salvatorul frumoasei Madelon? întrebă Müller.

— Da. Și americanul e acela al englezoaicei.

— Foarte frumos, dar asta mă interesează mai puțin, căci pe aceia nu-i cunosc.

— Serios?

— Da.

— Mă cam îndoiesc.

— Cum așa?

— Englezoaica călătorește sub un nume de împrumut, dar în realitate se numește Emma von Greifenklau.

— Fritz ai înnebunit?

— Nicidecum.

— Atunci, lasă gluma și fii serios! Spune sincer: cine-i doamna despre care vorbești?

— Cum am mai spus: sora dumneavoastră.

— Emma?

La această întrebare Müller făcu o figură ce nu putea fi numită inteligentă.

— Da, domnișoara Emma von Greifenklau.

— Dumnezeule! Ce caută aici?

— Habar n-am.

— Nu pot găsi altă explicație decât că-și acompaniază prietena la înmormântare. Dar bunicul și mama . . .

— Nu i-ar fi permis domnișoarei să plece atât de departe chiar dacă-i vorba de o prietenă, adăugă Fritz dând din cap.

— Da, asta vroiam să zic. Trebuie să existe un alt motiv.

— Bănuiesc că-l vom afla.

— Cu siguranță. Dar dacă o întâlnesc acum mă va da de gol.

— Nu. Se teme chiar că o veți da dumneavoastră de gol.

— Trebuie să mă duc la ea, să aflu ce a îndemnat-o la călătoria aceasta. Și cum noi doi, dragă Fritz, nu trebuie să fim văzuți împreună, o iau înainte.

Urcă dealul. Era cât pe aici să nu fie lăsat să treacă datorită mulțimii. Spunând însă că este educator la castelul Ortry i s-a dat mână liberă.

Participase la multe lupte. Privelișteа ce i se oferea nu era deci nimic nou pentru el.

Ochii săi o căutară pe Marion și o văzu alături de o blondină lângă cadavrul unui copil.

Când îi auziră pașii, ele se întoarseră. Blondina era sora lui. Dar ea nu se trădă deloc că

l-ar cunoaște. Ochii ambelor fete erau plini de lacrimi.

— Ia privește, domnule doctor! zise Marion, arătând spre cadavru.

— Bietul copil! spuse el, plin de compătimire.

— Unde or fi părinții lui? întrebă Emma.

— Probabil au murit și ei, zise Müller.

— De ce credeți asta?

— Tatăl sau mama, dacă ar fi supraviețuit și-ar fi căutat copilul.

— Dacă nimeni nu va reclama copilul, spuse Marion, voi îngriji eu de înmormântarea lui.

— Da, adăugă Emma, nu-i vor lipsi florile pe mormânt.

Deodată Marion se ridică și zise:

— Iartă-mă, domnule doctor, că am întârziat să fac prezentările: domnul doctor Müller, educatorul fratelui meu — miss Harriet de Lissa, din Londra.

Amândoi se înclinară unul în fața celuilalt. Emma căută zadarnic să spună ceva, ca să facă față situației. Fratele ei îi veni în ajutor.

— Dacă doriți să vă îngrijiți de cadavrul acestui micuț, sunt anumite demersuri de făcut la autorități, destul de neplăcute pentru o femeie. Îmi dați voie să mă ocup eu de aceste pregătiri?

— Cu plăcere, domnule doctor, răspunse Marion. Ah, uite colo pe unul din salvatori.

Trebuie să-i mulțumesc pentru salvarea surorii scumpei mele Nanon.

Zicând acestea, alergă în întâmpinarea lui Fritz, iar Müller rămase singur cu sora sa.

— Emma, ce cauți tu aici? întrebă el.

— Cine te-a pregătit în vederea prezenței mele?

— Fritz.

— Ei bine, motivul călătoriei mele tot Fritz e.

— Cum vine asta?

— El are dintele de leu.

— Asta o știu de mult! râse el.

— Știai și nu ne-ai comunicat nimic!

— La ce să vă fi neliniștit? Voi de la cine ați aflat?

— Nanon i-a scris surorii ei despre asta.

— Eu vroiam să dau întâi peste acela căruia îi zice „Paiața" și să-l fac să mărturisească. Atunci abia ar fi fost momentul potrivit să dăm totul la iveală.

— Ai avut succes în cercetările tale?

— Încă nu. Dar te-ai gândit în ce bucluc m-ai fi putut vârî?

— Firește. Dar poți fi fără grijă, voi fi cu luare-aminte, și nici nu voi rămâne mult aici.

— Vrei să te duci la Thionville?

— Da. Unde altundeva?

— Credeam că scopul călătoriei tale este s-o însoțești pe Madelon.

— Bunicul n-ar fi încuviințat niciodată așa ceva.

— Dar unde vei locui?

— La doctorul Bertrand.

— De ce la el? Îi sunt deja foarte îndatorat.

— Nu se mai poate schimba nimica. M-a invitat și am acceptat.

Dar, dragă Richard, dacă nu ne-am afla într-un loc atât de îngrozitor aș râde la nesfârșit de tine.

— De ce?

— Cocoașa!

— Oh, îmi vine bine!

— Și fața asta de țigan!

— Îmi dă un aer viril.

— Părul ăsta artificial!

— Doamnele n-au decât să se tragă de propriul lor păr.

— Ești pus pe ceartă!

— Prerogativele mele corporale nu vreau să fie batjocorite. În această privință sunt foarte sensibil!

— Voi încerca să stau de vorbă cu tine la Bertrand.

— Oh, nu-i nevoie. Vom putea face asta la castelul Ortry.

— E prea primejdios. Dacă te zărește bătrânul și recunoaște asemănarea de familie?

— Nu-i nici un pericol, a și stat de vorbă cu mine. Mă consideră membră a „Clubului Samaritenelor“ din Londra.

— Te pomenești că te crede în vreo misiune, ca să afli ce se aude pe aici cu războiul.

— Cam așa ceva pare să presupună. Și-a

exprimat apoi speranța să mă revadă, și acum, că am făcut cunoștință cu Marion, cu siguranță că voi fi invitată la Ortry.

— Să fii cu băgare de seamă însă, căci acolo există pericole pe care încă nu le cunoști și pe care va trebui să ți le explic. Dar uite că vine Marion. Nu mai putem rămâne împreună. Locomotiva fluieră de plecare.

Așa și era. Vagoanele se umpluseră și trenul plecă peste puțin timp, ca să se înapoieze apoi iar și să-i ia și pe ceilalți: teferi, răniți și morți.

Când Emma, Madelon și Nanon urcară și ele, Marion de Sainte-Marie nu bănuia că primele două erau prietene. Își luă rămas bun de la Emma și-i făgădui că o va vizita curând la doctorul Bertrand. Apoi porni împreună cu Müller spre castel.

Căpitanul îi ieși înainte:

— I-ai văzut pe american și pe englezoaică? întrebă el.

— Da, fata e foarte simpatică și cultă.

— Îți place? Cu atât mai bine.

— Locuiește la doctorul Bertrand, unde cred că o voi vizita chiar mâine.

— Foarte bine vei face.

— Și, dacă îngădui, o voi ruga să-mi întoarcă vizita.

— Firește. N-am nimic împotrivă, chiar dacă o vei invita să fie oaspetele nostru. De ce să locuiască la Bertrand? Avem loc berechet la noi.

6. SE PREGĂTEȘTE O CONTRAOFENSIVĂ

Hieronymus Aurelius Schneffke rămase întins pe peronul gării Trier, până ce trenul trecuse. Omul se resemnase, ca un adevărat filosof ce era. În jurul său erau împrăștiate cioburile farfuriilor sparte.

— Scoală odată, măgarule!

Privi în sus și-l zări pe chelner; acela care era de fapt vinovat de toată nerorocirea lui.

— Măgar? Foarte amabil din partea dumitale că te recomanzi. Numele meu e Schneffke.

Zicând acestea se ridică de la pământ, cu o agilitate nebănuită. Mândru, se îndreptă spre restaurant, ca să plătească farfuriile sparte, apoi o luă spre oraș, ca să-și înece necazul într-un pahar de bere în alt local. Când fu gata cu treaba asta, se întoarse tacticos la gară.

Abia acum își aduse aminte de mapa rămasă în tren. Intră la oficiul telegrafic și expedie următoarea depeșă la Thionville:

„Uitat mapă de pictor în trenul de amiază, vagonul 125. Păstrați-o pentru trenul de 4 și 31, Schneffke, pictor din Berlin.“

Cu prilejul acesta află că trenul deraiase cu puțin înainte de Thionville și că mulți călători fuseseră scoși morți sau răniți de sub drâmăturile vagoanelor.

Vestea aceasta îl făcu pe bietul Hieronymus să-și iasă din fire. Începu să alerge ca un nebun pe peron, vorbind cu glas tare, de unul singur:

— Dama de companie! Dama de companie! Cum or fi scos-o? Moartă, pe jumătate moartă, rănită, leșinată, vie? Trenul ăsta blestemat nu mai vine odată! Dacă dama mea de companie e moartă, azvârl în aer toate trenurile franțuzești.

În sfârșit, sosi trenul. Schneffke dădu buzna într-un compartiment gol, unde începu să alerge încolo și încoace, ca un tigru în cușcă.

— Afurisit trenuleț! înjură el de zor. Eu alerg de zece ori mai repede.

Când trenul ajunse la Königsmachern, Schneffke deschise fereastra și privi afară.

Trenul își încetinise mersul, trecând peste linia care abia fusese curățată de urmele catastrofei. În josul povârnișului era o mare de capete, iar sus pe linie lucrătorii mai munceau încă.

Peste câteva minute trenul se opri și conductorii anunțară:

— Thionville, un minut! Urcați repede!

Pictorul nostru nu auzi și sări afară, să se informeze despre mapa sa.

— Domnule, n-aveţi timp decât un mi . . . , strigă conductorul.

Schneffke nu-l luă în seamă şi alergă în holul gării, unde dădu peste un slujbaş în uniformă.

— Mapa mea! strigă el.

— Ce fel de mapă?

— Am uitat-o în trenul dinaintea ăstuia.

— Ah, aşa! Aţi scăpat trenul şi aţi telegrafiat aici?

— Da.

— Intraţi în biroul de colo.

Schneffke intră, salută şi întrebă repede:

— Mapa mea e aici?

Funcţionarul îl privi cercetător, luă de pe masă o hârtie, se uită pe ea şi întrebă:

— Dumneavoastră sunteţi domnul Schneffke?

— Pictor din Berlin, telegrafiat din Trier, răspunse grasul.

— Bun! Mapa a fost găsită. Poftim!

Vârî mâna într-o ladă şi scoase afară un obiect legat cu o sfoară, dar despre care n-ai fi putut spune ce e.

— Ce . . . ce . . . este asta?

— Mapa dumneavoastră, domnule Schneffke.

— Ma . . . ma . . . pa mea? Dar asta nici nu e mapă!

— Ba este, cum să nu fie. E puţin deteriorată, firește, pentru că a zăcut printre dărâ-

mături, dar trebuie să fiți mulțumit că ați găsit-o și așa.

— Frumoasă poveste! Ia ascultă, domnule . . . domnule . . .

— O clipă, stimate domnule Schneffke! Rămâneți la Thionville sau plecați mai departe?

— Plec mai departe.

— Când?

— Ei, când! Cu trenul ăsta.

— Aoleu! S-a și dat semnalul de plecare. Repede, repede!

Hieronymus dădu buzna afară. Ușile vagoanelor erau închise și trenul se pusese în mișcare.

— Stai! Stai! răcni el. Plec și eu cu trenul ăsta.

— Înapoi! îi strigă șeful gării. Prea târziu.

— Domnule Schneffke! auzi un glas de femeie.

O recunoscu pe Madelon, care stătea la fereastră și-i aruncă afară o batistă roșie. Era chiar a lui! O uitase acolo când se dusese să-și ia mapa. Începu să alerge după tren, să ajungă mai aproape de Madelon, și strigă:

— E și ea moartă?

— Cine?

— Dama de companie.

— Nu e moartă. Trăiește. Locuiește la Thionville, la domnul . . .

Restul se pierdu în zgomotul roților.

— Slavă Domnului, trăiește! exclamă Schneffke, oprindu-se. N-am pierdut-o. A fost

un semn al Destinului, poate, c-am pierdut și trenul acesta.

Cufundat în gânduri, o luă înapoi pe peron. Văzu bastista pe jos, o ridică și o vârî în buzunar. Ce să facă acum? Trenul următor pleca abia la nouă seara. Schneffke hotărî să folosească aceste cinci ore pentru cercetări. Străbătu stradă după stradă, intră în toate cârciumile, se duse la locul catastrofei, unde se mai aflau oameni, dar nu izbuti să dea de vreo urmă a celei căutate.

Se apropia ora trenului. Mai erau doar treisprezece minute. O luă spre gară și trecu prin strada pe care locuia Fritz Schneeberg. Două femei îi ieșiră înainte și . . . una din ele era „ea".

Hieronymus alergă și își scoase pălăria.

— Mii de mulțumiri Cerului, domnișoară! Am auzit că sunteți printre cadavre și, de durere . . .

Își întrerupse vorba uluit. Ea îl privise ca și cum nu l-ar fi cunoscut și intră cu însoțitoarea într-o casă.

Ce înseamnă asta? se întrebă Schneffke. Se înșelase oare? Nu era dama lui de companie?

Casa cu pricina avea două uși; afară de intrarea propriu-zisă, mai era o ușă de sticlă pe care se putea citi „Farmacie". Aceasta era deschisă și îndărătul ei stătea un om mărunțel,

care observase scena. Schneffke îl salută și întrebă:

— Le cunoști pe cele două doamne, scumpule?

— Da, răspunse cel întrebat, uitându-se curios la bondoc.

— Cine sunt?

— Hm! spuse celălalt, frecându-și spatele de ușă.

— Păi ziceai că le cunoști?

— Le cunosc, firește. Dar . . . vreți să cumpărați ceva?

— N-am nevoie de nimic.

— Atunci noapte bună.

Intră înăuntru și vru să închidă ușa, dar Schneffke interveni repede. Își dădu seama că e mai bine să cumpere un fleac și să afle ceva, astfel că intră în farmacie

— Cu ce vă pot servi?

— Niște plasture și, pe lângă asta, informația cerută.

— De câți bani?

— Cinzeci de centime.

În timp ce i se împacheta plasturele, pictorul întrebă:

— Cine locuiește aici?

— Doctorul Bertrand.

— Și mai cine?

— Eu și culegătorul de plante Schneeberg.

— Și chiar le cunoști pe cele două femei?

— Da. Poftim plasturele. Îl puneți pe locul

bolnav și-l lăsați să stea acolo. Când se vindecă, cade singur jos.

— Bun. Cine era aia blondă?

— Mai doriți ceva?

— Astăzi nu.

— Atunci vă salut. Noape bună, domnule.

— Stai c-am uitat. Dă-mi și o sută cincizeci de grame de vaselină boricată.

— Imediat.

— Ce-i cu dama blondă?

— E la noi în vizită.

— Cum o cheamă?

— Miss de Lissa.

— Asta-i cu neputință.

— Altfel nu știu, credeți-mă. Poftim vaselina. Puneți câte puțin și se vindecă.

— Știu, știu. Unde-i coniţa?

— Mai doriți ceva?

— Ei, drace! Îți închipui cumva c-o să-ți cumpăr toată farmacia?

— Asta nu, dar n-am voie să stau de vorbă decât în interes de afaceri. Așa mi-a poruncit stăpânul.

— Bine! Dă-mi și o pungă de limbricariță. Dar spune-mi cu ocazia asta și cine e coniţa?

— O englezoaică.

— Nici asta nu se poate. Cine e cealaltă doamnă?

— Doamna doctor Bertrand.

— Blonda a fost în trenul care a deraiat?

— Da. Poftim limbricarița. Să luați câte trei linguriţe deodată. E mai bine însă să luați

înainte și una de ulei de ricin și după aceea o fiertură de frunze de muștar.

— Așa voi face! Cât rămâne aici doamna aceea?

— Asta nu mai știu. Mai doriți ceva?

— Acum nu mai doresc nimic.

— Face în total doi franci și optzeci de centime.

— Scumpe informații! Dar nici n-am nevoie de otrăvurile dumitale.

Schneffke plăti, iar asistentul luă banii și întrebă:

— Atunci de ce le-ați cerut?

— Numai ca să pot sta de vorbă cu dumneata.

— Așa! Dacă n-aveți nevoie de ele, atunci vi le cumpăr înapoi cu cincizeci de centime.

Schneffke căscă gura și se holbă o clipă la individ.

— Omule, ești dat dracului! zise el. Dac-aș ști că te folosești sigur de toate otrăvurile astea, aș face afacerea cu tine. Dar poate vine vremea să am și eu nevoie de bunătățile acestea. Noapte bună, stimabile.

Plecă, și asta fu norocul lui, căci ajunse tocmai la timp ca să mai prindă trenul. Peste o jumătate de minut acesta se puse în mișcare.

Se întinse pe canapea și dormi până la Metz. Se duse la un hotel, unde rămase peste noapte, iar a doua zi se interesă cum putea ajunge la Etain. Diligența plecase și portarul îi spuse că cel mai nimerit ar fi s-o ia pe jos într-acolo,

căci nu era departe și priveliștile erau minunate.

Schneffke găsi propunerea bună. Își cumpără o mapă nouă, mai mică, și un scaun de campanie, și astfel porni la drum. Sosi seara, târziu, la Etain, mort de oboseală, și se duse imediat să se culce.

La locul catastrofei, Fritz își făcu depoziția în fața comisiei de anchetă, apoi plecă împreună cu doamnele în oraș. În gară, Emma se despărți de ceilalți, ca să se ducă la doctorul Bertrand, care-și anunțase soția printr-un sol de sosirea unui oaspete.

Fritz așteptă cu Nanon și Madelon până sosi trenul următor de la Trier. Urcară într-un compartiment de clasa a doua, unde văzură pe o canapea o batistă cu pătrățele roșii și galbene.

— Cunosc batista asta, spuse Madelon.

— A cui e?

— A domnului Hieronymus Aurelius Schneffke, despre care ți-am povestit. A venit cu trenul acesta și a coborât aici. Numai de nu l-ar pierde și pe acesta.

Și așa se și întâmplă; Madelon trebui să-i azvârle batista pe fereastră.

— Trebuie să-l văd și eu pe individul ăsta, spuse Fritz, aruncând o privire peste umărul fetei. Ah, cred că l-am mai întâlnit, zise el apoi.

— Zău? Nu-i așa că e adorabil?

— Da, da. Cred însă că nu e atât de prostănac cum arată. Îi place s-o facă pe prostul.

— Unde l-ai cunoscut? întrebă Nanon.

Ea nu trebuia să știe încă cine și de unde era Fritz. De aceea, întrebarea îl puse oarecum în încurcătură, însă se pricepu să se descurce repede.

— Am dat de el în cursul anilor mei de vagabondaj. Se afla atunci în voiaj de studii.

Ajunseră la Metz pe la șase seara. Fritz făcu rost de o trăsură pentru Etain și, deoarece fetele aveau ceva bagaj, el se văzu nevoit să urce pe capră, lângă birjar.

Încă înainte de miezul nopții, ajunseră la țintă și luară camere la cel mai bun hotel din localitate.

— În sfârșit, suntem singure! spuse Madelon, după ce Fritz se duse în odaia lui. Acum putem vorbi netulburate.

— Oh, nu trebuie s-avem taine față de domnul Schneeberg, replică Nanon.

— Crezi? Îi acorzi deci toată încrederea ta?

Nanon se roși puțin și răspunse:

— Da, căci o merită pe deplin.

— Dar cine e, de fapt?

— Un copil orfan, la fel ca noi. Ți-am dat despre el unele știri, pe care le voi completa acum.

Ea povesti amănunțit ce știa despre dânsul și cum îl întâlnise. Totuși, nu fu față de soră-sa tot atât de sinceră ca și față de prietena ei Marion.

— Ciudat! zise Madelon. Acum câteva zile am cunoscut un bărbat care seamănă aidoma cu acest Fritz.

— Și eu. Ce coincidență!

— Cine era?

— Un pictor, pe nume Haller, care a stat o zi la noi la Ortry.

— Ți-a plăcut acel om? întrebă Madelon, îngândurată.

— Da.

— Află că e acela de care pomeneam eu.

— Cum? Haller e acum la Berlin?

— Da. Însă nu e pictor, ci ofițer francez.

— Ce tot spui?

— Da, ofițer. Franța se află în pragul unui război cu Germania, de aceea trimite oameni la noi să iscodească.

— Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva.

— Mie îmi părea rău de el. Locuiește în aceeași casă cu mine. L-am primit prietenos și cu încredere și, după cât se pare, situația mea și a ta nu-i este străină. Pomenea de niște lămuriri pe care mi le va da la înapoiere . . . Nu știu ce să cred. Trebuie să așteptăm cu răbdare. Eu mi-am pus oarecare speranțe în ziua de mâine.

— Eu, deloc.

— Pentru ce? Nu mă pot împăca cu gândul că tatăl nostru adoptiv să nu fi știut cine suntem. Iar înainte de moarte i-o fi spus fiului său.

— Și crezi că acesta ne va împărtăși taina?

— Da.

— Ba n-o va face. Pe Charles Berteu îl cunosc eu mai bine ca tine.

— E drept c-a fost întotdeauna un om posac și scump la vorbă, dar nu ne-a făcut nici un rău.

— Până la despărțirea noastră, nu. Tu ți-ai găsit slujbă înaintea mea, iar eu am rămas la castelul Malineau. Ți-aduci aminte că-mi făcea curte?

— Da.

— Ei bine, după plecarea ta a mers și mai departe, făcându-mi chiar declarații de dragoste.

— N-aș fi crezut asta despre el.

— Am plecat apoi la Ortry și de acolo în călătorie cu Marion. Scurt timp după ce m-am înapoiat, am primit o scrisoare de la el, prin care îmi spunea că mă va vizita curând, ca să stea de vorbă cu mine. N-aș îndrăzni să mă duc la el, dacă n-aș avea un însoțitor pe care să mă pot bizui.

— Cine e?

— Fritz Schneeberg, culegătorul de plante. Nu m-aș duce la înmormântare, dacă nu l-aș avea pe el lângă mine.

— Vrei să-l iei pe Schneeberg cu tine la castel?

— Nu.

— Atunci cum să te ocrotească?

— Trebuie să las asta în grija lui. Cel mai bun lucru e să vorbesc deschis cu dânsul, și chiar în seara asta.

— În seara asta încă? Ce-ți dă în gând! După miezul nopții? O fată singură cu un bărbat la hotel?

— Nu-i nici un pericol, dragă Madelon. Domnul Schneeberg acesta e atât de bun, atât de cinstit și modest, încât n-ar fi în stare să rostească un cuvânt care m-ar răni.

Madelon nu putu trăda secretul că acest domn Schneeberg era din Berlin, și încă de la ulani. De aceea zise:

— Fă ce crezi mai bine. Tu îl cunoști doar, nu ca mine.

— Atunci mă duc la el. Cine știe dacă am timp mâine să stau de vorbă cu dânsul între patru ochi.

— Grăbește-te, deci! Eu vreau să dorm, căci sunt tare obosită.

Fritz stătea la fereastra deschisă, privind afară, când auzi bătăi în ușă. Se întoarse surprins și strigă:

— Intră!

— Nu dormi? întrebă Nanon, crăpând puțin ușa.

— Oh, dumneata! Nu m-am culcat încă, domnișoară Nanon. Intră, te rog, și ia loc!

Ea se așează pe canapea; el închise fereastra și-și trase un scaun mai aproape.

— Ai dat azi încă o dovadă de vitejie și curaj salvând-o de la moarte pe Madelon, zise

ea. Cum să te răsplătim pentru asta, domnule Schneeberg?

— Domnișoară Nanon, răspunse el, aș vrea să-ți pot face în fiecare zi câte un serviciu. Mă simt fericit dacă ești mulțumită de mine.

— Iar acum vin iar să te rog să-mi faci un serviciu, care cred însă că-ți va fi neplăcut.

— La ce te gândești? Orice serviciu pe care ți-l pot face, mă bucură.

— Mulțumesc, domnule Schneeberg. Voi fi o dată sinceră de tot față de dumneata. Află că există un om pe care nu-l pot suferi și care vrea să mă silească să-i devin soție.

Chipul lui Fritz se întunecă.

— Pe ăla l-aș sfătui să bage de seamă, duduie Nanon. În chestii dintr-astea eu nu știu de glumă.

— Și, din nenorocire, urmă ea, e tocmai acela la care mă voi afla mâine.

— Pot să știu cine e, duduie?

— Fiul mortului.

— Așadar, fratele dumitale vitreg!

— Da.

Ea îi povesti că acesta îi scrisese, comunicându-i intenția de a o căuta la Ortry.

— Acum gândește-te, adăugă ea, că mâine va trebui să fiu toată ziua cu el!

— Când va avea loc înmormântarea?

— La trei după-amiază.

— Atunci ai timp să sosești doar cu câteva minute mai devreme.

— Ca fiică adoptivă? Trebuie să ajung mai

devreme. Oamenii vor afla că am ezitat să venim, deși eram prin preajmă.

— Dar vor mai fi cu siguranță și alți invitați.

— Foarte mulți.

— Atunci nu ai de ce te teme.

— Nu spune asta! Cu siguranță va găsi ocazia să-mi vorbească între patru ochi.

— Și asta ți-e frică?

— Ziua, nu.

— Rămâi și seara acolo?

— Da, însă nu chiar până târziu. Nu vom putea pleca până după praznic.

— Cât e de aici până la castelul Malineau?

— Un ceas și jumătate.

— E izolat castelul?

— La zece minute de el se află în pădure o pulberărie veche, iar de partea cealaltă, la aceeași distanță, se află satul, care aparține de castel.

— Cum îi zice satului?

— Tot Malineau. Treci printr-însul, dacă mergi de aici la castel.

— E vreun han acolo?

— Nu, în schimb se află o cârciumă unde-s și odăi de dormit.

— Cum vrei să mergi mâine de aici la castel?

— Pe jos. Cineva ne-ar putea duce micul bagaj de care avem nevoie acolo.

— Te rog să procedezi altfel. Luați de aici o trăsură pentru toată ziua și plecați de-a drep-

tul la castel. După ce-aţi coborât, vizitiul se duce la cârciumă şi aşteaptă acolo până trimiţi pe cineva după el să vă ia şi să vă ducă la Etain. Trăsura care ne-a adus la Metz rămâne aici, să se odihnească puţin caii.

— Şi pleci şi dumneata?

— Nu, n-am să fac asta. Eu voi fi acolo cu mult înaintea dumneavoastră, fără să bage cineva de seamă, şi vei fi toată ziua sub ocrotirea mea.

— Atunci sunt liniştită. Şi deoarece eşti atât de bun şi prietenos cu mine, vreau să-ţi împărtăşesc şi dumitale speranţa pe care o avem pentru mâine. Nutrim credinţa că tatăl nostru adoptiv ştia despre taina originii noastre şi că a împărtăşit-o înainte de moarte fiului său.

— Şi crezi că el v-o va destăinui mâine?

— Da. Dumneata ce părere ai?

— Ca să fiu sincer, trebuie să-ţi spun că nu veţi afla nimic.

— Dar ce-i poate folosi lui taina?

— Mult, foarte mult.

— Nu prea văd.

— Pentru că nu cunoşti această taină. Un lucru e sigur: în mâna lui ea este o armă împotriva dumitale, şi cred că se va folosi de ea, ca să-ţi înfrângă împotrivirea de până acum faţă de stăruinţele sale.

— Nu va izbuti.

— Asta nu se poate şti. Ce te faci dacă-ţi făgăduieşte cine ştie ce bogăţii? Se poate ca tatăl dumitale să fi fost bogat.

— Posibil, căci mama a avut multe lucruri de preţ, pe care a fost nevoită să le vândă încetul cu încetul.

— Ei, vezi? Şi iată că acest Charles Berteu îţi pretinde mâna. Dacă spui „da“, îţi dezvăluie taina originii şi devii bogată. Dacă însă îl refuzi, nu-ţi împărtăşeşte nimic şi rămâi săracă.

— În cazul acesta prefer să rămân săracă.

— Dar nu trebuie să ţii seamă şi de Madelon?

— Madelon va prefera să rămână săracă, decât să mă ştie nenorocită.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze. Acum încă ceva: unde locuieşte acest Charles Berteu? Chiar la castel?

— Nu, ci într-o clădire alăturată, destinată administratorului.

— E mare clădirea?

— Are două ferestre în faţă şi patru în spate.

— Câte etaje?

— Parter şi etaj.

— Obloane sunt?

— Numai la parter.

— Paratrăsnet?

— Da.

— Balcon?

— Nu, în schimb o verandă care duce de jur-împrejurul clădirii şi de care atârnă viţă de vie.

— Și asta urcă până la etaj? Așadar, această casă e izolată și n-are grădină?

— Exact. Dar de ce întrebi despre toate acestea?

— Din prevedere, fără vreun plan anume. La ce oră vrei să pleci mâine?

— În cursul dimineții.

— Atunci voi îngriji de trăsură.

Nanon se ridică și zise:

— Știam eu că vei face pentru noi mai mult decât te puteam ruga. Din ceas în ceas crește datoria noastră de recunoștință față de dumneata, dragă domnule Schneeberg.

— Se zice că există unele ființe care nu-și cunosc puterea, spuse el. Așa e și cu omul. Există oameni care posedă bogății nesfârșite, fără să bănuiască. Cunosc o tânără fată care e atât de bogată, încât fiecare privire prietenoasă a ochilor ei e făurită numai din diamante. Oare o astfel de privire nu face mai mult pentru mine decât ceea ce numești dumneata recunoștință?

Ea râse și întrebă:

— Pot să știu cine e această zeiță?

— Chiar dumneata, domnișoară Nanon.

— Atunci te voi răsplăti de azi înainte numai cu priviri de diamant. Noapte bună, domnule Schneeberg.

Cu aceasta, ea părăsi încăperea. Fritz rămase uimit de brusca ei dispoziție, dar se simțea totuși fericit.

7. ÎN PULBERĂRIE

Castelul Malineau fusese distrus de foc pe la sfârșitul veacului al XVIII-lea și fusese reclădit de stăpânul de atunci într-un stil mai frumos și extins ca suprafață.

Proprietarul n-a vrut ca un inferior să locuiască sub același acoperiș cu dânsul, de aceea a despărțit locuința administratorului de clădirea principală.

Căsuța era întocmai așa cum o descrisese Nanon și tot ce mai poate fi adăugat e că avea un acoperiș drept, la fel ca și castelul.

Într-o odaie cu două ferestre a acelei clădiri locuia Charles Berteu, fiul administratorului decedat. Era un om de vreo douăzeci și șase de ani. Fără a fi înalt, era gras și vânjos. Un cap mare, o ceafă groasă și ochi mici, ficși, făceau o impresie de putere trupească, dar de inferioritate spirituală.

Avea înaintea sa o condică și mormăia indispus în fața cifrelor.

O femeie în doliu intră. Era mărunțică dar osoasă, știrbă, iar pielea galbenă făcea chipul ei neplăcut.

— Ei, Charles, zise ea, cât vin?

— Iarăși afurisitul acela de vin? se răsti el. N-avem nici o sticlă.

— Dar dincolo, în pivnița boierească?

— Păi, de un ceas tot socotesc cât putem lua și câți 3 se pot face din 5, dar e al naibii de greu.

— Faci socoteala mai târziu. Azi nu e timp de asta.

— Dar dacă ne vin boierii pe cap și condicile nu-s în regulă?

— Lasă că nu se întâmplă asta.

— Oho! Generalul a scris că va veni peste patru săptămâni. În privința asta nimic de zis. Dar iată că am fost nevoiți să dăm de veste despre moartea tatei și ne putem aștepta să vină mai curând să cerceteze condicile și tot ce mai e de cercetat.

— Nici asta n-o să ne pună în încurcătură. Generalul nici nu bănuiește că tata ținea două rânduri de scripte, unul pentru el și altul pentru boieri.

— Tocmai asta e ceea ce-mi dă bătaie de cap. Tata era priceput în asemenea treburi; dar pentru că mie nu-mi explica decât pe jumătate, îmi vine greu acum. Atât am putut deduce, că n-a făcut economii.

Femeia scoase un oftat.

— Bogați nu suntem, spuse ea.

— Deloc chiar. Înainte să vină generalul, trebuie să punem nouă sute de franci în casă. De unde-i luăm?

— Cred că bătrânul căpitan . . .

— Ei da, comanda aceea de pulbere va aduce bani, dar și asta înseamnă că sapi o groapă mai mare ca să umpli una mai mică.

— Eu altfel îmi închipuiam totul. Ar fi trebuit să avem sacii în căruță la moartea tatei.

— Asta era și intenția lui, dar afurisitele alea de acte de naștere și certificate de botez! Unde Dumnezeu s-or fi aflând?

— Nu le mai găsim, după ce am răsturnat până acum totul cu josul în sus.

— Dar se aflau într-adevăr aici?

— Da. Mama celor două fete le-a păstrat ea însăși, și încă într-un loc sigur.

— Tata cunoștea locul?

— Firește.

— Știa și care e numele adevărat al celor două fete?

— Știa totul.

— Cu atât mai rău că a murit înainte de a fi putut să ne destăinuie ceva.

— Ce n-am fi putut căpăta pentru hârtiile acelea! Fără îndoială, sume mari! zise femeia.

— Prostii! spuse fiul. Tu ai fi vândut documentele celor două fete? Asta ar mai fi lipsit! Nu, totul pentru noi.

— Și acum n-ai nimic.

— Ei, aș! Actele vor fi găsite mai curând sau mai târziu; principalul lucru sunt fetele. Eu mă însor cu Nanon și astfel sunt sigur de moștenire.

— De mult tot vrei tu să te însori cu ea, dar vezi că dânsa n-a zis încă „da“.

— Ține-ți gura! Va trebui totuși să mă ia.

— Eu nu cred.

— Ți-o voi dovedi. Dacă nu ar fi intervenit moartea tatei, aș fi plecat acum la Ortry, mai ales că tot trebuia să mă duc pentru livrarea pulberii. Bătrânul m-ar fi ajutat, căci nu-i poate fi decât plăcut faptul că Nanon pleacă de lângă baroană, care are în ea un sprijin. Dar pentru că tata a murit, voi proceda altfel. Astăzi trebuie să se hotărască.

— Fii cu băgare de seamă, Charles!

— Cine a fost găsit bun să stea alături de șeful franctirorilor, nu poate fi un oarecare.

— Și când va fi soția ta, ce se va întâmpla?

— Atunci vom răsturna casa cu susul în jos, ca să găsim hârtiile. Ia ascultă!

Se auzea huruitul unei trăsuri și tropote de cai.

— Cine-o fi? întrebă mama.

— Du-te jos și vezi!

— Dacă o fi ea, nu vrei s-o întâmpini tu?

— Nu. Asta nu se potrivește cu rolul meu. Ea e copila adoptivă, pe când eu sunt fiul adevărat. Dânsa trebuie să vină la mine să mă salute.

Femeia ieși și, după puțin timp, se auziră de jos glasuri limpezi de fete. Pașii se apropiară, văduva deschise ușa și zise:

— Uite o surpriză, au venit amândouă.

Charles se întoarse repede și le văzu pe Nanon și Madelon. Fruntea i se încruntă. Nu era ce vroia dânsul. Madelon îi stătea în drum.

Se ridică și întinse mâna spre cele două fete.

— Fiți bine venite! le zise. La Nanon mă așteptam, la tine însă nu, Madelon. Cum ai ajuns aici de la Berlin?

— Nanon mi-a telegrafiat și am plecat îndată, răspunse Madelon.

— V-ați fi putut lipsi, tu de telegrafiat, și tu de venit.

— Nu de dragul tău am făcut asta, spuse Nanon. Am ținut să ne revedem noi două.

— Ai căpătat gură mare, fetițo! Ei, duceți-vă jos. Eu am de lucru și jos e treabă pentru voi. Mama o să vă arate ce trebuie făcut.

Ele dădură să plece, dar dânsul le opri:

— Ia stați! Ați venit cu o trăsură?

— Da, răspunse Nanon.

— A cui e?

— A unui birjar din Etain.

— Se înapoiază imediat?

— Nu. Așteaptă până diseară la cârciumă.

— Ce, vreți să și plecați diseară? Asta nu merge. Veți rămâne mai mult timp aici.

— Nu putem. Concediul nostru e atât de scurt, încât trebuie să ne întoarcem chiar azi.

— Așa. Și zici că birjarul rămâne la cârciumă? Dar cine-l plătește?

— Noi.

— Bine. Puteți pleca.

Ele se retraseră, iar el continuă să facă socotelile. După câtva timp ceru mamei sale s-o trimită pe Nanon la el.

— Vrei s-o întrebi acum dacă-şi dă consimţământul? Se va opune.

— Aşteaptă.

— Pare că a devenit alt om, mult mai dură, mai sigură pe ea, mai înţeleaptă.

— Şi eu m-am schimbat. Să vedem cine va învinge.

Bătrâna plecă.

Nu trecu mult şi fata intră. Ea ştia despre ce e vorba, dar nu păru deloc stingherită sau înfricoşată.

Berteu stătea pe sofa şi arătă un loc, alături de el.

— Mulţumesc! răspunse ea. Problemele uşoare obişnuiesc să le rezolv stând în picioare.

— Îţi închipui că e vorba de o chestiune atât de uşoară? Atunci să ştii că te înşeli. Dimpotrivă, e una foarte serioasă şi importantă. Ia loc, deci!

Ea se aşează pe un scaun, departe de el.

Charles încruntă fruntea şi o măsură pe fată din cap până-n picioare.

— Ce e drept, e drept! zise dânsul. Te-ai făcut fată frumoasă.

— Da, aşa e, răspunse ea.

— Măi să fii! exclamă el. Aşadar, eşti convinsă de valoarea ta?

— La fel ca tu de a ta.

— Bun, atunci ne potrivim. Două persoane foarte valoroase.

— Eu n-am văzut la tine nici un fel de valoare.

— Lasă c-o să vezi. La suprafață se vede numai piatra, dar ca să dai de diamante trebuie să sapi.

— Eu n-am chef de săpat. Mi se oferă destule diamante gata șlefuite.

— Pe toți dracii! Ești o pisică primejdioasă. Să nu ne pierdem vremea cu vorbe zadarnice, căci tot n-ajungem la nimic. Să venim la afacere de-a dreptul: vreau să mă însor cu tine.

— Îmi închipuiam. Dar vezi că eu n-am nici un chef.

— Ai vorbit foarte deschis. Sper că și pe viitor vei rămâne la fel de sinceră, ca să ajungem mai repede la un rezultat. Ai cumva deja un logodnic?

— Nu. De fapt nu-s obligată să-ți răspund, dar o fac totuși, ca să ajungem mai curând la capăt.

— De ce nu mă vrei, deci?

— Pentru că nu te socot bărbatul cu care aș putea fi fericită.

— Vezi că uneori omul se înșală. Știi tu ce-a făcut tatăl meu pentru voi două?

— Ni s-a spus asta adesea, așa că întrebarea e de prisos. Știu totul pe de rost.

— Ar trebui să fii recunoscătoare.

— Nu văd nici un motiv pentru asta. Mama și-a vândut bijuteriile și tot ce avea, ca să vă plătească. Bănuiesc chiar că a depus la voi o sumă pe care ați ascuns-o.

— De necrezut! Dar ar fi totuși bine să-ți ții gura.

— N-am de ce să mă tem, și cu atât mai puțin de tine.

— Să lăsăm asta! Care vasăzică, nu te căsătorești cu mine nici din dragoste, nici din recunoștință. Dar cum stăm cu logica? O legătură atât de inteligent pusă la cale . . .

— Mulțumesc.

— Voi nu vă cunoașteți numele adevărat ...

— Îl cunoști tu cumva?

— Hm!

— Dă-mi un răspuns precis!

— Dacă devii soția mea vă dau numele, hârtiile și prin asta putința de a intra în posesia moștenirii.

— Ah, vrei să moștenești prin mine?

— Firește. Nu neg deloc asta.

— Dovedește-mi întâi că ești în posesia hârtiilor noastre!

— Nu mă crezi?

— Te știu mincinos.

— Nu te-aș escroca pe tine.

— Scutește-mă! Arată-mi documentele!

— Nici nu-mi dă prin gând.

— Atunci nu mai avem ce vorbi.

Se ridică și părăsi repede camera, în vreme ce dânsul încleștă pumnii și scrâșni:

„Asta mi-o vei plăti. Va trebuie să fii a mea, fie și numai pentru a mă răzbuna pe îngâmfarea ta.“

După ce sicriul fu coborât în groapă, rudele și cunoscuții se înapoiară la castel, unde avea loc praznicul tradițional.

Ca fiice adoptive ale răposatului, Nanon și Madelon aveau îndatorirea să servească oaspeții.

După întoarcerea de la cimitir, Charles Berteu se duse la vizitiul său, care era un om de aceeași teapă ca stăpânul. Făcuseră adesea împreună unele lucruri nu prea curate.

— L-ai văzut pe vizitiul acela care le-a adus pe cele două surori? întrebă Berteu.

— Nu.

— Atunci du-te la cârciumă, unde a tras, și te uită la toate: cai, trăsură, vizitiu, îmbrăcămintea sa, în sfârșit: totul.

— Pentru ce? E vorba de vreo lovitură?

— Da, o lovitură și douăzeci de franci pentru tine.

— Atunci sunt gata.

— Vreau să știu dacă ai putea trece seara drept acel vizitiu, trăsura noastră să fie luată drept a lui, și așa mai departe.

— Aha! Pricep! Se va face! Dar v-aș ruga, conașule, să-mi dați câțiva franci înainte, căci trebuie să iau un păhărel la cârciumă, ca să pot vedea ce e de văzut.

Vârî în buzunar banii pe care-i primi și porni spre cârciumă.

Acolo, printre puținii clienți, se afla și Fritz. Venise pe jos, dăduse târcoale castelului, și acum, după ce băuse ceva, vroia să se ducă

să vadă pulberăria despre care pomenise Nanon.

El băgă de seamă că noul venit se uită cu prea mare atenție la vizitiul protejatei sale, zăbovi apoi câtva timp în grajd, după aceea examină trăsura aflată în fața ușii.

Asta îl făcu să intre la bănuială. Când individul luă iar loc în cârciumă, Fritz se așeză la masa lui, ciocni cu dânsul un pahar și-l atrase într-o discuție din care află că era vizitiul lui Charles Berteu.

Culegătorul de plante își zise că aici se punea ceva la cale, vreo lovitură care privea trăsura. Credea că iscoada se va înapoia curând la castel, dar nu se întâmplă așa. Dimpotrivă, se așeză lângă ceilalți clienți și începu să joace cărți cu ei.

Fritz începu să se plictisească și se ridică, pentru a da puțin târcoale împrejurimilor. Era încredințat că dacă se va produce ceva împotriva celor două surori, asta se va întâmpla numai către seară.

În inima pădurii descoperi pulberăria. O potecă destul de lată o lega de castel. În ziua aceea nu se lucra, datorită înmormântării administratorului.

Începu să se întunece și Fritz se înapoie la cârciumă. Îl mai găsi acolo pe vizitiu, dar acesta plecă curând. Fritz îl urmă până la castel. Se îngrijise de câteva unelte, pentru cazul când va avea nevoie.

Vizitiul se făcu nevăzut și Fritz porni în recunoaștere. Se cățără de-a lungul stâlpilor verandei și ajunse pe o platformă acoperită cu tablă, de unde se puteau vedea toate ferestrele etajului.

Cu multă băgare de seamă se târî de la o fereastră la alta, de jur-împrejur. Printre oaspeții adunați la praznic le văzu pe cele două surori. Aruncă o privire în toate odăile luminate și o recunoscu pe aceea a lui Charles Berteu.

Acesta se afla împreună cu oaspeții. Atâta vreme cât era acolo, nu era nimic de temut.

Abia după o bucată bună de vreme Charles se ridică și ieși afară. Fritz se aplecă și începu să se târască pe verandă până la odaia pe care o socotea a lui Berteu. Abia ajunse acolo, că auzi prin fereastra deschisă:

— Mathieu!

— Da, conașule! răspunse cineva din locuința vizitiului.

— Vino sus!

Vizitiul veni și Fritz putu vedea și auzi totul.

— Ei, ai deschis ochii? întrebă Berteu.

— Și încă cum! Cu cât ești plătit mai bine, cu atât poți vedea mai lămurit.

— Cum e trăsura?

— De, una mijlocie, cam ca a noastră.

— Caii?

— Doi murgi, cum avem și noi.

— Vizitiul?

— De statura mea, înalt și voinic.

— Crezi deci că la adăpostul întunericului ar fi cu putință să schimbi trăsura noastră cu cealaltă?

— Cu siguranță. Numai c-ar trebui să ne ferim de lumină.

— Asta se înțelege de la sine. Îți închipui despre cine e vorba?

— Firește, de persoanele care au venit cu trăsura străină.

— Ai ghicit, pui de lele! E vorba de o festă pe care vreau s-o joc surorilor mele adoptive, dar despre care nu trebuie să bănuiască nimeni nimic. Și acum, ascultă! Trebuie să-ți spun că vreau să aflu de la cele două fete ceva ce ele nu vor să-mi comunice de bunăvoie. Trebuie să le silesc, deci. Dar asta se poate întâmpla numai provocându-le frică, firește fără să li se întâmple vreun rău. Pentru aceasta am nevoie de ajutorul tău. Surorile vor să plece astă-seară. Vor trimite după trăsură și vor porni. În consecință, eu am plănuit să nu fie duse la oraș, ci într-un loc de unde să fie silite să se înapoieze aici. În felul acesta îmi impun voința de a le reține mai mult timp la noi.

— Pricep. Trebuie să iau locul vizitiului lor?

— Da. Îndată ce văd că vor să plece, îți dau de veste. Înhami și duci trăsura într-un loc asupra căruia ne vom înțelege. Surorile vor

trimite în sat după trăsura lor. Omul însă nu va merge într-acolo, ci la tine.

— Și eu trag aici, iar ele vor crede că sunt vizitiul lor. Va trebui să-mi iau mantaua aia veche, deoarece și vizitiul lor are una la fel.

— Da. Firește că ridici gulerul și bagi de seamă să nu stai în fața luminii felinarului.

— Dar încotro s-o iau?

— La pulberărie. Azi nu e nimeni acolo.

— Dar aia e prea aproape. Nu s-ar putea zice că m-am rătăcit.

— Atunci n-ai decât să faci un ocol. După ce surorile se vor fi urcat, îmi iau rămas bun de la ele și pornesc repede spre pulberărie. Îl iau cu mine pe prietenul Ribeau, ca să nu fiu prea singur. Când ajungi tu acolo, după ocolul făcut, dai de noi.

— Bun! Voi face în așa fel ca și cum nici n-aș ști unde mă aflu. Ciocănesc în ușă și dumneavoastră deschideți.

— Da. Poarta o vom lăsa deschisă, ca să poți intra. O închidem după aceea la loc, ca fetele să n-o poată șterge. Firește că nu vom avea lumină când vă vom deschide, și le vom duce pe cele două fete în biroul meu. Ele mă vor recunoaște și-ți închipui surpriza lor.

— Și eu ce fac?

— Tu aștepți puțin, dragul meu, până-ți voi da de știre dacă plecăm cu tine acasă, ori mergem pe jos. În cazul al doilea, te întorci, firește, căci vom stropi gluma cu câteva sticluțe de vin pe care le luăm cu noi.

— Acum mai e vorba numai de locul unde trebuie să aștept cu trăsura.

— Pe drumul spre pulberărie. Acolo nu te vede nimeni. Fă deci treaba bine! Dar în nici un caz nu trebuie să le lași pe fete să coboare înainte de a ajunge la destinație. E posibil ca ele să intre la bănuială, așa că se cere să fii deștept.

— N-aveți nici o grijă! răspunse Mathieu și plecă.

Fritz socoti că auzise destul, astfel că se dădu jos de pe terasă și se îndepărtă. Ajungând într-un loc unde nu putea fi văzut, se opri și chibzui:

„Hm! Aș putea să zădărnicesc lovitura, fără să le pun în primejdie pe cele două fete. Dar de ce să-l las pe Berteu să scape atât de ieftin? Și-apoi, pulberăria aceea veche mă cam ispitește. Îmi face impresia că se poate afla ceva acolo. Și vizitiul acesta merită și el o răsplată, de altă natură decât aceea la care se așteaptă. Da, voi cuteza! Două revolvere și doi pumni vânjoși sunt de ajuns ca să scap de Berteu și de prietenul său Ribeau."

Se întoarse la cârciuma din sat. Acolo își făcu rost de o lumânare și-i spuse vizitiului că e trimis de cele două doamne, care-l roagă să le aștepte cu trăsura peste un ceas. Asta era o măsură de prevedere, pe care o luă pentru orice eventualitate, căci se putea ca planul său să ia o întorsătură nebănuită. Intră apoi în

grajd și căută câteva frânghioare pe care le vârî în buzunar.

Întorcându-se la castel, coti pe drumul care ducea la pulberărie și unde urma să aștepte Mathieu. Acesta nu era încă acolo, însă nu dură mult și Fritz auzi tropot de cai și huruit de roți.

Se afla într-un loc ceva mai larg al drumului, pentru că își spusese că aici vizitiul va întoarce în orice caz și va aștepta. Așa se și întâmplă. Omul coborî de pe capră, priponi caii și deschise portiera trăsurii, pentru a intra înăuntru, să se așeze acolo.

Acesta era momentul potrivit. Fritz se apropie tiptil și-l strânse atât de tare de beregată, încât nu mai putu scoate nici un geamăt, ci se prăbuși la pământ, pierzându-și cunoștința.

Fritz îl dezbrăcă de manta și pălărie, le puse pe amândouă deocamdată de-o parte, apoi îl luă pe individ și-l târî o bucată în pădure. Acolo îl legă de un copac și-i mai puse în gură propria batistă, ca să nu poate striga când se va trezi.

După ce fu gata cu toate acestea, se întoarse la trăsură, își puse mantaua, schimbă pălăria sa cu a celuilalt, dezlegă hamurile, luă biciul și urcă pe capră.

Acum era gata și aștepta trimisul care trebuia să-l cheme. După un sfert de oră acesta se ivi.

— Psst! spuse el, ajungând la trăsură.

— Da, răspunse Fritz. E timpul?

— Da, însă nu prea repede, căci din sat până acolo e mai mult decât de aici.

Fritz porni și în curând opri în fața ușii, însă în așa fel încât să nu se afle în lumină. Își ridicase gulerul și își dăduse jos borul pălăriei, să nu i se vadă trăsăturile feței.

Nanon și Madelon ieșiră afară, însoțite de Berteu, de mama acestuia și de câțiva oaspeți. Își luară rămas bun și urcară. Berteu se apropie de capră și-i șopti vizitiului:

— Faci un ocol de cel puțin o jumătate de oră.

Fritz dădu din cap și porni, firește, în direcția satului. Cele două fete nu observară nimic. Cu puțin înainte de sat, trăsura opri și ele văzură că vizitiul coborî de pe capră. Nanon deschise fereastra.

— Ce s-a întâmplat? De ce-ai oprit?

— Pentru că am de vorbit cu dumneavoastră.

Celor două li se făcu frică. Ce-ar putea să le spună omul ăsta?

— Urcați pe capră, spuse Madelon. Când vom ajunge în sat ne veți face comunicarea!

— Nu, domnișoară Madelon! răspunse Fritz, de data aceasta nemaiprefăcându-și vocea.

— Dumnezeule! exclamă Nanon, recunoscându-i glasul. Ăsta nu-i vizitiul nostru! Domnul Schneeberg!

— Da, chiar eu. Să n-aveți nici o teamă!

— Slavă Domnului! Începuse să-mi fie frică. Dar unde e vizitiul nostru?

— Vă aşteaptă în sat cu trăsura.

— Ah! Asta nu-i a lui?

— Nu. Trăsura pe care o vedeţi, împreună cu caii, aparţin scumpului dumneavoastră frate, Charles Berteu. Urma să fiţi răpite.

— Răpite?

— Da. Eu însă v-am făgăduit să veghez asupra dumneavoastră.

— Îţi mulţumim, domnule. Dar cum era să fim răpite?

— Vroiau să vă ducă la pulberărie, unde vă aşteaptă Berteu şi Ribeau.

Fritz le povesti tot ce aflase, ceea ce le făcu pe fete să se cutremure.

— Ce ticăloşie! zise Madelon. Să plecăm repede în sat.

— Vă temeţi într-adevăr atât de mult de aceşti doi oameni?

— Acum că eşti cu noi, nu ne mai temem.

— Asta îmi dă curajul să vă adresez o mare rugăminte.

— Vorbeşte, dragă domnule Schneeberg, zise Nanon.

— Vedeţi, eu n-aş vrea să plec spre sat, ci la pulberărie.

— Dumnezeule, la aceşti doi oameni? Pentru ce?

— Pentru ca să-i pedepsesc în faţa dumneavoastră. Şi, în afară de asta, am un motiv special să văd ce-i înăuntrul pulberăriei.

— Dar, domnule, ce pericol!

— Nicidecum! Sau nu aveţi încredere în mine?

— Cum poţi întreba aşa ceva? Pe dumneata se poate conta în orice situaţie.

— Mulţumesc! râse el jenat. Dar cu siguranţă nu v-aş lăsa pradă unei primejdii pe care n-aş putea s-o preîntâmpin.

— Tu ce spui de asta, Madelon?

— Eu aş vrea să le las o amintire ticăloşilor.

— Ai curajul deci să pleci într-acolo?

— Da, deoarece domnul Schneeberg ne asigură că ne va ocroti.

— Dar ce se va întâmpla acolo? Ce vom avea de făcut?

— Eu voi juca rolul vizitiului, zise Fritz. Trec pe la pulberărie şi fac în aşa fel ca şi cum ne-am fi rătăcit. Ni se va deschide pe întuneric, apoi se va închide poarta în urma noastră.

— Atunci suntem prizoniere.

— Tocmai asta vreau. Vă voi duce apoi în biroul fratelui dumneavoastră.

— Numai pe noi? Fără dumneata?

— Da. Însă veţi fi totuşi sub ocrotirea mea. Aţi ţinut vreodată vreun revolver în mână?

Fetele răspunseră afirmativ.

— Aici aveţi două. Luaţi-le, ca să vă folosiţi de ele în caz de nevoie. Împuşcaţi fără teamă, dacă vi se va face vreun rău. Iau asupra mea răspunderea.

— Să ucid un om? Niciodată! strigă Madelon, înfiorându-se.

— O, nu se va ajunge atât de departe. Când cei doi indivizi vor vedea armele își vor pierde curajul. Asemenea ticăloși sunt de obicei lași. Unde se află biroul? Ați locuit aici. Trebuie să știți.

— Opus holului. Deci nu vei fi în apropierea noastră.

— Nu vă fie teamă! Dacă veți avea nevoie de mine voi fi acolo. Aveți deci încredere în mine? Nimeni nu vă va mișca un fir de păr!

— Ei, atunci încuviințez cu plăcere, pentru a le putea spune acestor doi cât îi disprețuiesc. Nu mi se pare un risc prea mare, deoarece avem arme. Să pornim!

Fritz se întoarse pe drumul care ducea la pulberărie. Ajungând acolo, plesni din bici și strigă, cu glas schimbat:

— Alo! Locuiește cineva aici?

Trebui să mai repete o dată cuvintele, apoi se auzi mișcare îndărătul porții, aceasta fu puțin deschisă și cineva întrebă:

— Cine-i?

— Ne-am rătăcit. Unde ne aflăm?

— V-ați rătăcit? Și încă cu o trăsură! Încotro vreți să vă duceți?

— La Etain.

— Și de unde veniți?

— De la castelul Malineau.

— Oho! Ați luat-o prost. Dacă vreți să coborâți pentru un sfert de oră, o să mă așez

după aceea pe capră lângă dumneata și o să vă duc pe drumul bun.

— Bun. Doamnele primesc.

— Ah, sunt doamne! Poftim, intrați înăuntru cu trăsura! Din păcate n-avem lumină, dar le voi călăuzi pe conițe.

Poarta fu larg deschisă și, după ce Fritz își duse trăsura înăuntru, cineva o închise la loc.

Cele două fete coborâră și imediat fură luate de mână și trase printr-o ușă.

Fritz rămase deocamdată pe capră. Dar îndată ce nu mai auzi pașii celorlalți, coborî, scoase lumânarea și o aprinse. La lumina ei observă că poarta fusese închisă cu un zăvor de lemn, pe care-l putea îndepărta lesne.

Porni deci după ceilalți. Străbătu încăperea propriu-zisă a pulberăriei și auzi curând voci de bărbați și de femei. Când ajunse la ușa îndărătul căreia se aflau persoanele, stinse lumânarea și aștepta.

Cei doi ticăloși își închipuiseră că, după ce vor intra în odaie, fetele vor scoate țipete de spaimă; ne putem închipui uimirea lor însă când cele două tinere se îndreptară liniștite spre canapeluța aflată acolo și luară loc. Astfel ele aveau în spate un perete, în dreapta un altul și în față masa.

Berteu și Ribeau priviră nedumeriți unul la altul. În cele din urmă, cel dintâi zise:

— La asta nu m-aș fi așteptat! Voi sunteți? Dar ia spuneți, cum v-ați putut rătăci?

— Și încă aici! adăugă Ribeau.

— Vina e în orice caz a vizitiului, răspunse Nanon.

— Ceea ce înseamnă că ați angajat un om foarte prost.

— Sau că tu ne-ai pus pe capră un individ foarte dibaci.

Berteu izbucni în râs și spuse:

— La ce am nega. Vroiam să vă mai avem aici câteva ceasuri, fetelor. Vă vom povesti cum am făcut asta. Dar să ne facem puțin comozi. Mai e loc destul și pentru mine pe canapea. Sper să nu aveți nimic împotrivă.

Vru să dea masa la o parte, dar cele două fete scoaseră revolverele și Nanon zise:

— Poftim, cu condiția să n-aveți nici voi nimic împotrivă.

— Pe toți dracii! izbucni Berteu.

— La asta nu v-ați așteptat, nu-i așa? Luați aminte că vom culca la pământ pe acela care ne va atinge.

— Prostii! Dați la o parte drăciile alea! De unde aveți armele?

— În fața unor oameni de teapa voastră trebuie să fii totdeauna pregătit.

— Dar trebuie să te și pricepi să umbli cu arme de foc, observă Ribeau.

El părea să fie un bun gimnast, căci, făcând un pas spre masă și aplecându-se repede, prinse cele două revolvere și le smulse din mâinile slabe ale femeilor, care scoaseră țipete de spaimă.

— Așa! spuse Ribeau râzând. Acum suntem noi stăpânii situației și vă vom dicta condițiile noastre.

— Încă nu! se auzi un glas îndărătul său.

Vru să se întoarcă, dar nu izbuti, căci un laț căzu pe capul său și-l trânti la pământ ca pe un butuc. Berteu se dădu înapoi; credea că-l are în față pe propriul său vizitiu.

— Ticălosule! strigă el. Ce-ți dă în gând? Te alung ca . . .

Amuți, căci avu soarta tovarășului său. Și abia acum Fritz își scoase mantaua și pălăria.

— Așa! zise el. Acești stimați domni nu vor scoate nici un cuvânt o bucată de vreme. Îmi cunosc eu mâna. Și acum, ia să gustăm puțin din soiul acesta!

Destupă una din sticle, își turnă un pahar și-l dădu pe gât. După aceea ridică revolverele, care căzuseră din mâna lui Ribeau.

— Ce bine c-ai venit! zise Nanon. Ne-am pomenit deodată fără arme. Ce facem acum?

— Să mai așteptăm nițeluș.

Cu frânghiile ce le mai avea, îi legă pe cei doi și-i așeză în așa fel, încât atunci când se vor trezi să nu poată vedea ce se întâmplă în odaie.

Deschise apoi biroul și începu să-i cerceteze conținutul. Chipul său exprima o satisfacție din ce în ce mai mare. Madelon știa că e sergent-major prusac, astfel că ea cunoștea motivul interesului său pentru hârtiile aflate

acolo. Nanon însă n-avea nici o cunoștință despre asta, astfel că întrebă:

— Te interesează atât de mult fabricarea pulberii?

— Nu, în schimb documentele pe care le găsesc aici, da. Cunoști semnătura aceasta?

El îi puse în față câteva scrisori.

— Ah, bătrânul căpitan! spuse ea.

— Și astalaltă?

— Contele Rallion.

— Lucrurile acestea mă interesează atât de mult, încât aș dori să am o copie a lor. Nu voi pune răbdarea dumneavoastră prea mult la încercare.

Luă creionul și hârtie și începu să scrie.

Nanon se minună de comportamentul acestui culegător de plante. Era o situație ieșită din comun: acolo cei doi legați fedeleș, ce nu-și reveniseră încă după urma loviturilor; aici cele două fete, care tocmai fuseseră salvate dintr-o mare primejdie și care îl priveau pe Fritz atât de liniștite, de parcă s-ar fi aflat în cea mai mare siguranță. Când sfârși, după câtva timp, acesta zise:

— Așa, acum sunt gata și putem porni.

Puse copia în buzunar și hârtiile la locul lor. Tocmai vroia să-și aprindă lumânarea, să poată stinge apoi lampa din cameră, când ciuli urechea.

— Bate cineva! zise Nanon.

— Ba sunt izbituri în toată puterea cuvântului, în poartă, răspunse Fritz. Și ia auzi ce

zarvă! Eu cred că suntem chiar asediați. Să fi izbutit vizitiul să se elibereze și să-i aducă pe oaspeți aici?

— Asta n-are ce să ne strice, zise Nanon. Să deschidem.

Dar Madelon își dădu seama de situație mai bine. Fritz se afla în cea mai mare primejdie.

— Să nu deschizi! se rugă ea.

— De ce nu?

— Îți spun mai târziu.

— Bine! zise Fritz. Pentru dumneavoastră două primejdia e mai mică, dar dacă pun mâna pe mine, nu mă așteaptă nimic bun. L-am legat pe vizitiu și pe ăștia de aici i-am culcat la pământ.

— Asta e foarte prost! zise Madelon.

— Ce-i de făcut? Ciocăniturile și strigătele se întețesc din ce în ce mai mult.

— Haideți! zise Fritz. Trebuie să vedem ce vor.

Lăsă acolo pălăria și mantaua lui Mathieu, iar revolverele le puse în buzunar. Apoi le luă de mână pe fete și le conduse la trăsură, pe întuneric. Afară se părea că-și dau osteneală mulți oameni să spargă poarta.

— Vom vedea noi dacă domnii aceștia vor izbuti să ne rețină, zise Fritz. Noroc că avem aici destul loc să întoarcem trăsura. Urcați, vă rog!

— Cred că e primejdios, spuse Nanon.

— Pentru dumneavoastră nu.

— Dar pentru dumneata?

— Nu mă tem. Așa, acum stați bine. Apoi, adresându-se celor de afară:

— Cine-i acolo?

Se auziră multe glasuri. Întrebări, amenințări, înjurături.

— Unde e domnul Berteu? întrebă cineva.

— În birou.

— Și domnul Ribeau?

— Tot acolo.

— Dar străinul care m-a strâns de gât și m-a legat?

— Acela sunt eu.

— Deschide, mizerabile!

— Imediat.

Fritz întorsese trăsura și luă hățurile în mână. Poarta se deschidea în afară. Din această cauză oamenii nu izbutiră s-o deschidă cu forța. În vreme ce dânșii izbeau în ea cu putere, nu puteau auzi că zăvorul de lemn era tras pe dinăuntru. În clipa următoare, Fritz se afla pe capră, cu biciul în mâna dreaptă, cu hățurile și un revolver în cea stângă. O plesnitură de bici și caii porniră. Poarta se deschise brusc și culcă la pământ pe câțiva din cei îngrămădiți afară.

— Înapoi! Faceți loc! strigă el.

Șase gloanțe de revolver detunară.

Caii speriați se ridicară în două picioare, dar el știa să-i stăpânească. Încă vreo câteva bice și trăsura zbură pe poartă, pornind în galop pe drumul din pădure.

— După el, după el! auzi Fritz îndărătul său.

Dar cine să ajungă caii! În galop aceștia o luară pe șoseaua ce ducea în sat și opriră la cârciumă.

— Repede în cealaltă trăsură și la drum! ordonă Fritz.

Așa se și întâmplă. Trăsura lui Berteu rămase acolo, după ce Fritz își luă pălăria pe care o ascunsese într-însa.

Nu era bine să rămână noaptea la Etain, de aceea hotărâră să pornească mai departe, când ajunseră acolo. Vizitiul din Metz, cu care veniseră, trebui să înhame fără întârziere.

Tocmai încărcase bagajele și Fritz stătea cu fetele lângă trăsură, luminați de un felinar, când deodată se deschise o fereastră deasupra sa și un cap apăru, tocmai în clipa când Madelon dădea să pună piciorul în trăsură.

— Stai! Stai! se auzi de sus.

Fritz privi într-acolo.

— Așteptați! mai zise persoana, apoi capul dispăru.

Gangul casei era luminat și scara la fel. Pe aceasta venea în goană un omuleț scund și gras, învești mântat într-o față de masă și cu o pălărie calabreză pe cap. În graba lui, omul se încurcă cu picioarele în fața de masă, își pierdu echilibrul și se rostogoli pe ultimele trepte.

Din această cauză cuvertura se desfăcu și se putea vedea personajul care era numai în că-

mașă și indispensabili și cu picioarele goale. Se ridică repede de jos, își puse pălăria pe cap și se acoperi grabnic cu fața de masă.

— Stați! Așteptați! Numai o clipă!

— De noi e vorba? întrebă Fritz.

— Firește. Eu sunt Hieronymus Aurelius Schneffke, pictor de profesie. Sunt cu duduile; îmi îngăduiți să schimb o vorbă cu una din ele?

— Cu plăcere, numai dacă duduile n-au nimic împotrivă.

Hieronymus se apropie de portieră, unde stătea Madelon.

— Stimată duduie, zise el, mi-aș permite să vă întreb ceva.

— Cu plăcere, întreabă!

— E într-adevăr englezoaică?

— Cine?

— Ei, dama de companie.

— Ah, așa! râse fata. Da, e englezoiacă. Împrejurările o sileau să mintă.

— Grozav ghinion! Asta-i limpede ca lumina zilei. Și o cheamă într-adevăr miss de Lissa?

— Da.

— Atunci să le ia dracu' pe toate damele de companie!

Se răsuci în călcâie, furios, ca să se înapoieze în odaia sa, dar se mai întoarse o dată:

— Îmi dați voie să întreb unde ați fost acum?

Întrebarea era cam indiscretă; dar Madelon avea slăbiciune pentru omul acesta, așa că răspunse:

— La castelul Malineau.

— Pe toți dracii! Cine ar fi crezut?

— Cunoști locul acela?

— Păi acolo vreau să merg.

— Ah! De aceea ai făcut această călătorie lungă?

El stătu pe gânduri dacă să spună adevărul, căci făgăduise aceluia care-i dăduse misiunea să fie cu mare băgare de seamă.

— Nu, răspunse el șovăind. Vreau să pictez castelul, căci tot mă aflu în ținutul acesta. Nu locuiește acolo un domn Berteu?

— Acela a murit și a fost înmormântat azi.

— Hm, hm! Ați fost și dumneavoastră la înmormântare?

— Da. Pentru asta am venit.

El îi aruncă o privire care spunea multe și zise:

— Sunteți desigur rudă cu domnul Berteu?

— Era tatăl nostru adoptiv. Asta e sora mea.

— Și încotro călătoriți acum?

— Înapoi. Mă duc însă mai întâi cu sora mea la castelul Ortry, de lângă Thionville.

— Ortry, hm! Domnișoară, luați, vă rog, mâna mea! Vă rog să mă iertați pentru deranj. Am impresia că ne vom revedea, și asta în condiții favorabile pentru dumneavoastră. Noapte bună și călătorie la fel!

Se întoarse în odaia sa, fără să se mai sinchisească de mutrele surprinse ale fetelor și ale însoțitorului acestora.

Cu sentimentul datoriei îndeplinite se uită pe fereastră la trăsura ce se îndepărta. Neavând timp să se îmbrace, își pusese repede pălăria, iar în loc de halat se înfășurase cu fața de masă, astfel încât tot ce se afla pe aceasta se împrăștiase pe jos.

Era o zi frumoasă și Hieronymus Aurelius Schneffke se folosi de dimineața aceea ca să se ducă pe jos până la castelul Malineau. Ajunse acolo abia la amiază.

Era conștient de rolul său de diplomat, și deoarece diplomații sunt oameni tăcuți, el se feri să intre în discuție cu patronul cârciumii unde luă masa, deși acesta își dădu osteneala să afle ceva despre clientul său cel grăsun.

După-amiază își luă mapa și scaunul de campanie și porni agale spre castel. N-avea de gând să intre și să-și înceapă cercetările. Se aștepta să fie el provocat și avea dreptate.

Își alese un loc potrivit, se așeză acolo pe scaun, deschise mapa și începu să deseneze. Nu trecu mult și veni un tânăr, care se apropie de dânsul, salută și aruncă o privire pe tabloul început.

— Ah, sunteți pictor, domnule?

— După cum vedeți, răspunse Schneffke.

— Sunteți francez?

— Polonez, răspunse grasul, fără să se gândească mult.

— Numele dumneavoastră?

— Schneffka.

— Vi s-a dat vreo comandă să pictați castelul?

— Nu, pictez din proprie plăcere.

— Mă iertați dacă stărui cu întrebările. Tatăl meu a fost înmormântat ieri și ne-a lăsat, printre altele, câteva picturi, a căror valoare n-o cunoaștem. Un adevărat artist nu s-a arătat încă vreodată pe aici. De aceea mi-ar fi plăcut dacă mi-ați îngădui să vă arăt tablourile.

— Unde sunt?

— În odaia de lucru a răposatului. Numele meu e Berteu. Vreți să veniți?

— Mă rog!

Închise mapa, luă scaunul și-l urmă pe Berteu, care-l duse în aceeași odaie unde stătuse în ajun cu condicile sale.

Acolo atârnau pe pereți trei peisaje pictate de începători. Nu aveau aproape nici o valoare, totuși Hieronymus dădu să se înțeleagă că e vorba de ceva important, căci scopul său era să poată rămâne acolo cât mai mult timp.

— Ei! întrebă Berteu.

— Păcat, mare păcat!

— Cum adică?

— Apreciez opera asta la vreo cinci sute de franci.

— Adevărat?

— Atâta ar fi costat, poate și mai mult. Dar a lipsit priceperea pentru conservarea lor și astfel se face că tablourile au suferit mult.

— Serios?

— Da, din păcate. Acum nu veți lua nici zece franci pe bucată. Li s-ar putea însă reda valoarea dinainte și poate și mai mult dacă ar fi curățate și renovate.

— Costă scump treaba asta?

— Firește. Totuși, există unii pictori care au o adevărată pasiune pentru astfel de ocupații și fac adesea treaba fără nici o plată.

— Aș dori să găsesc unul dintr-aceștia.

Schneffke dădu din cap, se prefăcu a nu pricepe aluzia, ci se ocupă mai departe de tablouri.

— Spuneți-mi, vă rog, domnule, plecați curând din ținutul nostru?

— Sunt stăpân pe timpul meu. Pot pleca oricând îmi place.

— Atunci aș dori să stați mai mult timp aici la noi. Poate că v-ați hotărî să vă ocupați puțin de aceste trei peisaje.

— Poate. Nu cred însă că aș putea rămâne mai mult de o zi.

— Aș putea cunoaște motivul?

— Spuneți-mi și dumneavoastră: poate un om înzestrat cu înclinații artistice să locuiască la cârciuma pe care o aveți aici?

— O, dacă e vorba numai de asta, leacul e ușor de găsit. Mi-aș permite să vă pun la dispoziție aici la mine o cameră luminoasă și simpatică.

— Ei, să vedem! Arătați-mi camera!

Berteu îl duse în cea mai bună odaie pe care o avea.

— Ce ziceți, domnule? îl întrebă.

— Spun, *monieur*, că nu se prea face așa ceva: îți pierzi vremea și puterea. Dar mi-ați plăcut, zău așa, și cele trei tablouri nu-s rele. Voi rămâne deci și vi le voi renova, fără să cer plată, cu condiția însă să nu mă lăsați să flămânzesc sau să mor de sete.

— S-a făcut, domnule.

Bătură palma. Charles Berteu își și făcea socoteala câștigului din vânzarea tablourilor și, afară de asta, grăsunul îi plăcea.

Schneffke începu să lucreze în aceeași zi la tablouri, dar își propuse să nu se grăbească prea mult. Vroia să afle cât mai multe pentru bătrânul său Untersberg, care-i dăduse o sumă atât de frumoasă de bani de drum. Și apoi, dama sa de companie se transformase peste noapte în englezoaică, ceea ce era o lovitură pentru dânsul. Avea nevoie deci de uitare, și uitarea vine de obicei prin muncă stăruitoare sau schimbarea mediului.

A doua zi dimineață stătea în fața lucrului său, când intră doamna Berteu, cu dejunul. Dânsul avea înainte-i unul din cele trei tablouri și pentru că tocmai lucra să facă iarba mai verde, cerul mai albastru și soarele mai galben, dânsa fu încântată de norocul care dăduse peste ei, aducându-le în casă un pictor.

Schneffke stătea în faţa ferestrei deschise, de unde se vedea minunata privelişte a castelului.

— Cui aparţine acest castel? întrebă el.

— Domnului general conte Perret.

— Trebuie să fie un om foarte bogat.

— Putred de bogat.

— Unde locuieşte?

— La Paris.

— Bogătaşii aceştia din nobilime sunt de obicei prietenii artelor. Are ceva picturi în castel?

— Câteva.

— Mult aş vrea să le văd. S-ar putea?

— Eu n-am dreptul să deschid, răspunse ea.

— Dar cine?

— Intendentul.

— Carevazică, afară de administrator mai există aici şi un intendent, chiar când nu-s boierii la castel? Unde locuieşte dumnealui?

— Dincolo, la parter, în aripa dreaptă.

— Şi cum îl cheamă?

— Mélac.

— Ptiu, drace! exclamă el la auzul numelui Mélac, purtat de unul din generalii lui Ludwig (Ludovic) al XIV-lea, care şi-a atras ura nemţilor prin pustiirea Pfalz-ului, prin incendierea barbară a castelului din Heidelberg, a oraşelor Mannheim, Rastatt şi Durlach, precum şi a altor aşezări înfloritoare.

Generalul conte von Mélac, care a murit în anul 1709, în bătălia de la Malplaquet.

Ea îl privi surprinsă.

— Ce e?

— Nu-mi place numele acesta.

— Iar mie nu-mi plac persoanele.

— Persoana intendentului, vrei să zici?

— Da, a lui și a celorlalți.

— Are familie?

— Da. Însă vă rog, noi nu vorbim niciodată despre acești oameni. Noi locuim aici, iar dânșii stau totdeauna dincolo. N-avem nimic de-a face unii cu alții.

Spunând acestea, femeia plecă. Tonul cu care vorbise îi dădu de gândit lui Schneffke.

După masă își luă caietul de schițe și plecă în parcul castelului. Ca toți artiștii adevărați, era un cunoscător și un prieten al naturii. Putea rămâne timp îndelungat lângă un copac sau o tufă, în contemplare. Astfel se făcu că nu băgă de seamă ce drum apucase, până când, ieșind deodată dintr-un tufiș, se opri surprins.

În fața lui, pe marginea cealaltă a micului luminiș, se afla o bancă pe care ședea un bătrân frumos cum nu mai văzuse Schneffke până atunci: fruntea înaltă, fața clasică, o barbă albă, care ajungea până la piept.

Cât ai clipi din ochi, Schneffke se piti pe după o tufă, deschise repede caietul de schițe și începu să deseneze de zor figura aceasta nobilă.

Seara, după munca zilei, el rămase în camera sa, să termine schița începută, spunându-și că e una din cele mai bune lucrări ale sale.

A doua zi dimineață fu ispitit să se ducă iar în parc și aproape fără să vrea se îndreptă spre locul unde-l observase pe bătrân în ziua precedéntă. Banca era goală și Schneffke se așeză. Nu trecu mult și auzi un glas de fată cântând.

Era un cântec în limba germană aici, în Franța, în mijlocul unei populații franceze! Asta era ciudat. Trebuia s-o vadă pe cântăreață. Se ridică și se îndreptă spre locul de unde auzise cântecul.

Era și acolo o bancă, pe care luase loc cântăreața, o fată de vreo dăuzeci de ani, îmbrăcată simplu, în alb. Era mărunțică și plinuță, avea păr blond, o față dulce, rotundă, ochii albaștri și un năsuc drăgălaș. Poala îi era plină cu flori, din care se îndeletnicea să facă un buchet, în timp ce cânta un alt cântec.

— Bravo! Bravissimo! strigă Schneffke, bătând din palme.

Nu-și mai putu reține entuziasmul și se îndreptă spre fată.

Ea se roși puțin, dar nu păru deloc stingherită, ci-l privi cu ochi luminoși.

— Mă iertați că vă deranjez, domnișoară! zise el. Dar când aud pe cineva cântând atât de vesel, mi se deschide și mie inima și îmi dă ghes să fiu și eu vesel.

Vorbise franțuzește, și ea răspunse la fel.

— Şi aţi venit pentru că aţi crezut că în doi poţi fi mai vesel decât de unul singur?

— Da, aşa mi se pare. Vedeţi, domnişoară, cu înfăţişarea pe care o aveţi, s-ar putea crede că nimeni n-ar putea fi trist în apropierea dumneavoastră.

Ea îşi mângâie florile risipite în poală şi râse de i se văzură dinţii albi ca laptele.

— Se poate să aveţi dreptate, zise. E un dar de la Dumnezeu. Unul e fericit când plânge, altul când râde.

— Eu mă alătur celor care râd, deci dumneavoastră, domnişoară.

— Serios? Atunci luaţi loc aici. Uite, vă fac loc.

Bunul Hieronymus fu vrăjit.

— Mulţumesc! spuse el. Acum ar trebui să vă ajut, dar vedeţi că nu-s îndemânatic la treaba asta.

— Nici nu e nevoie, căci sunt îndată gata. Nu prea e un dar de aniversare, dar bunicului îi plac florile de câmp şi de pădure mai mult decât toate celelalte.

— Azi e ziua de naştere a bunicului dumneavoastră?

— Da, chiar azi.

— Probabil că nu locuiţi departe de aici?

— Nu, foarte aproape.

— Poate că ne mai vedem înainte să plec.

— Plecaţi? Nu sunteţi de pe aici? Şi totuşi vorbiţi atât de bine dialectul regiunii!

— Iar dumneavoastră sunteți franțuzoaică și cântați cântece germane?

— Bunicului îi plac germanii.

— Atunci o fi chiar german?

— Nu, asta se vede după nume.

— Și cum sună acesta?

— Ne numim Mélac.

— Ptiu, drace! îi scăpă lui, la fel ca în ziua precedentă.

Ciudat însă, ea nu i-o luă în nume de rău, ci-l privi drept în față.

— Vă gândiți probabil la cel care a pustiit Pfalz-ul*?

— Da. Cei mai sângeroși câini se numesc după el, Mélac.

— Noi ne tragem dintr-însul. E strămoșul nostru și tocmai de aceea ține bunicul atât de mult la germani. El vrea să repare cel puțin prin asta păcatele strămoșilor, deoarece altfel nu se poate.

— Atunci bunicul dumneavoastră e un om foarte de treabă.

— Da, așa și e. Îl iubesc mult și sunt mândră de el. Domnul general Perret ține de asemenea la dânsul.

---

* Nume a două state din vechiul imperiu germanic. Generalul conte de Mélac, unul din capii oștirii lui Ludovic al XIV-lea, a pustiit Palatinatul și a provocat incendierea castelului din Heidelberg, a orașelor Mannheim, Rastatt și Durlach, atrăgându-și prin aceasta ura germanilor. A murit în lupta de la Malplaquet, în anul 1709 *(n.ed.)*.

— Aşadar bunicul dumneavoastră e intendentul castelului! Şi tatăl dumneavoastră?

— Eu n-am nici tată, nici mamă, de aceea locuiesc la bunici.

— Iar eu locuiesc la administratorul Berteu.

— Păi acesta a murit.

— Vreau să spun la fiul său. Sunteţi prieteni cu familia?

— Ei ne evită, deşi nu le-am făcut nimic. L-am întrebat pe bunicul de motiv, dar nici el n-a ştiut ce să-mi răspundă.

— De la cine aţi învăţat cântecele germane?

— De la bunici, care vorbesc amândoi nemţeşte. Nu l-aţi văzut încă pe bunicul meu?

— Sunt abia de două zile aici.

— Dacă veţi zări un bătrân cu barba lungă, albă, să ştiţi că el e. Puteţi sta de vorbă cu el, căci îi place mult să schimbe păreri cu cineva. Din păcate îi lipsesc aici astfel de prilejuri. Obişnuieşte să doarmă ceva mai târziu dimineaţa. Acum însă se va trezi îndată şi trebuie să fiu cu florile la el.

Se ridică pentru a pleca şi Schneffke făcu la fel.

— Mi-ar fi plăcut să culeg şi eu câteva flori pentru bunicul dumneavoastră, spuse el, dar am venit prea târziu. Ceva aş putea adăuga totuşi la acest buchet, dac-aş şti că-i face plăcere.

Ea îl privi surprinsă.

— Trebuie să vă mărturisesc că am fost ieri hoţ, urmă Schneffke. Am furat ceva de la un

bărbat bătrân și venerabil care, după descrierea ce mi-ați făcut-o, trebuie să fie bunicul dumneavoastră. Aceasta e. Dați-i-o înapoi azi, de ziua lui, și rugați-l să mă ierte.

Deschise caietul de schițe și-i înmână fetei desenul făcut cu o zi înainte. Ea scoase o exclamație de uimire.

— Chipul lui! Ce asemănare! Ce surpriză! Vorbiți serios? Pot lua asta?

— Firește. E a dumneavoastră.

Chipul i se lumină de o bucurie copilărească.

— Domnule, spuse dânsa, bucuria pe care o va prilejui darul dumneavoastră va fi foarte mare. Cum să vă mulțumesc?

El arătă la garoafa prinsă de pieptul ei și-i zise:

— Oferiți-mi această floare, domnișoară! O voi păstra ca o scumpă amintire a ceasului acesta.

Ea roși, luă totuși garoafa și i-o dădu.

— E atât de puțin! spuse dânsa. Aș vrea să vă pot arăta recunoștința cu ceva mai mult. Dar vă rog să-i îngăduiți și bunicului să vă mulțumească. Îi pot spune că-l veți vizita astăzi?

— Dacă vă face plăcere, m-aș bucura nespus de mult.

— Veți fi cât se poate de bine venit. La revedere, domnule.

Ea plecă, iar el privi după dânsa, până n-o mai văzu.

„Hopla, Hieronymus! își zise dânsul.

Asta ar fi ceva pentru noi; virtuoasă, sănătoasă, plină de voie bună și mai degrabă puțin mai grasă decât prea subțirică. Cred că asta o să capete odată și odată dimensiunile mele. Tiii, ce mai pereche am fi! Să mă bată Dumnezeu dacă mai vreau să știu de vreo damă de companie. Astea prea se schimbă des . . . peste noapte se fac englezoaice și devin miss. Apoi alergi după ele și pierzi trenurile. Pe câtă vreme o fetiță ca asta, plescăi din limbă și flutură în aer caietul de schițe, ah! scumpul meu Hieronymus Aurelius, asta e cu totul altceva. Floarea asta de parc de la castelul Malineau trebuie să fie a mea, altminteri rămân burlac toată viața.“

După-amiază, la ora vizitelor, se îndreptă spre parterul aripii drepte a castelului. Văzu la una din uși numele Mélac și bătu. Îi deschise „floarea de parc“. Ea se arătă foarte bucuroasă și-l conduse în odaia alăturată. Acolo se afla venerabilul bunic, alături de o femeie de aceeași vârstă, care avea o mare asemănare cu nepoata.

— Acesta e domnul pe care l-am întâlnit azi-dimineață în parc, spuse fata, și care a fost atât de amabil să-mi dăruiască portretul, dragă bunicule.

Bătrânii se ridicară și-l salutară prietenos pe pictor, ca pe un vechi cunoscut.

El își spuse numele, adică Schneffka, cum i se prezentase și lui Berteu, și în curând discuția deveni foarte însuflețită.

Pe masă se afla vin și cozonac. „Floarea de parc" îl servi cu o felie și cu un pahar. Schneffke se grăbi să le ia în în primire, ca să poată atinge mâna fetei, iar bătrânii păreau să se bucure că se simțea atât de bine la dânșii.

Pe perete atârna un tablou destul de mare, în pastel. Înfățișa un tânăr cu trăsături de meridional. Deși era protejat de un geam, pierduse mult din prospețimea inițială.

În tot cursul discuției, privirea pictorului se îndreptase mereu spre portret, căci își dăduse seama că era opera unui maestru. De unde și până unde o asemenea capodoperă în locuința unui simplu intendent de castel?

Mélac observă atenția pe care o acorda pictorul tabloului, și-l întrebă:

— Vă interesează portretul, domnule?

— Da. Pare să fie o capodoperă.

— Serios? Eu nu mă pricep deloc.

— Cine l-a pictat?

— Asta nu știu.

— Nu se află pe el numele artistului sau vreun semn oarecare?

— Nici asta nu știu.

— Dar cel puțin știți pe cine înfățișează portretul?

— Și asta mi-e necunoscut. Vedeți, tabloul e un dar sau poate, nu pot afirma nici

asta, deoarece nu-s sigur dacă mă pot numi proprietarul lui.

— Sună cam misterios ceea ce spuneți.

— Așa și este.

— Asta-mi place. Pe un pictor nu-l atrage nimic mai mult decât un tablou de care e legată o taină.

— Din păcate nu-s în măsură s-o lămuresc. Am căpătat tabloul de la o bolnavă, care a murit a doua zi după ce mi l-a dat.

— Și nu știți cum a ajuns în posesia lui?

— Nu. Doamna locuia aici, se numea Köhler, și avea două fiice . . .

— Köhler? îl întrerupse pictorul, gândindu-se la Madelon.

— Da, Köhler. Locuia la administrator și părea să fi apucat zile mai bune. N-a vorbit niciodată de trecutul ei, deși era în fiecare zi aici la noi. Se atașase mai mult de noi decât de familia administratorului. Când s-a îmbolnăvit, a fost îngrijită de soția mea. Noi nu ne așteptam atunci ca boala să aibă un deznodământ atât de grabnic. Femeia mi-a trimis tabloul, spunându-mi că dorea să vorbească cu mine în privința lui, dar a doua zi a murit. În ultimele clipe dorise să-mi dea unele explicații, dar n-a mai putut decât să îngâne câteva cuvinte, din care soția mea nu izbutea să priceapă nimic.

— Hm! Și nu știți nimic de trecutul doamnei?

— Nu. Într-o bună zi a venit la castelul Malineau și a închiriat o odăiță la administrator. Când a murit, acesta a luat copiii în îngrijirea sa. Cele două fete au devenit îngrijitoare sau așa ceva.

Schneffke se străduí să nu se trădeze cât de mult îl interesa istoria aceasta.

— Interesant caz! zise el. De-a dreptul pasionant . . . Poate că administratorul i-a spus ceva fiului său.

— E foarte improbabil. Cred că tânărul Berteu nu știe nimic.

Asta era ceea ce vroia să afle Schneffke.

— L-ați condus și dumneavoastră la groapă? întrebă el, pentru ca discuția să nu se poticnească.

— Nu, n-am putut, deoarece suntem certați cu Berteu. Dumneavoastră, care locuiți acolo, n-ați observat nimic?

Schneffke înălță doar din umeri.

— Noi nu suntem de vină, urmă bătrânul. Tânărul Berteu e un om rău și fără scrupule. S-a legat de nepoata mea și încă într-un fel care a făcut-o pe Marie să ceară sprijinul meu. Eu l-am pus la respect și de atunci suntem în dușmănie.

— Mi-ați îngădui să privesc tabloul mai de aproape?

— Cu plăcere. Marie, dă-l jos!

Fata puse un scaun la perete, dar nu putu ajunge la tablou, căci era mărunțică. Asta îl făcu pe Schneffke să se urce și el pe unul,

s-o ajute. Stăteau astfel unul lângă altul și, tocmai când izbutiseră să scoată tabloul din cui, scaunul fetei se clătină. Schneffke se temu că ea o să cadă și se aplecă s-o țină. Astfel își pierdu echilibrul și . . . căzu el în mijlocul odăii. Totuși, nu dăduse drumul tabloului și nici Marie nu-l lăsă din mână, temându-se să nu se spargă geamul, iar acest lucru o făcu și pe ea să-și piardă echilibrul și în clipa următoare căzu deasupra pictorului.

— Dumnezeule! exclamă bătrânul, venind repede la ei.

— Nu s-o fi stricat ceva? întrebă doamna, înspăimântată.

— Nu, răspunse Schneffke de jos, geamul a rămas întreg.

Marie se ridicase repede. Chipul ei drăgălaș era roșu ca macul. Hieronymus se ridică încetișor, își pipăi trupul, întinse brațele, ridică un picior după altul și râse.

— Și eu sunt nevătămat, zise el.

— Ce noroc! zise femeia. Mă temeam de ceva rău.

— N-a fost atât de rău cum părea, coniță, zise Schneffke. Eu am trecut prin altele și mai și. Bine că nu s-a stricat tabloul. Dați-mi voie să mă uit la el!

Îl duse aproape de fereastră și-l contemplă.

— Vedeți? spuse el după câtva timp. În colțul de jos e un M cu o linie prin el. Abia se mai vede. Acesta e semnul vestitului pictor de porțelan Merlin din Marsilia, care a murit de

mult. Tabloul e o operă de artă, dar a suferit mult, deoarece a fost adus de departe.

— Poate fi renovat?

— Firește.

— N-ați vrea să faceți dumneavoastră asta, aici la noi?

Propunerea îi era foarte plăcută lui Schneffke. În felul acesta găsea prilej să rămână în apropierea tinerei.

— Sunt dispus cu cea mai mare plăcere, zise el. Dar mă tem să nu vă deranjez.

— Câtuși de puțin. Sunteți bine venit. Dar un lucru trebuie să-l discutăm înainte . . .

— Vreți să spuneți de plată? interveni Schneffke. Nu vă îngrijiți de asta. Fac treaba pentru propria mea plăcere și am și un folos, căci mai învăț ceva. Cum aș mai putea cere plată?

— Sunteti foarte amabil, domnule Schneffke. Pe când să vă așteptăm?

— Pot începe mâine dimineață?

— Mai e vorbă! La orice oră doriți.

— Atunci îngăduiți-mi să mă retrag acum.

Îi întinse Mariei mâna și ea i-o luă cu o privire stingherită.

— La revedere! Și scuzați vă rog că . . .

— Să scuz?

— . . . că prin stângăcia mea . . .

— A fost mai curând Soarta sau Destinul, nu stângăcie. Asta e limpede ca lumina zilei. Vedeți că la noi există o superstiție veche: când

o duduie și un tânăr cad împreună, atunci . . . atunci . . . va fi în curând nuntă mare.

Ea se făcu roșie ca para focului, își trase mâna dintr-a lui și întoarse capul.

— Ah, bate cineva! Cine-o fi? zise apoi, ușurată.

Pictorul vru să plece repede, însă intendentul îi făcu semn să rămână.

— Nu ne deranjați deloc, zise el. O fi ceva neînsemnat.

Marie deschise. Un tânăr bine îmbrăcat intră, salutând politicos.

— Mă iertați! zise el. Mă numesc Martin și sunt din Roussillon. Voiajez pentru o firmă importantă de vinuri. V-aș putea servi cu ceva?

— Păi ăsta e . . ., se auzi dinspre locul unde stătea Schenffke.

Își ațintise privirea cu uimire nespusă asupra străinului. Acesta se întoarse spre dânsul și o clipă avu și el o sclipire în ochi, dar se stăpâni repede.

— Mulțumesc! spuse Mélac. Eu sunt numai intendent al castelului. Mijloacele nu-mi îngăduie să pun vin la pivniță.

— Dar stăpânul? Poate . . .

— Este la Paris. Se numește domnul conte von Perret.

— Generalul conte von Perret? întrebă voiajerul, părând mirat. La domnul acesta am fost adesea în ultimele zile. La el și la nepoata domniei sale, contesa Ella.

— Cum? Îl cunoașteți?

— Da. N-ați auzit ce i s-a întâmplat domnișoarei?

— Cum să nu fi auzit. Toate gazetele scriau. Azi-dimineață am citit că a fost salvată. Mulțumesc și eu lui Dumnezeu că lovitura a dat greș. Se spunea că un voiajor de vinuri a fost acela care . . . .

Se întrerupse și se uită la străin cu uimire.

— Ah, spuneați că ați fost la general în ultimele zile? Și sunteți voiajor de vinuri! Domnule, nu cumva sunteți chiar acela care a salvat-o pe duduia contesă?

— Nu. Ăla a fost stăpânul meu, domnul Belmonte, dar eu l-am ajutat.

— Serios? Ce coincidență să veniți acum la Malineau! Vă rog, domnule, nu plecați încă! Povestiți-mi ceva despre aventura aceea.

— De ce nu, dacă vă face plăcere, deși sunt aici în interes de afaceri.

— Mai aveți timp. Ați mai fost prin ținutul acesta?

— Până acum, nu.

— Atunci vă voi da eu numele acelora care cumpără vin. În felul acesta vă voi răsplăti pentru oboseală. Domnule Schneffke, trebuie să auziți și dumneavoastră. Luați loc, vă rog!

Luară loc la masă și paharele fură umplute.

Abia peste un ceas voiajorul plecă, petrecut de mulțumirile intendentului. Schneffke îi părăsi și el, în același timp. Când fură afară și se crezură neobservați, pictorul îl prinse de braț pe voiajor.

— Sfântă Paletă! exclamă el. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tu aici la Malineau?

— Și tu?

— Tu, voiajor de vinuri din Roussillon, cu numele Martin?

— Martin e prenumele meu. Dar tu, monsieur Schneffke, polonez? Ce să însemne asta? Ce cauți aici în Franța?

— Un voiaj de studii, care m-a adus întâmplător aici. Dar tu? Ai fost la Paris?

— Da.

— Și cine e Belmonte acela?

— Căpitanul Hohenthal.

— Ah, încep să am o bănuială.

— Nu zău, ce bănuiești?

Bondocul făcu o mutră șugubeață.

— Se tot vorbește de un război între Prusia și Franța.

— Firește că nu între Prusia și Honolulu.

— Și se trimit așa-zișI informatori.

— Probabil.

— Și de-al de ăștia sunteți și voi: căpitanul tău și tu.

Și deoarece Martin țuguie doar buzele și înalță din umeri, Schneffke urmă:

— Încrederea ta mă onorează nespus. Dar nu trebuie să-ți fie teamă, căci bănuielile le țin pentru mine. Care vasăzică, credeți într-adevăr că începe?

— Da, și chiar curând.

— Atunci trebuie să mă grăbesc s-ajung acasă.

— Da, cară-te acasă! Va fi nevoie de tine.

— Vreo două zile tot trebuie să mai rămân aici, după aceea mă duc la Thionville. Se află acolo un castel cu numele Ortry.

Martin Tannert, acesta era numele său complet, deveni atent.

— Ortry? întrebă el. Dar ce cauți tu acolo?

— Nu știu încă. Voi întâlni acolo pe cineva.

— Atunci fii cu băgare de seamă să nu faci vreo greșeală.

— Ce vrei să zici?

— Vezi că sunt acolo doi . . . hm! doi oameni. Dacă cumva recunoști pe vreunul dintre ei, nu te da de gol!

— Cine sunt ei?

— Locotenentul Richard von Greifenklau și Fritz Schneeberg.

— Numele le-am auzit, dar pe acei ce le poartă nu-i cunosc. Dar unde se află domnul de Hohenthal?

— La. . . ei, în orașul Cutare, domnule Schneffke.

— Dar de ce-ai venit la Malineau?

— Hm! Ținutul acesta are farmecul său. Unde locuiești aici?

— Dincolo, la administrator, ale cărui tablouri le renovez. Vii cu mine?

— Nu.

— Dar un păhărel la cârciumă putem să bem?

— Cu plăcere!

A doua zi de dimineaţă Schneffke se afla iarăşi la Mélac. Luase cu el culori şi îşi alese un loc bun la fereastră. Firește că fu nevoit să scoată portretul din ramă, operaţie la care fură de faţă Marie şi bătrânii.

Scoase întâi hârtia lipită pe spate şi, când făcu asta, privirea îi căzu pe un plic închis acolo.

— O scrisoare! exclamă el. Către cine o fi? Citi adresa: „Domnului intendent Mélac".

— Către mine? spuse bătrânul. Doamne sfinte, să fie vorba de taina despre care am vorbit ieri, domnule Schneffke?

— Cine ştie?

Mélac desfăcu plicul, din care scoase câteva hârtii şi le despături.

— Actul de naştere al unei fetiţe cu numele Nanon de Bas-Montagne.

— Cerule! exclamă femeia. Asta e Nanon a noastră.

— Şi aici un al doilea, pe numele de Madelon de Bas-Montagne. Da, sunt ale celor două surori. Şi aici e actul de căsătorie al părinţilor: baronul Gaston de Bas-Montagne şi Amélie născută Köhler.

Bătrâna îşi împreună mâinile:

— Despre asta vroia să vorbească muribunda cu tine!

— Mai departe: o chitanță de 15.000 de franci, pe care ea i-a împrumutat administratorului Berteu. Ah, am spus eu totdeauna că cele două fete nu-s chiar sărace. Banii n-au fost înapoiați, se vede după asta. Va trebui deci să pun lucrurile în ordine.

— Cincisprezece mii de franci! repetă femeia. Berteu nu poate înapoia nici cincisprezece sute.

— Vom vedea. Și aici mai e o scrisoare, adresată mie.

Scrisoarea avea următorul cuprins:

„Bunul meu domn Mélac!

Când rândurile acestea vor ajunge în mâna dumitale, eu nu voi mai fi. Voi fi părăsit acest pământ, unde am găsit întâi atâta iubire, apoi dezamăgire atât de amară. Îți predau pe cele două fiice ale mele. Te rog să fii pentru ele tutore, prieten și tată. Nici una din ele nu știe cine sunt adevărații lor părinți. Las pe seama inteligenței și judecății dumitale dacă să afle vreodată.

O dată cu aceasta primești actele doveditoare; dar poate că e mai bine ca ele să nu afle niciodată că tatăl lor e baron. Cere-i administratorului să-ți dea banii, să fie pentru copii. Până acum am fost nevoită să trăiesc din dobânzi.

Ce să mai spun? Dumneata ești un om de onoare și prietenul meu. Vei face numai ceea

ce vei socoti spre binele copiilor mei, al căror tată şi bunic au dispărut.

Le binecuvântez pe Nanon şi Madelon. Ultimul meu gând va fi pentru ele şi, când voi ajunge la Dumnezeu, mă voi ruga pentru dânsele şi pentru dumneata, căruia nu-i pot mulţumi altfel.

Amélie de Bas-Montagne."

Câteva clipe lungi domni tăcerea. Toţi erau profund mişcaţi. În cele din urmă bătrânul Mélac luă cuvântul:

— Aşadar, tutore trebuia să fiu eu, nu administratorul. De ce nu i-a mai rămas timp să ne spună unde a pus documentele?

— Da, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, spuse nevastă-sa, căreia îi dăduseră lacrimile. Ai să le spui celor două fete cine sunt?

— În privinţa asta trebuie să mai chibzuiesc.

— Şi aici, spuse pictorul, care privise pe spatele tabloului, aici stă scris numele: „Baron Gaston de Bas-Montagne". El să fie?

— Firește că e portretul tatălui celor două fete, zise intendentul. Mama lor l-a luat cu dânsa. De ce a plecat însă de la el?

— Socrul a silit-o la aceasta, spuse Schneffke.

Bătrânul privi mirat la pictor.

— Socrul? întrebă dânsul. De unde ştii? Eşti doar străin de locurile astea. N-ai cu-

noscut-o și n-ai văzut-o niciodată pe biata femeie.

— Asta e adevărat, dar vezi că-l cunosc pe socru.

— Atunci mai cred în minuni.

— Da, Dumnezeu are în mâna sa soarta tuturor oamenilor. Vă voi destăinui că de dragul acestei chestiuni am venit la Malineau. Din câte știu despre dumneavoastră pot avea încredere. La Berlin locuiește un om excentric, bătrân și bogat, care își zice Untersberg. Dumneavoastră, care știți nemțește, cum ați traduce numele acesta în franțuzește?

— Aș spune . . . Unters . . . Bas-Montagne! Ah, ce-i asta? Să fie vreo legătură între acest Untersberg și familia Bas-Montagne?

— Fără îndoială. Acest Untersberg e bunicul fetelor. Tânărul Berteu i-a telegrafiat că tatăl său a murit.

— Atunci înseamnă că bătrânul administrator a fost în legătură cu el?

— După cât se pare, da. Untersberg e bătrân și slab, astfel că nu poate călători. Eu sunt singurul cu care vine în contact, așa că mi-a dat mie sarcina să plec la Malineau și să caut să aflu dacă bătrânul Berteu i-a încredințat înainte de moarte o taină fiului său.

— Ce fel de taină?

— Asta nu știam; dar iată că acum am aflat-o: cine sunt cele două fete.

— Dar bunicul nu vrea să știe de ele?

— Nu. Dânsele nu trebuie să afle cine sunt. Mama lor a fost nemţoaică din popor. N-a vrut să-l lase pe fiul său să se însoare cu ea, şi când totuşi a făcut-o, bătrânul s-a priceput să împingă lucurile atât de departe, încât ea şi-a luat copiii şi a dispărut.

— Asta e un adevărat roman. Dar bărbatul ei n-a căutat-o?

— Ba a căutat-o şi a dispărut apoi la fel ca ea. Tatăl lui a părăsit Franţa şi şi-a schimbat numele. Pentru ce a făcut asta, n-aş putea să spun.

— Dar de unde ştiţi toate astea?

— Cele mai multe le presupun; unele însă le ştiu precis.

Chestiunea privitoare la tablourile cu colibri nu vroia încă s-o destăinuie.

— Dar eşti sigur că bătrânul acela Untersberg e bunicul fetelor?

— Cât se poate de sigur.

— Atunci trebuie să le recunoască. Îl voi sili la aceasta, prezentându-i documentele.

— Cu asta nu veţi dobândi nimic.

— Atunci spuneţi-ne ce trebuie să facem.

— Mai întâi să ne încredinţăm dacă avem sau nu dreptate. Să vedem în primul rând dacă această doamnă Köhler este chiar baroana de Bas-Montagne.

— Şi cum putem afla asta?

— Foarte simplu: dumneavoastră, care aţi cunoscut-o pe doamna Köhler, mi-o puteţi descrie.

— Era o femeie foarte frumoasă, mică de statură, cu ochi minunați și păr la fel.

— Hm! Eu am văzut portretul baroanei. Ia să facem o comparație!

Scoase din mapa pe care o adusese cu sine o foaie de hârtie și luă creionul în mână. Închise ochii ca să-și reamintească trăsăturile acelui portret, pe care-l găsise sub tabloul cu colibri, și când fu gata schiță repede capul pe hârtie.

— Așa! zise el. Ia priviți aici! Ea este?

Cei doi bătrâni scoaseră o exclamație de surpriză.

— Ea e! Da, ea e!

— Bine, foarte bine! Acum sunt sigur de lucrul meu. Fetele acelea seamănă de minune cu mama lor. Dar trebuie procedat cu chibzuială totuși. Eu sunt de părere să nu le spunem încă cine sunt.

— Dar ceva tot trebuie făcut.

— Firește. Eu plec de aici la Ortry.

— La Nanon?

— Da. Madelon se află la dânsa. Cu dânsa mă întorc eu înapoi la Berlin. Cine știe ce mai aflu în drum. La Berlin mă voi duce imediat la Untersberg.

— Ca să-l silești să recunoască adevărul?

— Asta nu pot spune încă. Vă voi scrie. Trebuie să ținem legătura.

— Se înțelege de la sine. Ce bine că te-am cunoscut, domnule Schneffka. Și tocmai dumneata, un polonez, să vii aici la noi și . . .

Se întrerupse, căci îi veni ceva în gând:

— Domnule, fii sincer! Nu-i aşa că nu eşti polonez?

— Dar ce vreţi să fiu? Un boşiman?

— Ba german. Mărturiseşte!

Marie îi puse mâna pe umăr:

— Adevărat? Eşti german?

— Ei bine, consimt să fiu german.

— Dar de ce ai trecut sub tăcere acest lucru? întrebă Mélac.

— Din prevedere. Populaţia de aici vorbeşte de un război între Franţa şi Germania.

— Şi credeţi în zvonul acesta?

— Cam da.

— Să ferească Dumnezeu! Niciodată războaiele n-au adus ceva bun cu ele. Şi când mă gândesc la mamele franceze şi germane, ai căror fii se vor măcelări reciproc pe câmpurile de luptă, îmi sângerează inima.

— Dar lui Berteu să nu i-o spui.

— Ce-s prost! Aşadar, credeţi că n-a aflat nimic de la tatăl său?

— Cel puţin nu înainte de moarte, căci administratorul a murit subit.

— Poate i-o fi spus mai înainte.

— Asta mi se pare aproape sigur.

— Cum adică?

— În ziua înmormântării bătrânului s-a întâmplat ceva care mi-a dat de gândit.

— Povestiţi-mi, vă rog!

— Le-a atras pe cele două surori seara la pulberărie, ca s-o aibă pe Nanon în puterea sa.

— Dar ce, vrea să se căsătorească cu ea?

— Așa se aude. Știe probabil că fata are un viitor, din care vrea să se înfrupte și el, făcând dintr-însa soția lui.

— Dar ea, desigur, nu-l vrea?

— Cu nici un preț. De aceea a și atras-o la pulberărie. Amândouă însă au scăpat cu bine din mâinile lui.

— Un om josnic. Sfinte Rembrandt, să-mi pice mie ăsta în labă în cazul când războiul m-ar duce la Malineau! Ei, am flecărit destul.

Își mușcă buzele, dându-și seama că nu fusese precaut. Mélac însă îl linisti.

— Nu te speria! Nu te afli la oameni răi. Dar după cum aud, eşti și dumneata soldat?

— Soldat în rezervă.

Un zâmbet apăru pe chipul acestui om respectabil.

— Toți soldații în rezervă sunt la fel de bine îngrijiți ca dumneavoastră?

— Toți. Pâinea cazonă face minuni. Vă spun: dacă se pune un singur batalion de indivizi ca mine în acțiune, distruge întreaga armată franceză. Așa că porniți războiul odată! Veți vedea ce n-ați mai văzut. Acum, însă, să ne mai ocupăm și de tablou, altfel nu-l mai terminăm.

Pictorul începu să lucreze la tablou. Cei trei priveau și nu se mai săturau admirându-i îndemânarea. Discuția nu se întrerupse deloc în vremea asta, și când plecă, lui Schneffke i se păru că era prieten de ani de zile cu familia aceasta.

Berteu îl întâmpină întunecat la față.

— Nu te-am văzut toată ziua, zise el.

— N-am fost acasă.

— Pot să te întreb unde ai fost?

— Dincolo, la castel.

— La castel? Acolo locuiește numai intendentul. Nu cumva la el ai fost?

— Da; tocmai vin de la dânsul.

— Ce înseamnă asta, domnule? Nu știi că ești oaspetele meu?

— Ba știu foarte bine, cum să nu știu.

— Atunci ai datoria să nu faci nimic care ar fi împotriva mea.

— Oho! Dar ce este împotriva dumitale, rogu-te?

— Vizita dumitale la familia Mélac.

— Ohoho! Sunt musafirul sau sclavul dumitale? Și-apoi, lucrez pentru dumneata. E o

cinste pentru dumneata să găzduiești un artist. Pe de altă parte, nu e vorba de o vizită la Mélac, ci de o lucrare pe care o execut acolo.

— Ai lucrat la dânșii? Asta înseamnă că ai pictat?

— Da, am pictat.

Berteu era atât de iritat, încât uită de orice politețe:

— Pe cine? Pe bătrân?

— Nu, am lucrat la un tablou care există deja.

— Există acolo un singur tablou, un pastel.

— Chiar de acela e vorba.

— Înfățișează un tânăr bărbat.

— Întocmai.

— Dumneata ești cunoscător; are vreo valoare tabloul?

— Foarte mare.

— La cât îl apreciezi dumneata?

— Poate să fi costat șase mii de franci.

— Șase mii . . . Drace! Și acum are aceeași valoare?

— Fără îndoială.

— Ce greșeală din partea tatei!

— Greșeală? Ce vrei să zici cu asta?

— Nu știi cum a ajuns tabloul în mâna ălora?

— Mi s-a spus c-ar fi un dar.

— Nu-i adevărat. Mélac l-a primit numai spre păstrare. El aparține surorilor mele adoptive. Tata ar fi trebuit să-l ceară înapoi. Ai terminat renovarea lui?

— Nu încă. Va mai trebui să lucrez mâine câtva timp.

— Şi picturile mele le neglijezi?

— Să n-ai nici o grijă. Le termin şi pe ele până plec.

Nu era încă târziu, astfel că Schneffke n-avea chef să se ducă la culcare. Era într-o dispoziţie neobişnuită. Avea impresia că era câştigătorul lozului cel mare. Cunoscuse în ultima vreme multe fete şi toate avuseseră o înrâurire puternică asupra lui. Avea o inimă simţitoare şi pe toate ar fi vrut să le aibă. Însă Marie aceasta . . . era cu totul altceva. I se părea că purta de mult în inimă chipul ei.

Odaia i se păru strâmtă, astfel că-şi aprinse o ţigară şi ieşi afară. Firește că se duse în parc şi e de la sine înţeles că se pomeni tocmai în faţa băncii pe care şezuse cu Marie. Se aşeză pe ea.

Deodată auzi apropiindu-se paşi. Ciuli urechea . . . Nevrând să fie văzut, se ridică şi se piti îndărătul băncii, între tufe. Nu trecu mult şi apărură doi bărbaţi.

— Să ne aşezăm puţin, spuse unul din ei, în care pictorul îl recunoscu pe Berteu.

— Dacă vrei!

— Eşti cam prost dispus azi.

— Am şi de ce.

— O fi din cauza fetelor?

— Dar din ce altă cauză?

— Aş! A fost o glumă care nu ne-a reuşit.

— Care însă m-a făcut să-mi pierd toată stima oamenilor.

— Nu vorbi prostii, Ribeau! Nimeni nu știe precis ce s-a întâmplat.

— Dar am fost totuși găsiți în pulberărie, legați de podea, și asta din pricina blestematelor de fete.

— Pe mine nu mă supără deloc. Vreau să zic, puțin îmi pasă de lumea de pe aici. Dar faptul că Nanon mi-a scăpat, mă înnebunește de furie. De-am bănui cel puțin cine a fost individul.

— Era înalt și voinic ca bradul.

— Blond. Ai fost la Etain și n-ai aflat nimic?

— Ei, hai, nu te mai chinui; cercetările mele au avut succes.

— Adică? Dă-i drumul!

— Fetele au sosit acolo în seara din ajunul înmormântării. Au descins la hotelul „Napoleon“ și au venit cu o birjă închiriată la Metz.

— Toate astea puțin mă interesează. Individul, individul! Cine a fost?

— Când au sosit, se afla pe capră lângă vizitiu un individ înalt și voinic. S-a înscris și el în registrul de pasageri, sub numele de Fritz Schneeberg din Thionville.

— Fritz Schneeberg? Asta e nume nemțesc. Să-l ia dracu'! Ce-i el?

— Culegător de plante.

— Cule . . . Asta-i ceva distins de tot. Figura în registru?

— Da, am citit chiar eu.

— Și altceva?

— Cele două fete au plecat a doua zi la Malineau, cu o birjă închiriată. Individul le-a urmat pe jos și a cercetat tot ținutul.

— De unde știi asta?

— A fost văzut pretutindeni. A fost și la cârciuma din sat și a vorbit cu vizitiul tău.

— Acum încep să pricep. M-a spionat într-un fel oarecare.

— Fără îndoială. Târziu seara s-a întors cu fetele la Etain și au plecat imediat mai departe, la Metz. Înainte însă a mai avut loc un mic incident. În același han locuia un pictor mărunțel și bondoc . . .

— Îi știi numele?

— Schneffka, pictor din Polonia, stătea scris în registru.

— Drace, ăsta e pictorul meu! Locuiește la mine și-mi renovează tablourile.

— Atunci o să te intereseze ce urmează. Tocmai în clipa când cele două fete vroiau să se urce în trăsură, omulețul acesta coboară repede scara, cu picioarele goale și învelit peste cămașă cu o față de masă și o pălărie enormă pe cap.

— E nebun! Ce vroia?

— A vorbit cu cele două surori, după care s-a înapoiat în cameră.

— Ce-o fi avut de vorbit cu ele?

— Asta n-am putut să aflu, căci nimeni n-a stat atât de aproape, încât să poată auzi.

E suspect totuși că individul le cunoaște pe fete și acum locuiește la tine.

— Foarte adevărat. Să fi pus ceva la cale?

— Sunt sigur de asta.

— Atunci să-l ia dracu' pe individ!

— Ba o să-l luăm noi, nu dracu'!

— Așa e. Căci în cazul acesta e un om primejdios, care o fi având intenții pe care noi nu le bănuim. Unde locuiește culegătorul de plante?

— La Thionville.

— Așadar, aproape de Ortry. Și unde locuiește Nanon?

— La Ortry.

— Foarte bine. Și la Ortry avem nu numai depozitele, ci acolo se întâlnesc și firele legăturilor noastre secrete. N-ai aflat încă despre iscoadele politice care dau târcoale prin ținut?

— Se vorbește de asta.

— Așa că se poate crede că acel culegător de plante e un spion german.

— Drace!

— Și atunci s-ar putea presupune că și pictorașul acesta e tovarăș cu el.

— Zău c-ai putea avea dreptate. Trebuie să-l urmărim foarte îndeaproape pe individ.

— Mâine îl voi provoca la vorbă.

— Trebuie să procedezi însă cu diplomație.

— Ei, lasă că știu eu cum să procedez.

— Iar mâine trebuie să știm ce și cum.

— De ce chiar mâine?

— Pentru că poimâine nu mai suntem aici.

— Ah, așa e, transportul de pulbere.

— Ar fi bine dacă i-am putea transmite căpitanului Richemonte ceva concret, cum s-ar zice. Dacă nu mă înșel, de data asta pulberea trebuie s-o livrăm la carieră.

— Da, e locul cel mai sigur.

— Putem merge cu trăsura acolo?

— E un drum care duce din oraș într-acolo; e vechi și neîntrebuințat de mult, dar pentru cel ce-l cunoaște nu prezintă mari greutăți. E singura carieră din tot ținutul.

— Când trebuie să fim acolo?

— Fix la ora douăsprezece.

— Dar cum ducem butoaiele la depozit?

— Asta e treaba căpitanului. Presupun că se află și acolo un gang secret, care e în legătură cu bolțile subpământene.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu. Dar din câte se spun în taină, trebuie să se afle rezerve enorme de arme și muniții. Dacă nemții or începe într-adevăr războiul cu noi, atunci sunt pierduți. Noi suntem pregătiți, pe când ei nu.

— Ei, o să facem o plimbare la Berlin și în drum vom găsi multe de luat.

— Ăsta-i lucrul principal. Mă bucur de pe acum de clipa când bătrânul ne va trimite ordinul.

— Și cel mai bun lucru e că noi doi nu vom intra în foc. Rămânem îndărătul trupelor, pentru . . .

— Da, pentru a veghea la păstrarea ordinii.

Ribeau se bătu peste picioare şi râse în hohote.

— Minunat, ordine! Lasă că o să jumulim noi găinuşa noastră. Aşadar, ia-l mâine la rost pe pictoraşul tău şi, dacă ţi se pare într-adevăr suspect, ai grijă să nu-ţi scape.

— N-avea teamă! Suspect s-a făcut deja prin faptul că se duce pe la intendent.

— Crezi că e germanofil?

— Cu siguranţă. Dar acum hai să ne ducem la culcare, căci mâine trebuie să încărcăm, iar poimâine să fim exacţi la locul cu pricina.

Plecară.

După ce nu li se mai auziră paşii, Schneffke ieşi din ascunzătoare şi mormăi:

„Drace! Aici trebuia să fi fost de faţă prietenul meu Martin Tannert, telegrafistul, şi sergentul-major de la husari. Eu şi spion neamţ! Ha-ha-ha!“

Se aşeză pe bancă şi începu să chibzuiască, cum îi era obiceiul:

„Ei, un fel de spion tot sunt, orice s-ar zice, pentru că am venit să-l iscodesc pe acest Berteu. Dar unul dintr-ăia adevăraţi — care se numesc informatori — nu-s, zău că nu. Nu sunt atât de bun prieten cu Moltke al nostru, încât să poată şti ce băiat deştept sunt. Şi vrea să mă interogheze, ca să vadă dacă sunt ofiţer sau diplomat. Bun! N-ai decât s-o faci! Dar ce-ar fi să întoarcem lucrurile şi să vă iau eu

la rost pe voi, în loc voi pe mine? Pulbere şi arme în bolţi subterane la sau lângă Ortry! Ia te uită! Asta-i la fel de primejdios ca atunci când umpli cozonacul cu dinamită. Se vede că se formează bande de franctirori. Cine le organizează? Bătrânul căpitan? Aşteptaţi, domnilor, scot eu de la voi ce e de scos. Şi, ceea ce aflu, spun prietenului meu Martin Tannert, care — ah!, nu spunea el că la Ortry e deja unul . . . Greifenklau? Şi apoi sergentul-major Schneeberg? Să fie ăsta culegătorul de plante despre care vorbeau cei doi? Probabil că el e. Mă pot adresa şi lui, sau lui Greifenklau, la caz de pericol. Aşteptaţi, băieţi, Hieronymus Aurelius Schneffke o să vă cam strice socotelile. Poimâine sunt la Thionville şi Ortry şi caut să dau de carieră. Praf de puşcă! Bolţi subterane! Ganguri secrete! Depozite de arme şi muniţii. Lasă, mă îngrijesc eu ca plimbarea la Berlin să nu vă reuşească!"

Schneffke o luă agale spre locuinţa sa. Uşa era deja încuiată, astfel că se văzu nevoit să bată. Charles Berteu îi deschise. Făcu o mutră foarte uimită când îl văzu.

— Dumneata, întrebă el. Atât de târziu?

— Dar bine, abia începe să se însereze.

— Ei, atunci mai avem timp să bem un pahar de vin.

Schneffke îşi dădu seama că vinul era numai un pretext.

— Un pahar de vin? făcu el. Așa ceva nu refuz niciodată. Mă poți trezi chiar și în toiul nopții.

— Atunci, haide!

— Dar trebuie să fie bun, altfel nu beau. Sunt artist doar.

— Ai băut până acum ceva rău la mine?

— N-aș putea spune.

— Ei, vezi!

Berteu îl duse pe Schneffke în odaia sa și plecă să aducă vin. Se întoarse curând și umplu paharele.

— Servește-te, domnule! zise el. În sănătatea frumoasei noastre Franțe!

Zicând acestea îl sfredeli pe celălalt cu privirea.

— Buna Franță să trăiască! răspunse pictorul, ciocnind.

— Și pentru sănătatea și gloria marelui nostru împărat!

— Trăiască Napoleon!

— Dar bea până la fund!

— Am băut. Uite aici.

Berteu umplu iar paharele.

— După cum văd, iubești Franța? zise el.

— Foarte mult.

— Știi, desigur, că Polonia a fost totdeauna prietena Franței. Dacă ar fi fost după voința marelui Napoleon, Polonia ar fi liberă azi.

— Asta așa e. Și dumneata ești polonez?

— Firește.

— Probabil însă că german-polonez?

— Ce întrebare! Există oare cerchezi francezi sau kalmuci nemți? Polonezul e polonez. Ai înțeles?

— Vorbești foarte apăsat.

— Da, când se atinge cineva de Polonia mea, mă înfierbânt foarte repede.

— Și cu toate astea nu arăți a polonez.

— Pentru ce?

— Burticica dumitale, domnule...

— I-auzi! Dar ce-ți închipui dumneata despre noi? Crezi cumva că polonezii fac foamea?

— Asta nu. Însă eu mi-i închipui pe polonezi oameni înalți și proporționați.

— Dracu' să vă ia cu povestea asta! strigă Schneffke, furios. Ce adică, eu nu-s proportionat?

— De, nu cine știe ce!

— Dar ce înțelegi prin proporționalitate?

— Proporțiile trupului.

Hieronymus se ridică de pe scaun și se înfipse în fața lui Berteu.

— Proportile trupului? zise el. Bun! Binevoiește, te rog, și privește-mi burta: ai putea arăta dumneata ceva atât de bine format, ceva atât de împlinit?

— Nu! râse Berteu. Ești mai mult decât împlinit. Ești gras.

— Bun! și picioarele, sunt cumva subțiri?

— Nu.

— Brațele?

— Groase și ele.

— Gâtul?

— Gros.

— Obrajii?

— Groşi.

— Aşadar, cum sunt toate la mine, domnule?

— Groase, groase şi încă o dată groase.

— Şi asta nu numeşti dumneata proporţionat?

— Ah! aşa vrei s-o iei?

— Firește. Dar ce, am cumva un trup umflat şi picioare subţiri?

— Nu.

— Sau spate încovoiat şi coapse strâmbe?

— Nu.

— Ori ochi mici şi un nas mare?

— Nici asta.

— Ei bine, vezi şi dumneata că nici un om nu poate fi mai proporţionat ca mine. Nu vreau să spun că aş fi un Adonis, căci nu fac parte dintre zei, dar tot ce-i omeneşte posibil cu privire la frumuseţe şi trup posed. Ei, acum crezi în sfârşit că sunt polonez?

— Da, te cred. De fapt aveam un motiv să te privesc cu oarecare bănuială.

— Anume?

— Cunoşti dumneata două surori cărora le zice Nanon şi Madelon?

— Nu.

— Şi totuşi ai stat de vorbă cu ele.

— Tot ce se poate. Poți vorbi cu persoane fără să le cunoști sau fără să știi cum se numesc.

— Dar convorbirea dumitale cu ele a avut loc în condiții care presupun o cunoștință mai apropiată.

— Cum adică?

— Se stă de vorbă oare cu femei necunoscute în picioarele goale și cu o față de masă drept mantilă?

— Ah, încep să pricep.

— Și cu pălăria dumitale de artist pe cap?

— Da, da, îmi aduc aminte.

— Ei, ce aveai cu acele dudui?

— Domnule! strigă grasul, pe ton aspru.

— Ce vrei? întrebă Berteu.

— Eu aș vrea să știu ce vrei dumneata. De o jumătate de ceas mă tot descoși, ca și cum ar trebui să-ți dau socoteală despre toate fleacurile.

— Am un motiv pentru aceasta.

— Cum adică?

— Duduile aceela sunt surorile mele.

— Așa! Eu însă nu găsesc nici o asemănare între dumneavoastră.

— Asta n-are a face. Fetele au plecat de aici în împrejurări cu totul deosebite, ba chiar de natură împovărătoare pentru ele.

— Au furat ceva?

— Nu. Dar au plecat fără învoirea mea.

— Asta nu mă privește.

— Dar dumneata ai stat de vorbă cu fugarele, apoi ai venit la mine. Asta e suspect.

— Mai suspect ar fi fost dacă aș fi venit întâi la dumneata, apoi aș fi fugit cu surorile. N-am avut deloc intenția să locuiesc aici; dumneata m-ai invitat.

— Atunci cum se face că te-ai întreținut cu ele într-un mod atât de bătător la ochi?

— Le-am confundat. O așteptam la Etain pe logodnica mea, care urma să vină acolo. Mă aflam în pat, când am auzit o trăsură și am privit pe fereastră. La lumina slabă a felinarului, am confundat-o pe una din dudui cu logodnica mea, care seamănă puțin cu ea. În grabă am pus pe mine ce-am găsit la îndemână și am alergat jos, unde am băgat de seamă că mă înșelasem.

— Dar cine e logodnica dumitale?

— E și ea poloneză și o aștept să vină de la Paris.

— Hm! spuse Berteu, care nu-l prea credea pe Schneffke.

Îl măsură din cap până-n picioare, apoi întrebă:

— Și nici pe omul care se afla cu surorile mele nu l-ai cunoscut?

— Nu l-am mai văzut niciodată până atunci.

— Bine, sunt silit să te cred.

— Crezi sau nu, puțin îmi pasă. Dar vei recunoaște că prin întrebările dumitale indiscrete și suspecte nu mă pot simți prea onorat. Eu sunt artist și nu vagabond. Așadar, voi pă-

răsi casa dumitale mâine dimineață, căci azi e prea târziu pentru asta.

Lui Berteu nu-i convenină cele auzite. Vroia să-și vadă picturile terminate și pe altă parte să-l mai supravegheze pe pictor.

— Recunoști și dumneata, zise el, că un frate are dreptul să fie iritat când surorile sale părăsesc casa părintească fără încuviințarea sa, în tovărășia unui străin.

— Hm, da! Mie mi-ar sări mustarul într-un asemenea caz.

— Dumneata ce-ai face?

— M-aș lua după individul acela, ca să-i smulg fetele.

— Așa aveam de gând să fac și eu, dar mi-a lipsit timpul până acum. Mâine o voi face. Te mai găsesc aici la întoarcerea mea?

— Cred că nu.

— Așadar, nu vrei să mă ierți? Hai să ciocnim, domnule, și să încheiem pace.

Schneffke se prefăcu că-i vine greu să își calce pe inimă, dar în cele din urmă ciocni totuși cu Berteu.

— Fie! zise el.

— Și aștepți până mă întorc?

— Da, chiar dacă nu aici, atunci la Etain, unde îmi aștept logodnica, după cum spuneam.

Mai stătură câtva timp împreună, discutând despre fel de fel de lucruri. Se despărțiră apoi și, când Schneffke ajunse în odaia sa, mormăi necăjit:

„Ăsta să mă descoasă pe mine! Grea afacere! Poimâine la miezul nopții sunt la cariera de piatră de la Ortry.“

A doua zi dimineață, la cafea, Schneffke află că Berteu plecase. Lucră puțin la tablourile administratorului, apoi plecă dincolo, la familia Mélac.

Se miră văzând că toate ferestrele stăteau deschise, iar perdelele erau date la o parte. Bătrânul îi strânse vesel mâna.

— Dac-ai ști, domnule, zise el, ce veste bună am primit aseară târziu!

— Bănuiesc. Văd că aerisiți întreg castelul, ceea ce înseamnă că vine stăpânul.

— Ai ghicit. Aproape de miezul nopții am primit o telegramă că domnul conte Perret sosește azi. Ce zici de asta?

— Zic că trebuie să țineți mult la boierii dumneavoastră, ceea ce văd din bucuria cu care întâmpinați vestea.

— Așa e. Toată noaptea am lucrat. Bătrâna mea și Marie sunt dincolo. Vrei să mergem la ele?

Intendentul îl duse pe Schneffke în apartamentele stăpânilor, unde cele două femei îl întâmpinară cu bucurie. Nu știa el singur cum se făcu, dar se pomeni și el pe o scară aranjând perdelele, în vreme ce bătrâna femeie împreuna mâinile, plină de admirație.

— Vezi, moșule! Așa un bărbat! Uite cum se pricepe să aranjeze faldurile! E plin de talent. Se vede îndată că e artist.

Hieronymus Aurelius Schneffke se mișca într-adevăr cu multă îndemânare pe scara sa. Azi nici nu-i dădea prin gând să se împiedice sau să cadă.

Către amiază treaba era gata. Schneffke fu invitat la masă; apoi se ocupă iarăși de tablou, la care mai avea ceva de lucru.

Bătrânii rămăseseră în apartamentele stăpânilor. Numai Marie stătea cu el, cu un lucru de mână, și arunca din când în când o privire de admirație spre portret și asupra pictorului, care însă era cu totul adâncit în lucrul său.

În cele din urmă puse jos pensula, se dădu puțin înapoi și își admiră opera.

— Gata? întrebă Marie.

— Da, răspunse el.

Ea veni alături de dânsul și contemplă tabloul.

— E o minune să poți face așa ceva, spuse dânsa. Cum te pricepi să redai astfel de zâmbet, o asemenea privire, care nici nu poate fi descrisă?

El întoarse repede capul și o privi în ochi.

— Cum izbutești dumneata să fabrici zâmbetul care-ți joacă în jurul buzelor?

Spunând aceasta, aruncă o privire atât de plină de dorinți spre gura ei, încât fata roși și întoarse capul. Ea se așeză, iar el își trase un

scaun lângă dânsa și începu să-i urmărească degetele care croșetau de zor.

— Ar trebui să fie minunat! spuse el deodată, aproape în neștire.

Ea ridică privirea și întrebă:

— Ce anume?

Schneffke se făcu roșu ca un copil pe care l-ai prins asupra faptului. Îi luă timp până să răspundă.

— Ei, duduie, mă gândeam la o odăiță . . .

— Așa, așa . . . o odăiță.

— Dar n-am spus totul. În odăița aceasta stau eu în fața pânzei și pictez.

— Ce pictezi?

— Hm! Să zicem un drăcușor de copilaș, care stă în mijloc.

— Cu degetele în gură?

— Nu! Eu ca tată nu l-aș lăsa să țină degetele în gură.

— Ah! dumneata ești tatăl acestui copil?

— Da.

— Și altceva n-ai mai picta?

— Ba da, pe mamă-sa.

— Tot fără . . .?

— Nu mă înnebuni! Tabloul era atât de frumos, și dacă-mi arunci o glumă deasupra renunț să-l mai pictez până la urmă.

— Bine, pictează mai departe!

— Așadar, mama. Stătea pe scaun și . . . ia ghici ce făcea?

— Tricota?

— Nu, croșeta la fel ca dumneata. Vrei să ți-o descriu?

— Da. Țin mult s-o cunosc pe mama copilașului dumitale.

— E blondă, întocmai ca dumneata. Nu-i înaltă, și nici slabă.

— Așadar, mărunțică și . . . plinuță?

— Da, la fel ca dumneata. Și . . . ciudat lucru: copilașul ăla grăsun nu-mi seamănă numai mie.

— Dar mai cui?

— Dumitale.

— Glumești? Cum s-ar putea asta?

— Pentru că și mama lui îți seamănă, și încă de minune.

— Poate că e rudă cu mine.

— Nu. Eu cred că ești chiar dumneata în persoană. Da, la acest tablou mă gândeam când mi-a scăpat exclamația de adineauri: „trebuie să fie minunat!“ Crezi că greșesc?

Chipul ei luase o expresie visătoare. Privea pe fereastră fără să scoată o vorbă. El nu cutează să-i tulbure gândurile.

— Nu e adesea un noroc, spuse ea încetișor, după câtva timp, când un vis nu se realizează?

— Ai dreptate; dar vezi că îndeplinirea acestui vis n-ar putea fi niciodată o nenorocire. Ceea ce face fericirea noastră, e tocmai faptul că putem avea încredere în inimile noastre. Cu atât mai dureros este când trebuie

să renunțăm la un vis, numai . . . numai . . . pentru că . . .

— Pentru că . . .?

— Sfinte Rembrandt . . . pentru că trebuie să plec chiar azi.

— Chiar azi? întrebă ea repede, tresărind.

— Da, chiar azi, domnișoară.

— E absolut necesar să pleci?

— Da, din păcate.

— Dar ieri nu vorbeai atât de hotărât de plecare.

— S-a întâmplat ceva care mă grăbește.

— Și te vei mai întoarce pe aici?

— Cine poate ști? Va fi greu să mai găsesc un motiv pentru a mă înapoia. Se prea poate să vin curând iar în Franța, dar ca . . . dușman al dumneavoastră.

— Niciodată nu vei fi dușmanul meu și al nostru.

— Chiar în cazul unui război?

— Chiar atunci. Dar crezi dumneata că se va întâmpla așa ceva? Mă îngrozește gândul la o asemenea nenorocire! Tunurile bubuie, gloanțele șuieră, săbiile zăngănesc. Și în mijlocul acestui măcel . . .

Ea se întrerupse, roșind.

— Spune mai departe, spune! o îndemnă el.

— . . . ești dumneata, care n-ai nici o vină de toate acestea.

Chipul lui Schneffke se aprinse de fericire.

— La mine te gândești? La mine?

— Da. Căci n-am pe nimeni altul care să fie amenințat direct de război.

— Și dacă aș cădea? Dacă ai primi într-o bună zi vestea că m-au vârât în groapa comună și . . .

— Taci, te rog! Asta ar fi prea trist.

Ea își acoperi ochii cu palma, ca și cum ar fi văzut ceva groaznic. El se apropie și-i îndepărtă mâna:

— Marie . . . te vei gândi la mine atunci când voi fi plecat?

— Da.

— Des, foarte des?

Ea zâmbi, cu zâmbetul ei adorabil, și zise:

— Dar ce am eu din toate astea, domnule?

— Păi vezi că atunci mi-aș aminti și eu de dumneata. Sau nu vrei?

— Ba da . . . să ne închipuim că gândurile noastre zboară de la unul la altul și se întâlnesc în drum.

— Numai gândurile noastre?

— Dar mai ce?

— Nu și dra . . . Ah, cine-i acolo?

De afară se auzi huruit de trăsuri și pocnete de bici. O trăsură boierească, urmată de alte patru, sosea în goana cailor.

— Domnul conte! Domnul conte! strigă Marie. Trebuie să ies afară.

În clipa următoare Hieronymus rămase singur în odaie.

„Sfântă Paletă, iar am tras alături! începu el să-și vorbească. Totdeauna când sunt în for-

mă, gata să dau drumul unei declarații de dragoste, intervine un incident nenorocit dintr-ăsta. Dar jur pe uneltele mele de pictor: va fi a mea, orice s-ar întâmpla! Asta e limpede ca lumina zilei."

Nu-și mai pierdu vremea cu astfel de gânduri, căci noii sosiți îi atraseră îndată atenția.

Trăsura din frunte opri. Doi servitori se grăbiră să deschidă și un bătrân coborî.

„Ăsta trebuie să fie generalul, își zise pictorul nostru. Un bătrân minunat: frumos, mândru, ținută milităroasă."

După el coborî nepoată-sa, Ella von Perret.

„Sfinte Sisoie! exclamă Schneffke, de la fereastră. Un adevărat înger! O zână! Ia stai! Cine mai e?"

Cea care apăru era Alice, sora secretarului contelui de Rallion, logodnica telegrafistului Martin Tannert. Ne amintim că Ella von Perret făgăduise s-o ia sub ocrotirea ei.

— Minunată fetiță! murmură Schneffke.

Frumoasă, voinică, totuși dulce și plăcută, ca tutunul de lulea olandez, calitate mijlocie.

Din celelalte trăsuri coborâră servitorii.

Trecu câtva timp până se potoli zarva. Ella și Alice se retraseră în odăile lor, lăsându-l pe general să-și vadă de treburi.

Cu spiritul său de observație, Hieronymus Aurelius Schneffke își dădu seama că nu toate trăsurile puteau aparține contelui. Ieși deci afară și se dădu pe lângă unul din vizitii.

— Ești în slujba generalului? întrebă el.

— Nu, domnule!
— Dar de unde ai venit?
— Din Metz.
— Când pleci înapoi?
— Chiar astăzi, după ce voi lăsa caii să se odihnească puțin la Etain.
— Nu vrei să mă iei și pe mine la Metz?
— Cu plăcere. Dar vă rog să vă grăbiți, căci peste o oră plec.

Se înțeleseră asupra prețului, apoi pictorul se duse acasă, unde își strânse repede lucrurile. Nu-și luă rămas bun, căci avea interes ca Berteu să nu afle încă de plecarea sa.

Se întoarse după aceea la castel, unde își lăsase mapa și scaunul. Așeză totul în trăsură și acum vroia să-și ia rămas bun. Dar de la cine? Nu era nimeni în odaie. Intendentul se afla la conte, iar nevastă-sa și Marie erau la Ella. Schneffke procedă ca de obicei: făcu ce-i dădu în gând. Urcă scara și găsi sus un servitor.

— Cine sunteți? întrebă acesta.
— Artist. Îl caut pe domnul Mélac.
— Nu se poate vorbi cu dânsul. Se află la Excelența sa.
— Dar doamna Mélac?
— E la domnișoara contesă.
— Domnișoara Mélac?
— Tot acolo.
— Dar nu vezi dumneata că n-am timp? Trebuie să-mi iau rămas bun. Vizitiul nu așteaptă.

Servitorul îl măsură cu privirea și întrebă:

— E într-adevăr atât de urgent?

— Foarte.

— Domnul Mélac nu poate veni, și cred că nici doamna. E de ajuns dacă vă trimit pe domnișoara Mélac?

— Sfinte Rembrandt, firește că e de ajuns, ce stai să mai întrebi? Dar ceva mai repede, dacă se poate!

— Unde să vină?

— Jos, la intendent.

— Bun! Se va face îndată.

Pictorul se înapoie jos, în locuința intendentului, în vreme ce servitorul se duse în vestibulul apartamentului tinerei contese, unde-i spuse cameristei s-o roage pe doamna Mélac să vină afară.

— Doamnă, îi zise el, când femeia veni, a fost aici un domn care ține neapărat să vă vorbească. Își zicea artist.

— Un domn mărunțel și gras? Unde e?

— În locuința dumneavoastră.

Ea se duse jos, iar servitorul se îndepărtă, cu un zâmbet pe buze.

Hieronymus Aurelius Schneffke stătea în fața oglinzii și își admira silueta.

„Nu-s băiat urât, își zise. Mă potrivesc perfect cu Marie cea minunată. Înălțimea, lățimea, caracterul, inima, temperamentul, totul, totul se asortează. Și acum vine despărțirea! Aceasta va fi . . . ah, o aud venind! Ăștia sunt pași de femeie. Vine! O voi întâmpina îndată.“

Se așeză lângă intrare. Ușa se deschise.

— Marie, scumpa mea, dulcea mea . . . of, Sfântă terebentină!

Sări îndărăt, speriat, căci o strânse la pieptul său pe mama celei așteptate.

Doamna Mélac nu era prea surprinsă.

— Domnule! exclamă totuși ea.

— Doamnă! îngăimă el, în neștire.

— Mă îmbrățișezi?

— Din nenorocire!

— Din nenorocire ai spus? Asta înseamnă că nu merit a fi îmbrățișată?

Pe el îl trecură nădușelile.

— Acum nu mai meritați, îndrugă dânsul.

Abia după ce rostise aceste cuvinte își dădu seama de gafa ce-o făcuse. Ea văzu stinghereala în care se afla și inima-i bună o făcu să nu-i prelungească chinurile.

— Îmbrățișarea dumitale era destinată desigur altcuiva, spuse dânsa, zâmbind.

— Da.

— Și aceea se numește Marie? Așa cel puțin mi se pare c-am auzit. O fi vorba de nepoata mea?

El încuviință din cap.

— Așa, așa! Pe Marie vroiai deci s-o îmbrățișezi? Atunci de ce ai trimis după mine?

— După dumneavoastră?

— Păi servitorul pe mine m-a chemat.

— Ah! Idiotul acela de servitor!

— Te-o fi înțeles greșit.

— Cu neputință. Eu nu-s mut și cred că nici el nu e surd. Cred că . . .

— Ei, lasă! zise doamna Mélac, văzând că bondocul căuta în zadar cuvintele. Deoarece nu se mai poate schimba nimic, să trecem la ordinea zilei.

— Hm! spuse el, privind-o cercetător. Ce înțelegeți prin „ordinea zilei“?

— Ceea ce e acum la ordinea zilei. Nu ești de aceeași părere?

El duse mâna la pălărie, ca s-o șteargă repede dacă cumva lucrurile vor lua o întorsătură proastă. Dar pentru că doamna Mélac se așeză liniștită pe un scaun și nu părea deloc supărată, puse și el la loc calabreza și zise:

— E adevărat, doamnă, și vă rog să mă iertați.

— Te iert, răspunse ea, zâmbind. Așadar, pe Marie vroiai s-o îmbrățișezi?

— Da.

— Și pentru ce?

— Pentru că ea . . . pentru că eu . . .

Privi cu disperare într-un colț al camerei.

— Ei, dă-i drumul.

Hieronymus Aurelius Schneffke rămase mut.

— Eu sunt o femeie simplă, reluă doamna Mélac, cu toate astea cred că pricep oarecum atitudinea dumitale ciudată.

— Nu-i așa? strigă aproape Schneffke. Marie e așa de . . . de . . . de . . .

— Firește că e așa! zâmbi bătrâna. Dar faptul că e așa și nu altfel, nu-i un motiv să te

azvârli asupra ei din ușă și s-o îmbrățișezi. Așa ceva se face numai când . . .

— . . . când iubești, doamnă! Când iubești! interveni Schneffke, recăpătându-și tot curajul.

— Ah, o iubești?

— Asta e limpede ca lumina zilei.

Se înclină adânc și urmă:

— Da, o iubesc pe Marie. O iubesc din toată inima și profit de acest prilej să vă cer mâna ei.

— Dar bine, domnule, o cunoști pe Marie abia de ieri.

— E drept, a mers cam repede. Dar în timp ce unul are nevoie de cincisprezece ani ca să afle că omul trăiește ca să se căsătorească, un altul și-a dus la groapă a șasea nevastă. La unul iubirea vine ca un melc, la altul ca un fulger. Numai ce vezi că zvâcnește o lumină, se aude un trăsnet și te-a nimerit pentru toată viața.

Doamna Mélac râse din toată inima.

— Ești un adevărat poet, zise ea.

— Poate că peste câțiva ani mă voi exprima mai bine. Acum mai sunt tânăr și coardele sunt întinse. Când însă viața te ia la frecuș, devii morocănos, capeți gută și faci numai poezii tragice.

— Atunci îți doresc să rămâi tânăr cât mai mult timp.

— Eu nu îmbătrânesc niciodată, doamnă. Poftim mâna mea, vă rog. Și nu mi-o luați în nume de rău . . .

— Nu ți-o pot lua în nume de rău. Dar vezi că noi locuim în Franța, iar dumneata în străinătate. Vrei să ne-o duci atât de departe pe singura noastră copilă?

— Un pictor nu e legat de nici un loc, spuse el, cu hotărâre. Dar până acum n-am schimbat cu Marie nici un cuvânt asupra viitorului nostru.

— Eu credeam că totul e deja în ordine! . . .

— Nu. Firește că mă consider legat. Dacă la înapoierea mea Marie va fi încă liberă, îmi voi da osteneala să vă dovedesc că nu-s chiar atât de nedemn de nepoata dumneavoastră. Dacă veți spune atunci „da", mă veți face fericit.

— Bine, să lăsăm toate acestea pe seama viitorului. Soțul meu știe ceva?

— Încă nu, și din păcate nu mai pot zăbovi aici. Vă rog să-i transmiteți salutările mele. Și-mi veți îngădui să-i scriu iubitei mele, din când în când?

— Cu plăcere, domnule. Sperăm că te vom revedea curând.

— O doresc din tot sufletul. De scris vă voi scrie, deoarece trebuie să vă lămuresc cu privire la familia Bas-Montagne. Acum vă rog să-mi îngăduiți să vă las cu bine.

— Drum bun, domnule Schneffke.

Toată ziua Charles Berteu nu dădu-se pe acasă. Abia către seară se întoarse și mamă-sa speriată îi ieși în întâmpinare.

— Unde Dumnezeu ai lipsit atâta? întrebă ea.

— Am avut treabă la pulberărie, unde am stat până acum.

— Fără să-mi spui nimic! Dac-aș fi știut, aș fi trimis să te cheme.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A sosit generalul.

— Generalul? repetă Berteu, înmărmurit. Singur?

— Ba nu, cu domnișoara și cu toată servitorimea.

— Deci rămâne aici?

— Așa se pare.

— Pe toți dracii! Era de așteptat venirea lui o dată cu moartea tatei, însă atât de curând, asta-i prost!

— A trimis după tine, să vii cu condicile și cu însemnările proviziilor. Vrea să încheie socotelile.

— Să-l ia dracu'! Trebuie să se simtă rău tata în groapă.

— Prea a fost neprevăzător. Acum vom avea noi de furcă.

— Noi? Nouă nu ne poate face nimeni nimic.

— Dar slujba noastră . . .

— Asta era pierdută oricum. Sau crezi cumva că generalul m-ar fi angajat ca administrator? Aș! Trebuie să plecăm în orice caz. Mă voi asigura de Nanon și cred că astfel am scăpat de toate.

— Pe aia n-o vei căpăta niciodată.

— Lasă, există un mijloc. Cunosc un om care mi-o va da în mână. Acum mă duc la general.

Luă sub braț o grămadă de registre, cu care plecă la castel, de unde se întoarse după o bucată de timp.

— Cum a mers? îl întrebă mamă-sa.

— Prost.

— A și făcut socotelile?

— Nu. Lipsa o va găsi mai târziu, dar m-a primit într-un fel din care am putut constata că și fără asta s-a sfârșit cu noi aici. Mă voi căra.

— Pentru Dumnezeu, și eu ce mă fac?

— Peste câteva zile sunt înapoi, să te iau.

— Unde te duci?

— La Ortry.

— Ah, la căpitan? Ăsta trebuie să facă ceva pentru noi.

— Trebuie? E un om nerecunoscător.

— Îi este foarte dator răposatului. Tot el l-a dus pe tatăl tău pe căi greșite. Nu trebuie să ne lase în părăsire.

— De silit bătrânul nu poate fi silit. Dar am în mână unele taine cu privire la el, pe care va trebui să mi le răscumpere. Ortry e deci salvarea noastră și acolo îmi voi găsi norocul, banii sau logodnica sau poate pe amândouă odată.

Descoperirile făcute în ultimele zile, evenimentele care se precipitaseră, atentatul de la calea ferată, revederea puțin obișnuită printre dărâmăturile trenului deraiat și, nu mai puțin, gândurile care-l purtau mereu la tânăra și frumoasa moștenitoare a castelului Ortry, toate astea treziră în falsul doctor Müller dorul de un ceas de singurătate. Astfel, în după-amiaza de după catastrofa de lângă Thionville, îl găsim pe o bancă din parcul castelului, adâncit în gânduri.

Dar nu-i fu dat să rămână mult timp astfel, căci auzi deodată pași în apropiere. Ridică privirea și-l recunoscu pe Deephill, americanul. Se ridică repede.

— Ne-am mai văzut azi? întrebă noul sosit, scoțându-și pălăria.

— Da, domnule. Numele meu e Müller. Sunt educatorul tânărului baron.

— Îmi dați voie să iau puțin loc alături de dumneavoastră?

— E o cinste pentru mine. De altfel, ca oaspete al stăpânilor, ați fi în drept să porunciți.

— O, nu! râse Deephill. Noi americanii nu împărtășim părerea că un educator e inferior din punct de vedere social aceluia care l-a angajat.

— America e de invidiat. E o țară care s-a scuturat de prejudecățile de castă, atât de dăunătoare.

— Cum ar putea să-mi fie inferior un om căruia îi încredințez educația, și deci fericirea copiilor mei?

— Dacă s-ar putea ridica și alții la convingeri atât de înalte!

— Asta mă face să bănuiesc că nu vă simțiți prea fericit în slujba dumneavoastră de aici.

— Sunt mulțumit, răspunse Müller, rezervat.

— Mulțumit nu înseamnă nimic. E ceva mijlociu, nici cald, nici rece. Pari să fii foarte modest.

— Drumul vieții mi-e dinainte trasat. Îmi fac datoria și mă încred în Cel de Sus.

— După nume sunteți german.

— Da.

— Numai un german poate vorbi astfel. Numai un german își face datoria și se încrede în Cel de Sus. Cu ce te poate ajuta Dumnezeu, dacă nu te miști singur?

— N-aveți nici o grijă, răspunse Müller, zâmbind. Avem și noi, germanii, năzuințele noastre.

— Dar ce fel de năzuințe? Idealuri, utopii.

— Idealul te face adesea mai fericit decât materialul.

— Cu toate acestea, nu mi-o lua în nume de rău, eu nu-i iubesc pe acești germani idealiști. Ei mi-au răpit mie idealul. Unde vor ajunge? Dumneata știi? Poți să mi-o spui?

— În ce privință?

— În politică, de pildă.

— La materia asta nu mă pricep.

— Îmi închipuiam eu. Domnii educatori germani se pricep în toate, numai la politică nu, în vreme ce orice supus al unui alt popor tinde să creeze ceva tocmai pe acest tărâm.

— Hm! Adesea nici nu se pricep la altceva.

Ochii americanului scăpărară:

— Domnule, vrei să mă insulți?

— Să vă insult? replică Müller. Ce v-a făcut să credeți asta?

— Văd că mă contrazici.

— O simplă contrazicere înseamnă insultă? Domnule, nu sunteți american.

— Dar ce sunt?

— Francez, și anume unul de la sud, poate chiar corsican.

— Cum ai ajuns la această presupunere?

— Vă trădează chipul și temperamentul. Considerați o insultă faptul că-mi îngădui să am o părere diferită de a dumneavoastră și totuși dumneavoastră ați fost acela care m-ați insultat destul de serios adineauri.

— Cum adică?

— Spunându-mi în față mie, germanului, că-i urâți pe germani.

— Adevărul nu trebuie ascuns.

— Când nu e jignitor. În caz contrar îl treci sub tăcere, chiar dacă ar fi numai din simplă politețe sau din spirit de prevedere.

— Prevedere? Îți închipui cumva că sinceritatea mea m-ar putea păgubi?

— Firește.

— Și în ce fel anume?

— Orice om pe care vi-l faceți dușman vă poate păgubi, mai mult decât v-ar putea aduce foloase prietenii dumneavoastră de seamă și influenți.

Americanul zâmbi cu superioritate.

— Să zicem că te-am insultat, domnule. Cum vrei să-mi dăunezi?

— Mă voi răzbuna prin aceea că nu mă voi ocupa deloc de dumneavoastră, răspunse Müller, pe un ton care n-ar fi putut scăpa unui om atent.

— Nu te înțeleg, zise Deephill.

— Și totuși, e atât de clar! Nedându-vă atenție, vă aduc . . .

— Acum cred că pricep, domnule. Vrei să spui că mi-ar fi prielnic dacă te-ai ocupa de persoana mea?

— Da.

— Cu alte cuvinte ai o taină, domnule, zise Deephill, surprins. Mi-ai putea fi de folos împărtășindu-mi-o, și m-ai păgubi, dacă mi-ai trece-o sub tăcere.

— Aproape să-ți vină să crezi c-ați fi un fel de diplomat, zise Müller, zâmbind. Domnii din această categorie miros câte o taină îndărătul fiecărui cuvânt.

— Aici însă pare să fie într-adevăr vorba de o taină.

— Poate că această taină sunteți chiar dumneavoastră.

— Sau poate dumneata? Am impresia că te-am mai văzut cândva, spuse americanul, cercetându-l cu luare-aminte.

— N-am fost niciodată în America, nici în sudul Franței.

— N-am vrut să zic că te-aș fi văzut pe dumneata personal ci că găsesc în trăsăturile dumitale ceva cunoscut, familiar. Ai unele trăsături care fie că mi-au fost cândva plăcute, fie că . . . ah, am găsit.

Îl prinse pe Müller de braț și-l întoarse în așa fel, încât să-i vadă în întregime fața.

— Da, așa e! Nu mă înșel deloc. Sunt aceleași trăsături, numai că ceva mai pronunțate, mai bărbătești. Ai fost vreodată în Anglia?

— Nu.

— Ai rude acolo?

— Nici asta.

Müller bănuia ce va urma, dar nu se trădă.

— Probabil c-ați descoperit vreo asemănare întâmplătoare, zise el.

— Da.

— Pot întreba cu cine?

— Cu o femeie.

— Dintre cunoștințele dumneavoastră?

— De fapt nu, deși am văzut-o și i-am vorbit. Și dumneata ai văzut-o. Îți amintești de domnișoara de Lissa, englezoaica aceea, care a ajutat la pansarea răniților?

— Da. Era mai mult în tovărășia domnișoarei baroane Marion de Sainte-Marie.

— Am fost în același vagon cu ea, de la Trier, și am avut norocul s-o salvez. Cu fata asta semeni, sunt convins.

— Glumești.

— Ba nu glumesc. Ea a făcut o impresie adâncă asupra mea și, desigur, această asemănare e de vină că nu văd în dumneata un german.

— Atunci îi datorez multă recunoștință acelei dudui, răspunse Müller, înclinându-se puțin batjocoritor. Dar trebuie s-o văd mai de aproape. Îi cunoașteți numele întreg?

— Miss Harriet de Lissa din Londra. Sunt încredințat că o vei vedea aici la Ortry, poate chiar astă-seară. Baroana Marion pare să fi legat prietenie cu ea și spunea că vrea s-o invite.

— Lucrul nu-i atât de ușor; invitația atârnă de voința căpitanului Richemonte, care e cam milităros.

— Dar ospitalitatea cred că este, totuși, o trăsătură a francezilor . . .

— La Ortry, nu. Căpitanul nu e sociabil.

— Am observat și eu. Am fost îndrumat către dânsul și m-a invitat la Ortry. Dumnea-

lui m-a găsit la locul catastrofei și m-a rugat să vin la castel, dar cu toate astea nu l-am zărit încă.

— Această neglijență pare de neînțeles. Nu prea se știe ce face.

— Răceala lui e cu atât mai surprinzătoare, cu cât are motive să se bucure că am scăpat de catastrofă. Salvarea mea îi aduce câștig.

Müller avu o tresărire ușoară, dar căută să abată discuția de la acest subiect:

— Am auzit că vă datorați salvarea unui cetățean din Thionville?

— Mă îndoiesc că ar fi chiar de acolo. Ședeam cu el într-un compartiment, dar nu mi s-a recomandat. Spunea numai că e culegător de plante.

— La doctorul Bertrand?

— Da, la care locuiește englezoaica de care ți-am vorbit. Îl cunoști poate pe acest culegător?

— L-am întâlnit în pădure.

— Pare să fie ceva mai mult decât ceea ce se recomandă.

— Se poate.

— Spui asta cu o intonație ciudată. Vreun înțeles ascuns?

— Da.

— Atunci m-am înșelat cu privire la dumneata. Nu ești german.

— Pentru ce?

— Pentru că ești prieten cu așa-zisul culegător de plante.

— E drept că sunt prieten cu el și chiar îl tutuiesc, când mă întâlnesc cu dânsul între patru ochi.

— Ei da, nu ești german. Căpitanul Richemonte n-ar angaja niciodată un neamț, și nici un neamț care posedă simțul onoarei, n-ar lucra împotriva patriei sale.

— Cum, lucrez împotriva Germaniei?

— Da. Culegătorul de plante știe multe, iar dumneata, ca prieten al său, nu poți fi mai prejos.

— Da, așa este, iar eu sunt și mai bine informat decât dânsul, ba chiar și decât căpitanul Richemonte.

— Mai mult decât căpitanul?

— Da, și chiar decât contele Rallion.

— La naiba! Știi totul?

— Totul. Dar presupun că sunteți om de onoare.

— Te îndoiești cumva de asta, domnule?

— Nu. E în avantajul dumneavoastră că-mi acordați încredere. Am o rugăminte, dar vă asigur că nu voi cere nimic ce-ar fi împotriva onoarei dumneavoastră sau chiar numai în dezavantajul dumneavoastră.

— Vorbește.

— Vă cer cuvântul de onoare că veți păstra tăcere asupra a tot ceea ce vom vorbi.

Deephill privi gânditor la mâna pe care Müller i-o întindea, apoi zise:

— Dumneata ştii ceva, şi faci asupră-mi o impresie bună, cred că-ţi pot acorda încredere. *Well!* Voi tăcea, atâta timp cât vei dori.

— Bine! Încredere pentru încredere.

Afară de asta, mister Deephill, ar fi în dezavantajul dumneavoastră dacă aţi încerca să mă înşelaţi. Aşadar: am în mână fire, de care Rallion şi Richemonte habar n-au. Aţi venit să ajutaţi Franţa cu bani?

— Nu Franţa propriu-zis, ci pe organizatorii franctirorilor.

— Şi aici nu-i cunoaşteţi decât pe Rallion şi Richemonte?

— Da.

— Ştiau cu ce tren veniţi şi că aveţi bani asupra dumneavoastră?

— Da.

— Voiau să intre în posesia acestei sume fără a mai fi nevoiţi s-o returneze vreodată.

— Prin derarierea trenului?

— Da.

— Cred, căci s-a şi făcut dovada. Un singur lucru nu-l pricep, şi anume faptul că asasinii cunoşteau atât de bine împrejurările.

— Eu însă pricep foarte bine.

— Dar Rallion şi Richemonte erau singurii care cunoşteau taina.

— Tocmai asta trebuia să vă dovedească cine sunt asasinii.

Deephill holbă ochii şi se uită aproape speriat la Müller.

— Mii de draci! Nu vei fi crezând cumva că . . .

— Ei, ce? Dar nu vorbiţi atât de tare!

— . . . că Rallion şi Richemonte i-au angajat pe asasini?

— Ba tocmai asta voiam să zic.

— Ar fi îngrozitor!

— Ăştia doi au ei altele şi mai şi pe cuget. Ascultaţi ce vă spun! Căpitanul nu vi s-a arătat încă până acum, pentru a nu fi silit să discute despre cazul acela.

— S-a scuzat spunând că nu se simte bine.

— În ce cameră locuiţi?

— Acolo sus, cele trei ferestre.

Era aceeaşi odaie în care fusese ucis directorul fabricii.

— Bine! zise Müller. Gândiţi-vă că eu sunt atoateştiutor: căpitanul a pregătit azi o otravă.

— *Drace!* Nu cumva pentru mine?

— Ba chiar pentru dumneavoastră. Dar să nu vă fie teamă, căci nu vrea să vă omoare, cel puţin deocamdată, ci să vă adoarmă adânc, numai.

— Pentru ce?

— Ca să vă poată cerceta portvizitul şi să vadă dacă conţinutul are vreo valoare şi pentru el.

— Fără semnătura mea n-are nici una.

— El ştie asta?

— Cred că da.

— Cu toate astea va încerca. L-am ţinut sub observaţie şi am văzut că a examinat uşa

odăii dumneavoastră și a turnat apoi ceva într-o sticluță. Așadar, e vorba de dumneavoastră.

— Îl împușc ca pe un câine.

— Nu veți face asta, căci în sticluța și în sticla din care a turnat nu se află în prezent decât apă chioară. Am făcut eu schimbarea cuvenită, în taină. E de așteptat acum să vă ofere într-un fel oarecare să beți din conținutul sticluței.

— Pe dracu' o să beau.

— Ba nu așa! Veți bea tot ce vi se va oferi. În felul acesta bătrânul va rămâne încredințat că băutura și-a făcut efectul și va intra în odaia dumneavoastră, ca să vă cerceteze portvizitul.

— De unde știi toate astea?

— Nu știu totul, dar bănuiesc.

— Te admir, zău așa! Ce să fac? Ceea ce mă sfătuiești îmi pare prea primejdios.

— Ba nu. Vă asigur pe cuvânt de onoare că nu veți avea nimic de suferit.

— Cuvântul dumitale de onoare? Hm... nu te cunosc. Ești doctorul Müller și atâta tot. Nu mi-o lua în nume de rău, dar dumneata ți-ai da viața și averea pe mâinile unui om despre care nu știi altceva decât știu eu de dumneata?

Müller chibzui o clipă, apoi zise:

— Bine! Vreau să mă cunoașteți și să căpătați încredere în mine. Trebuie să vă ascund adevărul, pentru că nu sunt încă sigur de dum-

neavoastră. Pentru astăzi, aflați numai că sunt . . .

— . . . o rudă a domnișoarei de Lissa! interveni Deephill triumfător.

— Da, domnule. Mai mult: sunt fratele ei.

Americanul se bătu cu palmele peste genunchi.

— Vezi, domnule Müller, eu sunt cunoscător de oameni și nu mă înșel niciodată. Ești englez și . . .

— O clipă! îl întrerupse Müller. Vă rog să nu stăruiți deocamdată. Mulțumiți-vă pentru moment cu mărturisirea că miss Harriet de Lissa e sora mea. Acum aveți încredere în mine?

Deephill îi întinse amândouă mâinile.

— Sunt al dumitale cu totul, atât cât pot dispune de mine.

— Mulțumesc. Mai trebuie să vă spun că domnul căpitan vă va supraveghea în taină. El are posibilitatea să vadă tot ce se petrece în odaia dumneavoastră.

— Cum adică?

— Nu vă pot descrie, dar vă voi arăta în curând. În tot ceea ce faceți în camera dumneavoastră, țineți seama de faptul că bătrânul vă supraveghează. Veți face deci tot ce vă va spune?

— De vreme ce crezi că e bine, da.

— Înainte de a vă duce la culcare, ocupați-vă puțin de hârtiile dumneavoastră de valoare, pentru ca observatorul ascuns să poată

vedea unde le puneți. După aceea, prefaceți-vă că dormiți adânc și nu vă mișcați nici atunci când se va furișa în odaia dumneavoastră. Lumina, firește, o veți stinge îndată ce vă veți culca.

— Dar dacă îmi amenință viața?

— Asta n-o va face. De vreme ce hârtiile nu-s prevăzute cu semnătura dumneavoastră, vă va cruța. Și-apoi, după ce veți fi stins lumina, vă veți putea scula iarăși, ca să luați în pat o armă sau un cuțit. Mai târziu voi veni eu să mă încredințez dacă bănuielile mele s-au adeverit.

— Așadar să nu încui ușa odăii?

— Ba încuiați-o. Eu voi veni totuși; la fel ca bătrânul.

— Asta înseamnă că există un culoar secret spre odaia mea?

— Da. Acum suntem gata și ne putem despărți. La revedere!

Müller se ridică. Deephill făcu la fel, dar îl luă de mână și-l reținu:

— O clipă, *sir*. Vreau . . .

— Psst! îl întrerupse Müller. Nu folosiți cuvântul acesta englezesc, nici chiar atunci când credeți că suntem între patru ochi. În casa aceasta sunt pretutindeni numai urechi.

— Bine, *monsieur* Müller. Încă ceva, înainte de a ne despărți: eu sunt bogat . . .

Müller dădu din cap.

— . . . Am văzut-o pe sora dumitale . . . Vrei să-mi răspunzi, ca om de onoare, la o întrebare?

— Cu plăcere.

— E încă liberă inima ei?

— Cred că da. Sunt convins, că altminteri mi-ar fi spus-o.

— Îmi vei îngădui să caut a mă apropia de dânsa?

— Dacă sunteți într-adevăr omul de onoare drept care vă cred, de ce nu?

— Te rog să nu te îndoiești de asta. Ai ghicit adineauri, când spuneai că sunt francez. Mă trag din frumosul sud al Franței. Împrejurări triste, de care nu sunt eu vinovat, și care nu aruncă nici o pată pe onoarea mea, m-au alungat printre străini. În clipa aceasta pot purta iarăși numele meu adevărat. Dacă voi izbuti să câștig inima domnișoarei Harriet, poți fi sigur că vei găsi în mine un prieten demn și o rudă asemenea.

Müller nu se simți deloc entuziasmat, dar răspunse totuși prietenos:

— Încercați! Poate sunteți mai norocos ca alții. Sora mea e o ființă serioasă și nu ușor de cucerit.

— Cu atât mai mare va fi valoarea izbânzii. Și cred că dânsa nu va afla nimic despre convorbirea noastră?

— Firește. Ne-am dat amândoi cuvântul de onoare. La revedere, pentru la noapte!

Müller plecă. Americanul privi în urma lui, intrigat. „Cine ar fi crezut? murmură el. Acest om este de o dibăcie nemaipomenită. Sunt sigur că aici acum nu i-am deslușit taina. Dar ce statură! Păcat de cocoașa aia urâtă! Ciudat că tocmai infirmii au uneori o minte atât de ascuțită. Mă voi încrede în el, de dragul lui, dar mai ales al soră-si!“

Doctorul se ducea la Thionville, să discute cu Emma ceea ce avea de discutat. Cu acest prilej află că era într-adevăr invitată la Marion la masă în seara aceea.

Când intră în sufragerie, o găsi pe Emma împreună cu Alexander, cu *mister* Deephill și cu baroana.

Müller fu întâmpinat cu politețe de toți în afară de bătrâna scorpie.

Marion și Emma începuseră să se tutuiască. Privirea americanului o fixa cu admirație.

El venise mânat de curiozitatea de a o cunoaște mai bine pe englezoaică. Ea își juca rolul cu o naturalețe demnă de invidiat.

Fiind un om rasat, se străduia să-i dea Emmei ocazia de a-și pune în evidență spiritul.

Iar când Müller îi adresa surorii sale câte un cuvânt, plin de respect, așa cum se cuvenea unui simplu educator, și ea îi răspundea pe un ton politicos, dar rece, Deephill se minuna de măiestria cu care cei doi își jucau rolul.

În timpul discuției se deschise încetișor o ușă care se afla în umbră și . . . intră baronul. Probabil că uitaseră să-l închidă în odaia sa.

Nimeni nu băgă de seamă. Se apropie pe neauzite, până în locul unde cercul de lumină al lămpii cădea pe capul Emmei . . . și scoase un țipăt ascuțit de groază, care-i făcu pe toți să sară în sus, speriați.

— Ăsta e chipul lui, dar nu în totalitate, strigă dânsul ridicând mâinile ca pentru a se apăra și fixându-și ochii, holbați, asupra Emmei. Nu-i pot face nimic. A înviat iarăși. Locuiește colo jos, în pivniță . . . în pivniță . . . în centrul lumii de dincolo . . .

Neașteptatul incident provocă o impresie penibilă. Pe chipul tinerei Marion se oglindea cea mai adâncă milă. Deephill privi uimit la omul de a cărui existență n-avusese nici o cunoștință. Müller și Emma schimbară priviri repezi. Chipul celui dintâi se făcuse alb ca varul.

— E nebun! zise baroana cu răceală. Du-l de aici și închide-l, Marion!

Fata îl luă de braț pe bolnav și i se adresă cu blândețe:

— Haide, tată!

El se lăsă condus de dânsa, dar din ușă se mai întoarse o dată și strigă:

— Eu nu-s vinovat! El mai trăiește! Caseta de război, oh! Caseta de război!

Ușa se închise îndărătul lui, dar tânguirile lui mai răzbăteau de afară, până fu închis în odaia sa.

Discuția fu întreruptă și nu se mai reluă, până când se servi masa. Căpitanul Richemonte trimise vorbă prin servitor că va veni ceva mai târziu.

Deephill stătea lângă Emma, acordându-i acesteia întreaga sa atenție. Müller trebuia să le servească pe baroană și pe Marion.

Prima considera acest lucru foarte firesc, cea de-a doua, însă, ar fi dorit să-l răsplătească pe baron cu o privire prietenească.

Abia spre sfârșitul mesei intră căpitanul. Salută pe Emma și pe american și se scuză de întârziere în felul următor:

— Trebuie să mă iertați, căci nu mai sunt tânăr. Și apoi, catastrofa de cale ferată m-a afectat foarte mult. Voi fi nevoit să mă retrag iarăși, curând.

Pe masă se afla numai un vin ușor, alb, de Mosel.

— Cel roșu va fi poate mai bun pentru mine, zise el, ridicându-se, și se duse la dulapul din perete.

Müller tuși ușor; mister Deephill privi spre dânsul, prinse un semn și pricepu. Amândoi îl observară pe furiș pe bătrân. Își turnă un pahar cu vin, stând cu spatele spre cei de față, în timp ce cu mâna stângă scoase ceva din buzunar. Nu se putea vedea ce face, dar din mișcările sale se putea deduce că picura într-unul din paharele goale de acolo un lichid. Apoi se așeză iar la locul său.

Müller avu un zâmbet pe care numai Deephill îl pricepu.

Căpitanul își goli paharul, se mai duse o dată la dulap și își turnă altul, apoi turnă un al doilea pahar, pe care-l întinse americanului, zicând:

— Trebuie să mă scuzați azi, domnule Deephill. Mâine voi fi iarăși la înălțime. Pentru a nu uita însă, cu totul, datoria de gazdă, îmi permit să ciocnesc cu dumneavoastră un pahar și să vă urez: „fiți bine venit!"

Bău până la fund. Americanul duse și el paharul la gură și-l goli dintr-o dată.

Richemonte dori tuturor noapte bună și plecă. Se mai făcu puțină muzică și, în vreme ce Emma cânta câteva melodii englezești, Deephill se folosi de prilej să-i șoptească lui Müller:

— Ce facem acum?

— Lăsați lucrurile să-și urmeze cursul. Eu veghez. În timp ce el va fi la dumneavoastră, eu voi fi gata să vă vin în ajutor. Dacă va fi posibil, mă voi arăta chiar. Să priviți printre gene.

După câtva timp, Emma își luă rămas bun și plecă înapoi în oraș. Deephill se oferi s-o conducă, dar ea refuză, mulțumindu-i, și-l rugă pe Müller s-o însoțească.

În trăsură, Emma zise:

— Tremur și acum. Baronul de Sainte-Marie m-a speriat grozav. Ce vroia? Vorbea de unul cu care semăn eu, pomenea și de caseta de război.

— Vorbește aiurea. Eu am multe bănuieli, dar deocamdată trebuie să mă dumiresc mai bine.

Dar tăcerea lui avea cu totul alt motiv. Aproape că ar fi putut jura că tatăl său, Gebhard von Greifenklau mai trăiește și e ținut prizonier în boltile acelea din pădure, pentru că Richemonte mai credea încă, desigur, că va putea afla de la el unde e îngropată caseta de război.

Înapoindu-se la castel, Müller se duse în odaia sa, puse în buzunar lanterna, cuțitul și revolverul, zăvorî ușa pe dinăuntru și, pe drumul folosit de atâtea ori, coborî în curte. Trecând prin fața ferestrei căpitanului, îl văzu pe acesta stând întins pe canapea.

Se pitulă într-un loc apărat din fața clădirii și nu lăsă din ochi ferestrele luminate de la apartamentul bătrânului. Se întreba dacă acesta se va duce direct în camera lui Deephill, sau se va abate mai întâi pe la căsuța din parc.

Trecuse de mult miezul nopții; când lumina se stinse sus și vechiul castel fu înghițit de beznă. Deodată, Müller auzi pași ușori, care se pierdură îndărătul casei. Își făcea rondul, deci, conform vechiului său obicei. Müller se folosi de acest prilej ca să se ducă repede spre căsuță, pentru a aștepta acolo desfășurarea evenimentelor.

Richemonte nu se lăsă așteptat prea mult. El apăru deodată și se făcu nevăzut înăuntru. Müller așteptă până ce pașii se pierdură jos, și-l urmă apoi, așa cum mai făcuse de atâtea ori. Acolo, în gangul care ducea la castel, îl

văzu înaintea lui pe bătrân cu lanterna aprinsă, astfel că fu nevoit să și-o stingă pe a lui.

În felul acesta, merseră până la locul unde se afla camera cu pricina, în care bătrânul dispăru, după ce stătuse să asculte câteva clipe.

Müller se strecură mai aproape și ajunse la ușa din perete deschisă. În odaie mai era întuneric. Desigur că Richemonte vroia să se încredințeze mai întâi dacă băutura își făcuse efectul. Deodată se făcu lumină, Müller întinse capul și văzu că bătrânul deschisese lanterna, dar numai atât cât să lumineze chipul lui Deephill.

Acesta stătea nemișcat, cu ochii închiși, ținând mâinile sub cuvertură. Probabil avea o armă acolo.

Richemonte îl examină câtva timp și păru mulțumit. Se întoarse de lângă pat și privirea îi căzu pe masă, pe care se afla portvizitul. Repede îl luă, scoase ce era într-însul și începu să examineze. Puse lanterna pe masă, astfel că lumina ei ajungea până în ungherul unde se afla intrarea tăinuită. Bătrânul stătea acum cu spatele spre ea.

Müller era încredințat că Deephill, care se afla în umbră, ținea ochii deschiși. Vrând să-i arate că se afla la datorie, păși încetișor în cercul de lumină. Americanul scoase brațul de sub pătură și-l ridică, în semn că văzuse. Müller se retrase imediat.

După câteva clipe, bătrânul puse la loc hârtiile în portvizit, fără să fi luat ceva. După

ce mai lumină o dată chipul lui Deephill, părăsi odaia pe unde venise.

În timp ce căpitanul mai era în cameră, Müller coborâse în grabă scara îngustă. Jos se lipi de-o coloană, să-l lase pe bătrân să treacă.

Richemonte cobora încetișor treptele, părând foarte îngândurat. În apropierea profesorului se opri și mormăi:

— Drace! Deephill ăsta e un individ prevăzător. Ce-mi pot folosi mie cecurile dacă lipsește semnătura! Americanii sunt oameni de afaceri ai dracului de precauți. Dar de iscălit tot va iscăli.

Trecu pe dinaintea lui Müller, ca și cum ar fi vrut să se înapoieze la căsuța din grădină, dar după doi pași se opri iar.

— Să mă duc la Rallion? murmură el.

Privi o clipă în jos, pe gânduri, apoi urmă:

— Marion trebuie îmblânzită, și cât mai curând. Vreau să vorbesc cu dânsul, chiar dacă s-o speria văzându-mă pe neașteptate lângă patul său.

Se întoarse puțin din drum, după care urcă altă scară.

Și aceasta ducea în sus, printre două ziduri, dar spațiul dintre ele era atât de strâmt, încât un om se putea strecura numai cu foarte multă greutate. Dădu și aici în lături o tăblie și intră prin deschizătură. Se afla în odaia tânărului Rallion.

Căpitanul se apropie de pat și lumină fața aceluia care dormea, apoi îl zgudui și zise:

— Domnule colonel!

Rallion sări în sus, deschise ochii și, văzând lumină, se sperie.

— Drace! exclamă el. Căpitane, cum ai ajuns în odaia asta? Ușile sunt zăvorâte.

— Aceasta nu constituie o piedică pentru mine. Te rog însă să vorbești mai încet. Avem de discutat ceva.

— De discutat? Cred că ai ales pentru discuție o oră cam nepotrivită.

— Ba e cât se poate de potrivită, te asigur. E vorba de Marion.

— De Marion? Ah, în cazul acesta mă poți trezi la orice oră din noapte. Dar cum ai intrat aici?

— Despre asta mai târziu.

— Fie! Ei, ce este cu Marion?

— Fata se arată foarte recalcitrantă.

— O tratezi cu o blândețe de neiertat pe duduia asta. Poți porunci și în felul ăsta îi înfrângi împotrivirea.

— Așa voi și face și de aceea sunt acum aici. Am un plan. O vom sili pe Marion să devină soția dumitale.

— În ce fel vrei s-o silești, domnule căpitan?

— O voi încarcera.

— Și unde va fi închisă?

— Într-una din boltile noastre.

— *Fi donc!* Proastă locuință, căpitane.

— Asta o va face mai blândă.

— Și-i vei da doar pâine și apă?

— Ba nu-i voi da nici un fel de mâncare și nici de băut. Va îndura foamea și setea până se va supune.

— Dar ce va spune doamna baroană?

— Va încuviința măsurile noastre: ba ne va fi chiar de ajutor, căci o urăște pe Marion.

— Dar ceilalți vor observa lipsa fetei.

— Nu, pentru dânșii ea va fi plecată în călătorie.

— Cum vei proceda în acest scop?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu. Nu va fi prea ușor s-o ducem pe Marion în boltă și trebuie să contez și pe ajutorul dumitale.

— Îmi va face plăcere. Probabil că această comedie se va petrece noaptea?

— Firește.

— Cum vei pătrunde în camera ei, căci cred că doarme cu ușa încuiată.

— Dar dumneata nu dormeai cu ușa încuiată? Și cu toate acestea stau acum aici. În același fel tainic vom pătrunde și în odaia încăpățânatei. Intrăm încetișor la dânsa . . . o găsim dormind . . . îi pun o batistă îmbibată cu cloroform pe față și, după două minute, o ducem la boltă, pe drumuri ce le vei cunoaște abia atunci.

— Bun! Și apoi?

— Foamea și setea sunt chinuitoare. Sau te îndoiești?

— De formă se va supune; dar după aceea va trăda totul.

— Nu. Nu-i vom da drumul până când nu ne va fi dat cuvântul că va tăcea toată viața.

— De obicei, un cuvânt smuls în felul acesta n-are valoare.

— La Marion însă, da. Are un caracter mândru.

— Bine, vreau să admit că ai dreptate. Dar cum vei proceda cu voiajul ei, pentru a fi crezut?

— Foarte simplu. Pun să înhame caii noaptea și o ducem pe Marion la gară.

— Nu te înțeleg.

— Ei, nu Marion, ci altcineva urcă în trăsură: baroana.

— Va fi inițiată și dânsa, deci?

— Atât cât va fi nevoie.

— Dar se va băga de seamă substituirea.

— Nu prea; e întuneric.

— Vizitiul . . .

— N-am nevoie de vizitiu; iau docarul și plec singur . . .

— Și te întorci înapoi cu dânsa?

— Nu. O duc aparent la gară și mă întorc singur. Ea va coborî îndată ce ieșim din curtea castelului și se înapoiază în taină, pe întuneric.

— Ești un om foarte periculos, căpitane. Dacă nu ți-aș fi prieten, m-aș teme de dumneata. Bun! Și când o să se întâmple povestea?

— Cât de curând posibil.

— Mâine?

— Da, mâine, în mod sigur. Voi veni eu să te iau.

— Pe același drum?

— Da.

— Aș putea să văd mai de aproape acest drum?

— E mai bine să aștepți până îți voi dezvălui eu însumi această taină. Noapte bună.

Căpitanul se răsuci pe călcâie și intră în deschizătura secretă. De partea cealaltă puse iarăși totul în ordine și ciuli urechea.

„E curios! își zise el. Nu vrea să aștepte, ci va căuta să cerceteze el însuși lucrurile. Dar nu vei izbuti, băiete!“

Müller ascultase totul și de data aceasta. Când cei doi se despărțiră, el coborî scările și aștepta jos, la adăpostul unei coloane. Abia după ce-l văzu pe căpitan, își părăsi locul și-l urmă în vârful picioarelor. Bătrânul se duse în camera sa și Müller observă prin ochiul secret că se dezbrăca de culcare.

„Bun! își zise el. E sigur deci că azi nu se va întreprinde nimic împotriva Marionei.“

Porni înapoi pe scara care ducea în încăperea americanului și-l găsi pe acesta la masă, cu lumina aprinsă.

— În sfârșit! zise Deephill. Te-am așteptat cam mult și mă gândeam că nu mai vii.

— Am fost reținut de ceva neprevăzut.

— Ia loc, te rog! Servește-te cu țigări!

Müller își aprinse o țigară și trase cu plăcere din ea.

— Ești un om extraordinar, spuse Deephill. Ceea ce ai prevăzut s-a întâmplat.

— Știam.

— Dar, explică-mi, te rog, cum puteai să știi asta?

— Am dedus, pur și simplu.

— Dar, desigur că pe baza unor anumite observații și constatări, pe care le-ai făcut.

— Firește.

— Multe din cele ce se întâmplă aici nu mi le pot explica, dar de un lucru sunt sigur, și anume că ai fost sincer cu mine.

— Mă bucur că ați ajuns atât de departe cu încrederea ce mi-o acordați. Credeți deci în cele ce v-am spus?

— Cred totul. Îl socot pe acest căpitan Richemonte drept un mare ticălos. Și mai cred apoi că e și dânsul amestecat în deraierea trenului.

— Ba bine că nu!

— Dumneata știi mai multe decât mine, în orice caz. Atunci spune-mi sincer, la ce mă pot aștepta din partea lui Richemonte.

— Prefer să aud propria dumitale părere, răspunse Müller.

— Eu sunt convins că vrea să pună mâna pe banii mei.

— Aveți foarte mult spirit de observație, râse profesorul. Dar, iertați-mi ironia! Căpitanul Richemonte e un diavol cu chip de om. Ca să pună mâna pe banii dumneavoastră, să provoace deraierea unui tren întreg, sacrifi-

când zeci de vieţi nevinovate . . . asta e îngrozitor.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să plec de aici.

— Un sfat mai bun nici eu nu v-aş putea da.

— Dar asta e împotriva temperamentului meu. Vreau ca acest diavol bătrân să se prindă în propriul său laţ.

— V-aş sfătui să fiţi prevăzător.

— Aş! Acum, că sunt prevenit, nu mă mai tem de nimic. N-am încă nici o dovadă concretă împotriva lui, dar voi face rost de astfel de dovezi, chiar de-ar trebui să apelez la ajutor străin în acest scop.

— Cum intenţionaţi să procedaţi?

— Prefăcându-mă că am încredere într-însul şi primind propunerile sale.

— Atunci sunteţi pierdut!

— O, nu! Nu trebuie decât să nu semnez cecurile, pentru a fi în siguranţă.

— Aşa pare. Aşa aş zice şi eu. Dar Richemonte este într-adevăr imprevizibil.

— Deocamdată am un atú: îl bănuiesc, ceea ce bătrânul habar n-are şi cunosc secretul încăperilor tainice.

— Toate astea nu vă vor ajuta la nimic.

— N-ai putea să îmi arăţi gangul secret prin care a pătruns la mine?

— Nu-l ştiu nici eu prea bine. Vă rog, încă o dată, respectaţi-mi rugămintea şi părăsiţi cât mai curând locul acesta.

— Asta nu-mi poate aduce nici un folos. Ştii că sunt legat de ţinutul acesta . . .

— Nu pricep. Veniţi încoace să încheiaţi o afacere cu căpitanul, vedeţi că el vă înşală, ba chiar că vă poartă sâmbetele . . . atunci ce vă mai poate ţine legat de el?

— Ah, nu de el, dar există o altă persoană care mă îndeamnă să rămân. Presupun că ai ghicit despre cine e vorba. Şi dacă tot m-am hotărât să nu plec, de ce n-aş continua să stau la castel?

— Pentru că e locul cel mai primejdios pentru dumneavoastră.

— O, nu, în bârlogul leului eşti adesea mai sigur ca în afara lui. Căpitanul mă poate găsi, fie că locuiesc aici sau la Thionville.

— Müller se ridică.

— N-am nici un drept să caut să influenţez hotărârile dumneavoastră, zise el. O rugăminte mai am, totuşi.

— Vorbeşte!

— Nu lăsaţi pe nimeni să bănuiască cele ce ştim. Şi, orice s-ar întâmpla, nu trădaţi că eu cunosc culoarul secret prin care a venit aici, în camera dumneavoastră, căpitanul.

— Îţi făgăduiesc atât una cât şi cealaltă, dar am şi eu, la rândul meu, o rugăminte.

— Să auzim.

— Doresc să obţin prietenia dumitale, dar văd că există ceva între noi, o piedică, pe care totuşi n-o pot preciza. Ţi-aş fi recunoscător

dacă mi-ai spune în mod deschis care este aceasta.

— O veți cunoaște la vremea potrivită. Acum nu pot vorbi.

— E vorba de persoana mea?

— Nu.

— De vederile mele?

— Poate.

— Religioase, politice?

Müller dădu din cap.

— Stimate domnule Deephill, nu vă pot spune nimic, mi-e cu desăvârșire interzis a vă lăsa să ghiciți secretul.

— Ești grozav de încăpățânat! Cred, însă, că am ghicit deja și te asigur că voi medita asupra cuvintelor dumitale.

— Așa să faceți! M-ar bucura ca apropierea noastră să nu fi fost de prisos.

— Crede-mă, prietene — te pot numi așa după cele întâmplate! — crede-mă, am suferit mult, mult peste puterile unui om normal și acum mă simt ca după o noapte lungă; văd iarăși răsărind soarele. Poate că mă înșel. Poate, într-adevăr, pentru mine nu strălucește nici o stea, oricât de mică, în vreme ce deasupra celui mai sărac dintre muritori strălucește soarele Domnului.

Vorbise din adâncul sufletului. Își privea aproape cu teamă interlocutorul. Mișcat, Müller îi întinse mâna.

— De ce v-ați descurajat? Nu vă cunosc viața, dar sunt sigur că soarele și stelele lumi-

nează pentru fiecare dintre noi. Dar, dacă sunteți în căutarea fericirii, de ce vă aruncați în brațele întâmplării?! Vă poate ea, oare, oferi adevăratul noroc? Dați-mi mâna! Vă stimez. Gândiți-vă la cuvintele mele, găsiți calea cea bună, ce vă va mâna spre norocul mult așteptat. Noapte bună!

— Noapte bună! repetă americanul, adâncit în gânduri. Privirea sa îl urmări îndelung pe Müller, care se îndepărta prin coridorul secret. Rămase multă vreme pe gânduri, apoi, la un moment dat, obrazul i se însenină.

„Norocul mult așteptat!“, murmură el, surâzând. Oare m-ar putea iubi? O fi vorbit cu fratele ei despre mine? Și ce vasăzică asta, că voi fi fericit numai atunci când voi fi găsit calea cea bună?. . .“

În dimineața următoare, după dejun, căpitanul puse să se înhame caii și făcu o plimbare în dimineața proaspătă de vară. Acest fapt îi pică bine lui Müller, căci acum avea prilejul să vorbească cu Marion, fără a se teme că va fi spionat. Bătu la ușa ei și intră. Fata rămase oarecum surprinsă de vizita lui, dar îl lăsă pe el să înceapă.

— Te rog să nu te sperii de ceea ce-ți voi spune, începu el. Am venit să te previn că vor să te închidă.

— Să mă închidă? exclamă ea. Cine și pentru ce?

— Căpitanul și colonelul Rallion, ca să te silească să te logodești cu acesta din urmă.

— De unde știi?

— I-am spionat pe amândoi și am auzit ce-au vorbit.

— Când urmează să se întâmple asta?

— La noapte.

— Ah! Nu vor putea intra, căci zăvorăsc ușa în fiecare noapte.

— Camerele dumitale au o intrare secretă.

— Nu se poate.

— Sper că-ți voi putea dovedi contrariul.

Müller îi povesti cuvânt cu cuvânt convorbirea pe care o spionase. Marion rămase câteva clipe înmărmurită, apoi se făcu roșie de furie și izbucni:

— Se vor înșela dumnealor. Surpriza va fi a lor, nu a mea. Dar, spune-mi, te rog, cum ai dat de firul acestei ticăloșii, domnule Müller? Unde i-ai spionat?

— În odaia lui Rallion.

— Cum ai ajuns acolo?

El nu răspunse.

— E o taină? întrebă ea.

— O taină foarte însemnată chiar.

— Pe care nu mi-o poți împărtăși?

— Nu, căci taina nu-mi aparține în exclusivitate.

— Atunci spune-mi cel puțin atât cât ai dreptul să spui.

— Voi face aceasta, împărtășindu-ți că n-am venit la castelul Ortry numai cu intenția de a-l instrui pe fratele dumitale.

— Asta e o surpriză mare pentru mine. Ai deci și alte intenții?

— Una singură: să-l supraveghez pe căpitan.

— Ah, ai venit pentru a-l supraveghea! Asta mă face să bănuiesc că nu ești profesor de meserie.

Întorsătura aceasta îi era neplăcută lui Müller și hotărî să spună un mic neadevăr, decât să se pună într-o situație ambiguă.

— Dar ce altceva să fiu? întrebă el.

— Probabil detectiv . . .

— Nu, detectiv nu sunt, duduie. Sunt într-adevăr educator. Dar am un prieten, care când a aflat că vin aici, m-a rugat să mă informez asupra unor anumite lucruri.

— Pot afla care sunt acestea?

— Privesc o familie, asupra căreia căpitanul a abătut o mare nenorocire. Familia cu pricina mai suferă și astăzi de pe urma aceasta, și misiunea mea e să aflu dacă nu există o posibilitate de a curma răul.

— Atunci recunosc că nu ești singurul stăpân al tainei despre care-mi vorbeai. Trebuie să fii discret și eu n-am dreptul să stărui.

— Mulțumesc, domnișoară. Căpitanul e un om primejdios. Am băgat de seamă că punea la cale ceva rău împotriva unei persoane care se bucură de interesul meu; de aceea i-am urmărit toate mișcările și astfel am descoperit că există în castelul acesta scări secrete și ascunse.

— Dumnezeule, asta înseamnă că ești înconjurat zi și noapte de primejdii pe care nu le cunoști.

— Există însă ochi care veghează asupra dumitale.

— Ai dumitale. Știu, și asta mă liniștește. Dar te expui la primejdii în felul acesta. Dacă bătrânul descoperă că i-ai aflat tainele, ești pierdut.

— Sunt cu ochii în patru și mi-am luat toate măsurile de apărare. Chiar dacă bătrânul va

izbuti să pună mâna pe mine, îmi voi recăpăta repede libertatea, căci am pe cineva care se va îngriji de aceasta.

— Adevărat? Ai un om de încredere?

— Da, și-l cunoști și dumneata, duduie. E culegătorul de plante al doctorului Bertrand.

— Acela? spuse Marion, surprinsă. Omul care a salvat-o de la înec pe Nanon a mea?

— Exact. Suntem aliați. Ți-am spus demult că am deschis mormântul gol. El a fost cu mine și a văzut-o și pe mama dumitale.

— Serios? Când?

— Ne-a ieșit înainte.

— Spiritul ei.

— Nu. Repet, domnișoară, sunt ferm încredințat că mama dumitale trăiește.

— Vrei să zici că e închisă acolo jos?

— Da.

— Groaznic! Dar am zărit-o amândoi în turn, iar dumneata ai mai văzut-o după aceea. Ar fi avut prilejul deci să-și recapete libertatea.

— Presupun că nu vrea să fie liberă. Ba, mai mult: bănuiesc că s-a lăsat închisă de bunăvoie. Există mijloace de a sili o astfel de ființă să renunțe la lume și la toate.

— Eu nu cunosc astfel de mijloace.

— Totuși există, de pildă dragostea de mamă.

— Cum adică?

— O amenințI pe mamă că-i vei ucide copilul și-i spui că-l poate salva numai dacă admite să se dea ea însăși drept moartă.

— Asta ar fi groaznic. Dar de ce n-o omoară cu adevărat? De ce o lasă în viață?

— Or fi existând motive, chiar dacă nu le pot ghici deocamdată.

— Domnule Müller, cu cât te ascult mai mult, cu atât trebuie să presupun că ai putea avea dreptate. Dar gândul că mama trăiește îmi pare atât de extraordinar, încât îmi este aproape cu neputință să cred.

— Eu sunt convins.

— Grozav! Dar dacă e adevărat, atunci cea mai sfântă datorie a mea e s-o eliberez din mormântul ei aparent.

— Eu mi-am luat demult această sarcină.

— Îți mulțumesc. Totuși, nu trebuie s-o las numai în mâinile dumitale. Trebuie să-mi îngădui să-mi dau și eu concursul.

— Cu plăcere.

— Atunci suntem aliați. Uite mâna mea! Să luptăm împotriva căpitanului!

— Un singur lucru putem face: trebuie să vizităm această presupusă fantomă.

— Da, ai dreptate. Trebuie să pătrundem în gangurile acelea subpământene și cât mai curând posibil.

— Asta se va întâmpla îndată ce se va înapoia culegătorul de plante. I-am făgăduit să-l aștept.

— Mai bine n-ai fi făcut-o. Acum, de când știu că biata mamă trăiește, n-aș vrea să las nici o clipă să se scurgă în zadar.

— Totuși, te rog să ai răbdare. Fără el nu pot cuteza să pătrund în bolțile acelea.

— Bine, mă supun. Și zici că cei doi ticăloși vor veni azi la mine? Ce trebuie să fac? Cum să-i întâmpin?

— Va trebui să te prefaci speriată. Dar și cei doi vor fi surprinși, găsindu-te trează. Vor inventa atunci vreun basm, ca să-și scuze venirea.

— Crezi că nu mă vor ataca, deci?

— Vor renunța la asta. Lovitura poate izbuti numai dacă te găsesc dormind, ca să te poată ameți fără să fii în stare să chemi în ajutor.

— Sunt și eu de aceeași părere. Vor găsi un pretext. Dar eu nu mă mulțumesc cu asta; aș vrea să-i prind asupra faptului, ca să le pot arunca în față ticăloșia.

— Și eu cred că așa e mai bine!

— Dar cum să fac asta?

— Cei doi vor veni cu lumină, dar nu vor putea s-o ia cu dânșii în odaie. Își vor îndeplini opera pe întuneric.

— Probabil.

— Și asta îmi dă o idee. Camerista dumitale are aproape aceeași statură cu dumneata, duduie. Ce-ar fi să-ți ia locul?

— Da, da! exclamă fata, cu însuflețire. E o idee.

— Partea grea e de găsit motivul pentru care camerista doarme în camera dumitale.

— Oh, voi găsi eu un pretext, chiar dacă ar fi să spun că e vorba de o glumă.

— Atunci fata va fi ameţită şi transportată de aici.

— Dar va fi adusă imediat înapoi, căci la prima rază de lumină se va observa greşeala.

— Firește. Şi când o vor readuce, va fi momentul potrivit să li se spună c-au fost demascaţi.

— Da, le voi arunca în faţă totul, şi la această satisfacţie, pe care ţi-o datorez dumitale, vreau să iei parte.

— Să fiu de faţă, adică?

— Da. Vino, te rog!

Îl duse în odaia ei de culcare, unde se afla o uşă, a cărei fereastră era acoperită cu o perdea.

— Vezi uşa aceasta? întrebă ea. Dincolo e vestiarul meu. Ne ascundem amândoi într-însul.

— Dar unde ne întâlnim, duduie?

— Te prefaci că te duci să te culci, dar imediat după ora zece vii încoace, firește, în taină. Restul lasă-l pe seama mea! Oh, ce nenorocire ar fi fost pentru mine dacă n-ai fi venit la Ortry!

Îi întinse mâinile şi ochii ei erau umezi. El se înclină şi părăsi odaia.

Ziua trecu în liniște. După-amiază, Marion plecă la Thionville, ca s-o viziteze pe „engle-

zoaică". Richemonte se arătase numai în timpul mesei, iar la cină veni doar pentru câteva clipe în sufragerie. Rallion nu părăsise odaia.

Se apropia ora când locatarii castelului obișnuiau să se ducă la culcare. Müller încuie odaia sa și se duse pe furiș spre apartamentul Marionei.

— Bine ai venit! Îl întâmpină ea. Ești înarmat?

— Da.

— Atunci să ne retragem la postul nostru de observație.

— Ea stinse lumina și-l duse în vestiar, unde ardea o lumânare. Încuie ușa în urma ei. Prin perdeaua subțire se putea observa tot ce se petrecea în dormitor.

— Să stăm jos! spuse ea, stingând lumina. Acum reprezentația poate să înceapă.

— Va dormi camerista dincolo?

— Da. Am fost nevoită însă . . . să jertfesc oarecum adevărul.

— Îmi pare rău.

— N-a mers altfel. N-am găsit un alt motiv temeinic afară de acesta.

Mai mult nu spuse, deocamdată. Însă după câtva timp reluă:

— Trebuie să știi că sunt o ființă foarte romantică.

— N-am băgat de seamă până acum.

— Și totuși așa e! râse ea, încetișor. I-am spus că mi-am dat inima cuiva și că am un

adorator tainic. Mi s-a interzis, însă, să-i aparţin, de aceea ne întâlnim pe ascuns.

— Ce mişcător!

— Mă aşteaptă şi azi, dar baroana a devenit bănuitoare şi va căuta să se încredinţeze dacă sunt sau nu în odaia mea.

— I-ai spus întocmai toate astea?

— O! nu! I-am spus puţin, însă am lăsat-o să ghicească mult. Treaba ei dacă şi-o fi închipuind cine ştie ce.

— Va afla însă curând de ce i s-a cerut să-ti ia locul. Ah, uite că vine!

Camerista intră cu o lumânare în mână. Răsfoi prin câteva cărţi, apoi se dezbrăcă, stinse lumina şi se culcă.

— E unsprezece şi jumătate, şopti Marion. Când vor veni?

— Cine ştie? Probabil când vor crede că dormi adânc.

— Va fi o adevărată probă de răbdare.

— Vă rog să vă odihniţi, eu vă voi supraveghea!

— O, crezi c-aş putea să dorm?

Nu mai schimbară nici un cuvânt. Era atâta linişte, că se putea auzi până şi respiraţia cameristei.

— Auzi? şopti deodată Marion.

— Ei sunt, au lovit un scaun.

Ascultară, cu respiraţia oprită. Câtva timp domni iar tăcere adâncă, apoi auziră un zgomot, ca şi cum ar scârţâi un pat, după aceea

percepură paşi şi, în cele din urmă, se făcu iar linişte.

— Infamia s-a consumat! şopti Marion.

— Vor băga de seamă eroarea şi se vor întoarce curând.

— Dumnezeule sfinte, din ce primejdie am scăpat! Cât îţi mulţumesc, domnule!

El îi simţi mâna într-a sa şi nu-i mai dădu drumul. Ea nu se împotrivi . . . După câtva timp simţi capul ei atingându-i umărul, unde rămase aşa mult timp . . .

Se înşelaseră însă în credinţa lor că cei doi ticăloşi vor observa curând eroarea şi o vor readuce pe cameristă.

După câtva timp se auziră tropote de cai jos în curte. Era căpitanul, care o ducea pe baroană la gară. Ea se declarase imediat dispusă să joace rolul Marionei şi nu-şi ascunse mulţumirea când Richemonte îi povesti că lovitura împotriva fetei izbutise. La oarecare depărtare de castel opri docarul, iar baroana coborî pentru a se întoarce pe furiş în apartamentul ei. Richemonte însă plecă mai departe spre Thionville, ca să înşele aparenţele.

A doua zi dimineaţa se răspândi repede vestea că Marion fusese nevoită să plece pe neaşteptate. Căpitanul socoti necesar să apară la dejun, ca să-i pună la curent pe cei de faţă cu plecarea nepoatei sale. Müller ascultă în tăcere, dar nu se putu abţine să nu arunce o privire spre uşă.

Tocmai când începură să mănânce, ușa se deschise și. . . . Marion intră.

Bătrânul sări de pe scaun și privi cu ochii holbați la fată.

— Marion? Tu? Pe toți dracii! îi scăpă de pe buze.

Ea se așeză liniștită la locul ei.

— Ce e? întrebă apoi, prefăcându-se mirată.

— Cred . . . hm . . . de neînțeles.

— Ce e de neînțeles?

Müller se înclină politicos în fața ei și zise:

— Domnul căpitan tocmai ne comunicase că ați fost nevoită să plecați pe neașteptate în cursul nopții.

Marion dădu din cap și răspunse cu nevinovăție:

— Domnul căpitan s-a înșelat. Nu știu ce m-ar fi putut îndemna să întreprind o călătorie.

Richemonte nu izbutea să-și explice apariția ei. Era însă un adevărat maestru în a-și regăsi stăpânirea de sine. Și nici atitudinea fetei nu era dușmănoasă. Hotărî, deci, să aștepte deocamdată. Dar, după sfârșitul mesei, când se duse la fereastră să privească afară și Marion trecu pe lângă el, își ațintì privirea-i străpungătoare asupra ei și șuieră:

— Ce enigmă e asta? Mi s-a spus că ai fost condusă la gară.

— De către cine?

— Asta n-am întrebat. Și-apoi am mai aflat că în timpul nopții nu erai în odaia ta.

— Cine a spus asta?

— Camerista ta! minți el.

— E adevărat, n-am fost în odaia mea.

— Dar unde? întrebă căpitanul, holbând și mai mult ochii.

— Te interesează?

— Firește. Am auzit că ești plecată, și când colo apari la masă.... Aș vrea să știu cum se explică asta.

— Și eu aș vrea tot atât de mult să știu. Nici nu mi-a dat în gând să plec.

— Dar unde te aflai?

— În siguranță, domnule căpitan.

Răspunsul acesta părea dat așa într-o doară, însă fu însoțit de o privire care-l făcu pe căpitan să tresară.

— În... în siguranță? îngăimă el. Nu pricep ce vrei să spui cu asta.

— Ghici ghicitoarea mea! mai spuse dânsa și părăsi sala de mâncare.

Atâta așteptase baroana. Se apropie repede de bătrân și-l întrebă:

— Poți să-mi explici ce și cum?

— Nu.

— Ce-a spus?

— N-am înțeles nimic.

Baroana avu un zâmbet ironic și zise:

— Stimate domnule căpitan, încep să bănuiesc că iar ai dato-n bară!

— Mulțumesc de compliment! mormăi dânsul.

— Îl meriți! Îmi dai voie să întreb cum se leagă ivirea Marionei cu presupusul ei voiaj?

— Dracu' știe!

— Credeam că e prizoniera dumitale!

— Eram convins de asta.

— S-a eliberat singură, deci?

— În privința asta mă voi lămuri curând.

Zicând acestea ieși, ducându-se în odaia lui Rallion.

— Ah, domnule căpitan! spuse colonelul, care se afla încă în pat. Asta e o vizită neașteptată. Îmi dai voie să mă ridic. Vroiam să recuperez oboseala de astă-noapte.

— Când te-ai culcat? întrebă Richemonte, aruncând o privire bănuitoare asupra colonelului.

— Îndată ce ne-am despărțit.

— Și de atunci n-ai părăsit patul?

— Nici o clipă. Dar ce rost au întrebările astea? Îmi faci o impresie cam ciudată.

— Prietene, ai un dar de a te preface pe care nu l-am bănuit la dumneata până acum.

Jignit, contele se ridică.

— Domnule căpitan, joci teatru? strigă el. Observ, spre uimirea mea, că ai ceva împotriva mea. Ce vrei să zici cu acuzațile dumitale?

— Că ai călcat interdicția mea . . . Ai descoperit ieșirea secretă și ai pătruns în gangurile subpământene, ca s-o eliberezi pe Marion. Vrei să negi cumva?

— Căpitane, ai înnebunit!

— Îți pot dovedi; am vorbit eu însumi cu Marion mai adineauri.

— În închisoarea ei?

— Nu, în sufragerie, la dejun.

Contele sări jos din pat, își vârî picioarele în papuci și își puse halatul.

— Trebuie să mă scol, căci după câte văd ai început să vorbești în dodii.

Apoi, prinzându-l de umeri, întrebă aspru:

— Căpitane, cine are cheile la toate ușile prin care am trecut astă-noapte?

— Eu.

— Și eu să fi deschis aceste uși? Cu ce?

— Firește, tot cu chei.

— De unde să le fi luat?

— Mă crezi atât de idiot, colonele?

Credeam până mai adineauri că cheile duble pierdute trebuia să le caut sub lăzi, dar acum îmi dau seama că tatăl dumitale ți le-a dat.

— Dar bine, căpitane, ți-ai pierdut cu totul mințile? Eu n-am nici o cheie.

— Într-adevăr, n-ai?

— Pe onoarea mea de ofițer. Și dacă le-aș fi avut, la ce mi-ar fi folosit? Tot nu pot merge acolo.

Zicând acestea arătă spre peretele în care se afla ieșirea secretă.

— Așadar, n-ai fost acolo? Bine, să vedem!

Se duse la tăblia din perete și o examină.

— *Diable!* exclamă apoi. E totul în regulă.

Furios, bătu cu pumnul în masă.

— Să fi visat oare? Erai doar de față. N-am fost împreună noaptea trecută în odaia Marionei?

— Firește.

— Și n-am dus-o în boltă?

— Ba da.

— Și n-am zăvorât-o acolo?

— Sigur.

— Atunci imaginează-ți spaima mea, când am văzut-o adineauri intrând în sufragerie.

— Dar n-ai întrebat-o?

— Făcea pe nevinovata, de parcă n-ar fi știut nimic.

— Trebuie să aflăm cum stau lucrurile. În ce fel a dispărut, vom afla cercetând închisoarea.

— Da. Îmbracă-te repede și vino cu mine! Te-am bănuit foarte tare.

— Te iert. Dar vom descoperi noi vinovatul.

— Sper asta și va fi vai de el! Căci acela care a eliberat-o pe Marion trebuie să fi pătruns în tainele noastre și se impune să fie făcut nevătămător. Îmbracă-te deci repede și până atunci sunt și eu înapoi.

Plecă, dar numai după câteva minute deschise pe dinafară ușa secretă, ținând lanterna în mână. Contele sfârșise cu îmbrăcatul. Pătrunseră în gang și porniră spre celula din care, după părerea lor, dispăruse Marion.

Când Richemonte deschise bolta unde, în partea din fund, se afla închisoarea, i se păru

că aude un zgomot. Îl prinse pe conte de mână și-l întrebă:

— Auzi ceva?

— Da, bătăi.

— De acolo unde am închis-o pe Marion.

— Așa se pare.

— Care vasăzică, e cineva înăuntru și Marion e liberă! Nu cumva . . . se bătu cu palma peste frunte . . . nu cumva . . .

— Ce anume?

— Nu cumva am închis pe altcineva în locul Marionei?

— Dar cum ar putea fi cu putință așa ceva?

— Mă întreb și eu.

Se uitară nedumeriți unul la altul. Bătăile se repetară.

— Așa trebuie să fie totuși! spuse Richemonte, cu hotărâre. Am pus mâna pe alta și am închis-o aici.

— Dar am luat-o pe Marion din propria ei cameră.

— Chestiunea se va lămuri îndată ce vom vedea cine e cealaltă persoană.

— Sunt extrem de curios.

— D-apoi eu? Trebuie să ne prefacem că nu știm nimic. Haide!

Cu cât înaintau, cu atât se auzeau mai tare loviturile. În cele din urmă auziră și un glas:

— Ajutor! Dați-mi drumul afară!

Richemonte trase zăvorul și deschise.

Camerista Marionei le apăru în față. Își pusese veșmintele pe care cei doi le aduseseră

odată cu dânsa. Era albă ca varul la faţă şi tremura din tot corpul.

— *Sacrébleu,* dumneata eşti? exclamă bătrânul, luminându-i chipul. Dar cum ai ajuns în pivniţa asta?

— Habar n-am, domnule căpitan. Oh, ce spaimă am tras, Dumnezeule!

— Dar ce aveai de căutat aici jos?

— Nimic, domnule căpitan.

— Dracu' să mai înţeleagă. Cine te-a adus încoace?

— Nu ştiu, zău nu ştiu.

— Dar explică-mi atunci prezenţa dumitale aici!

— M-am dus aseară să mă culc şi când m-am trezit mă pomenesc aici, alături de hainele mele.

— Asta sună a basm. Unde te-ai culcat?

— La duduia.

— La baroana Marion? În odaia ei? Ai dormit în patul ei? Şi unde se afla Marion atunci?

— Asta nu ştiu.

— Cum de ţi-a îngăduit să dormi acolo?

— Mi-a poruncit, chiar.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Dar un motiv trebuie să-ţi fi dat.

Camerista nu vroia să trădeze ceea ce vorbise Marion cu dânsa, astfel că răspunse:

— Eu sunt servitoare şi trebuie să ascult, fără să întreb de motive.

— Asta înseamnă că ai fost victima unei glume proaste. Voi cerceta cum stau lucrurile și-l voi pedepsi cu asprime pe vinovat. Și zici că nu știi unde te afli?

— Habar n-am.

— Ia să vedem atunci cum se pot aranja lucrurile. Știi să taci?

— Oh, nu voi sufla nici un cuvânt, numai să ies din această gaură groaznică.

— Vei ieși. Dar dacă aflu că ai povestit cuiva despre chestia asta, să știi că ai de-a face cu mine.

— Jur pe tot ce am mai sfânt că am să tac.

— Și față de baroană?

— Da.

— Dar cum vei justifica față de ea dispariția dumitale?

— Asta nu știu încă.

— Părinții dumitale locuiesc în satul vecin?

— Da, așa e.

— Ei, atunci spui că ai aflat azi-dimineață că tatăl sau mama dumitale s-au îmbolnăvit și te-ai dus acolo. Acum te-ai întors. Ai înțeles?

— Da. E bine așa.

— Și-mi vei comunica mie tot ce a spus Marion, fiecare cuvânt?

— Cu plăcere, domnule căpitan, numai de-aș ieși odată din această pivniță groaznică . . .

— Bine, te cred. Vino aici!

Își scoase batista și-i legă ochii.

— Dar pentru ce faceți asta? întrebă ea.

— N-ai nici o teamă, nu ți se întâmplă nimic, o liniști el. Nu trebuie să vezi pe ce drum apucăm. Urmează-mă, te conduc eu.

Zăvorî ușa și, luând-o pe cameristă de mână, merse cu ea spre căsuța din grădină, de unde o scoase afară. Acolo o plimbă de câteva ori de jur-împrejur, printre tufe, apoi îi scoase legătura de la ochi.

— Acum ești liberă, spuse dânsul. Du-te și vezi-ți de treaba dumitale și ține-ți gura. De tăcerea dumitale depinde dacă voi pune mâna sau nu pe ticălosul care te-a închis acolo.

Ea se îndepărtă cât putu de repede.

— Ce zici dumneata de asta? se adresă Richemonte lui Rallion.

— A fost o prostie din partea noastră, o prostie foarte mare. Ar fi trebuit să ne convingem dacă e într-adevăr Marion. Dar dumneata ai stăruit să nu aprindem lumina, astfel că eu nu-s vinovat.

— Nici eu. Cum aș fi putut bănui că nepoată-mi îi va da în gând s-o pună pe cameristă să doarmă în odaia ei?

— Și pentru mine e de neînțeles.

— Nu numai de neînțeles, dar și suspect. Fără motive cu totul deosebite nu cedezi altuia culcușul.

— E treaba dumitale să descoperi aceste motive, căpitane.

— Mă voi informa imediat. Hai la castel!

— Mulţumesc. N-am nici un chef să-mi arăt în public chipul masacrat, până nu se va fi vindecat cel puţin în parte.

— Atunci vrei să ne întoarcem prin gangul subpământean?

— Da, te rog chiar.

— Bine, ocolul nu e mare.

La înapoierea cameristei, Marion se afla în odaia ei. Când o zări pe fată, ştiu imediat că bătrânul se dusese în boltă pentru a căuta o explicaţie misterului.

— Am sunat după tine, spuse ea cu imputare.

— Mă iertaţi, duduie, răspunse camerista, dar îndată după ce m-am trezit mi s-a adus vestea că mama e uşor bolnavă şi am plecat acasă . . .

— Până când ai dormit?

— Până . . . aproape de cinci.

— Bine. Firește că trebuia să-ţi faci datoria de fiică.

Fata fu foarte mulţumită că scăpă atât de uşor. Abia plecase, că Richemonte intră la Marion. Lucrul era cu atât mai surprinzător, cu cât foarte rar se ducea în persoană la nepoata sa.

Îşi plimbă privirea cercetător prin cameră, apoi se aşează şi se uită la fată cu chipul întunecat. Ea nici nu clipi.

— Te miri văzându-mă aici? întrebă el.

— Cam aşa, răspunse dânsa.

— Am să te întreb ceva: de ce ai plecat atât de repede din sufragerie, când stăteam de vorbă cu tine?

— Pentru că am crezut că discuția noastră s-a terminat.

— Abia începuse. Vroiam să știu unde te-ai aflat în cursul nopții.

— Întreab-o pe cameristă!

— Ea știe?

— După cum mi-ai povestit azi-dimineață, ai chestionat-o în privința mea.

— Așa e. Ai ceva împotrivă?

— Din partea mea poți întreba pe cine poftești. Însă procedeul nu-l aprob. Nu se obișnuiește să interoghezi camerista în privința stăpânei.

— Ce? Îți permiți să-mi vorbești astfel? Ei, fato, de câtva timp îți îngădui un ton care nu-mi convine deloc.

— Pentru că ai fost obișnuit să te folosești numai tu de tonul acesta. Mai ai ceva să-mi spui?

— În primul rând vreau să știu unde ai fost în cursul nopții trecute.

— N-am să-ți dau socoteală în privința asta.

Bătrânul sări furios de pe scaun.

— Așa-mi răspunzi? Știi tu cine e stăpân aici?

— Baronul de Sainte-Marie, nu căpitanul Richemonte.

— Eu sunt tatăl baronului și bunicul tău.

— Dovedește-mi întâi rubedenia!

Căpitanul rămase înmărmurit o clipă.

— Ai înnebunit, fato? scrâșni el apoi.

Cu un gest disprețuitor ea întoarse capul într-o parte:

— Să terminăm discuția. Văd că nu știi cum trebuie să te porți cu o femeie. De câtva timp te comporți ca un om de rând, căruia pentru lipsa lui de bună creștere . . .

Furios peste măsură, el o prinse de mână și o scutură cu putere:

— Da, da, ești nebună, altfel n-ai fi putut cuteza să vorbești astfel. Dar eu nu-s omul care să înghit așa ceva. Te voi pedepsi dacă rămâi la tonul acesta.

— Bine, să ne folosim de alt ton atunci.

Înainte ca el s-o poată opri, Marion începu să tragă cu atâta putere de șnurul clopotului, încât ecoul răsună în tot castelul. Imediat se auziră uși deschizându-se.

— Ah, de data asta ai noroc! scrâșni el. Vreau să evit scandalul, de aceea plec. Data viitoare însă voi fi eu cel tare.

Plecă și, pe coridor, le strigă servitorilor, care veneau în goană:

— Nu e nimic, duceți-vă dracului!

Apoi se întoarse în odaia sa, într-o stare de nervi cum nu mai avusese de mult.

POȘTA REDACȚIEI

Dintre scrisorile primite la redacție în diverse rânduri răspundem acelora prin care tinerii cititori ne solicită mai multe date referitoare la modul de alcătuire a romanelor lui Karl May și, mai ales, asupra documentării autorului, ținând seama de bogăția de informații conținute în operele sale și de puterea de redare a culorii locale, a atmosferei specific orientale sau, alteori, nord-americane.

Mulți și-au pus întrebarea dacă într-adevăr Karl May a străbătut aceste imense spații geografice care se întind, în ciclul oriental, din nordul Africii până în Kurdistan, Irak, Turcia și zona Balcanilor aflată, la acea vreme, sub stăpânirea otomană.

Din lucrarea autobiografică „Ich" aflăm că autorul a întreprins în mai multe rânduri călătorii de studii, atât în America de Nord cât și în toate țările din Orient. Aceste călătorii i-au completat impresionanta documentație obținută prin cărți de specialitate, note de călătorie, dicționare, enciclopedii și reviste de specialitate adresate orientaliștilor și etnologilor. Nu a ezitat să facă apel și la cărți mai vechi, uitate deja de contemporanii săi.

Pentru a satisface curiozitatea cititorilor menționăm expunerea lui Hans Wachenhusen „De la Vidin la Stambul", opera lui Cyprien Roberts, în șase volume, despre slavii din Turcia (1844), lucrarea lui Wurtzersch despre o călătorie în Europa Centrală și o parte a Asiei de Vest ș.a.

Mărturii ale călătoriilor sale sunt numeroasele obiecte, inclusiv cele trei faimoase puști cu repetiție, expuse la Muzeul Karl May din Dresda, fondat după moartea sa.

Karl May vorbea curent limba arabă iar engleza sa era specifică marinarilor și locuitorilor din Vestul Sălbatic.

Din bogata documentație adunată de-a lungul anilor și-a însușit Karl May informațiile despre Țara schipetarilor, adică vechea Albanie, despre Grecia de Nord, Macedonia și regiunile locuite de sârbi și de bulgari. Din acest material și din călătoriile întreprinse, în diverse perioade ale vieții sale, și-a creat fundalul ciclului oriental și scena marilor aventuri cu pieile-roșii, populate deopotrivă cu idealiști și tâlhari, dar având ca obiectiv constant triumful dreptății.

Fiind scrise la persoana întâia, Karl May se identifică în romanele sale cu eroii săi favoriți, Kara Ben Nemsi în Orient și Old Shatterhand în Vestul Sălbatic.

El a creat personaje veridice, nu întruchipări palide ale vreunor idealuri utopice, ci oameni adevărați confruntați cu realitățile, uneori dure, ale vieții. Povestirile sale, fie ele ficțiuni sau, dimpotrivă, relatări obiective, reușesc să fascineze cititorul tocmai prin arta scriitorului de a ne face să luăm parte la acțiune ca și cum am fi trăit-o noi înșine.

KARL MAY — OPERE
cărți apărute la editurile
Eden și Pallas

Ciclul *„De pe tron la eșafod“*

1. *Castelul Rodriganda* (Editura Pallas, 1994)
2. *Piramida Zeului Soare* (Editura Pallas, 1994)
3. *Benito Juarez* (Editura Pallas, 1994)
4. *Plisc-de-uliu* (Editura Pallas, 1994)
5. *Moartea împăratului* (Editura Pallas, 1994)
6. *Comoara din Lacul de Argint* (Editura Pallas, 1995)
7. *Slujitorii morții* (Editura Eden, 1995)

Ciclul *„Satan și Iscariotul“*

8. *Capcana* (Editura Pallas, 1995)
9. *Omul cu 12 degete* (Editura Pallas, 1995)
10. *Răzbunarea* (Editura Eden, 1995)

Ciclul *„În țara leului argintiu“*

11. *Leul răzbunării* (Editura Pallas, 1995)
12. *La Turnul Babel* (Editura Pallas, 1995)
13. *Sub aripa morții* (Editura Pallas, 1995)
14. *Prăbușirea* (Editura Pallas, 1995)
15. *Cacealmaua* (Editura Eden, 1996)
16. *Testamentul incașului* (Editura Eden, 1996)
17. *Pirat și corsar* (Editura Eden, 1996)
18. *Mustangul Negru* (Editura Pallas, 1996)

Ciclul *„Inimi germane“*

19. *Dervișul* (Editura Pallas, 1996)
20. *Valea morții* (Editura Pallas, 1996)
21. *Vânătorul de samuri* (Editura Pallas, 1996)

Ciclul *„Winnetou“*

22. *Winnetou* (Editura Eden, 1996)
23. *Pe viață și pe moarte* (Editura Eden, 1996)
24. *Testamentul lui Winnetou* (Editura Eden, 1996)

25. *Old Surehand* (Editura Pallas, 1996)
26. *Taina lui Old Surehand* (Editura Pallas, 1996)

27. *Secretul țigăncii* (Editura Eden, 1997)
28. *Insula giuvaierurilor* (Editura Eden, 1997)

Ciclul *„În țara mahdiului“*

29. *În țara mahdiului* (Editura Pallas, 1997)
30. *Lacrimi și sânge* (Editura Pallas, 1997)
31. *Ultima vânătoare de sclavi* (Editura Pallas, 1997)

32 *Vulturii deșertului* (Editura Eden, 1998)
33. *Prin deșert și harem* (Editura Eden, 1998)
34. *Prin Kurdistanul sălbatic* (Editura Eden, 1998)
35. *De la Bagdad la Stambul* (Editura Pallas, 1998)
36. *Prin văgăunile Balcanilor* (Editura Pallas, 1998)
37. *În Țara schipetarilor* (Editura Eden, 1998)
38. *Schut — căpetenia banditilor* (Editura Pallas, 1998)

Ciclul *„Dragostea ulanului“*

39. *Ultima iubire a lui Napoleon* (Editura Pallas, 1998)
40. *Răzbunătorii* (Editura Eden, 1998)
41. *Căpitanul gărzii imperiale* (Editura Eden, 1999)
42. *Nelegiuitul* (Editura Pallas, 1999)

CUPRINS

1. **În cârciuma din Thionville** 5
2. **Umbrele trecutului** 25
3. **Pe drumuri subterane** 61
4. **Un atentat monstruos** 82
5. **Diavolul îi ajută pe ai săi** 124
6. **Se pregătește o contraofensivă** 148
7. **În pulberărie** 166
8. **Secretul tabloului** 195
9. **O pețire cu bucluc** 224
10. **Dezvăluiri** 254
11. **Pe drumuri secrete** 273
12. **Aoleu! O greșeală!** 285

Poșta redacției 307

Karl May — Opere (cărți apărute) . . . 309

EDITURA PALLAS
București — sector 1
Piața Presei Libere nr. 1
Corp central, etaj 8, camera 860
Telefon 222.48.60

Pentru corespondență
Editura Pallas
Căsuța poștală 33—39

Coli de tipar: 19,50
Bun de tipar: 15. 01. 1999

Tiparul executat la:
Imprimeria „ARDEALUL" Cluj,
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 80258

42

karl may

OPERE

NELEGIUITUL

Castelul din Ortry, cu misterioasele sale tainițe, devine sediul uneltirilor şi crimelor bătrânului căpitan Richemonte, ce nu renunță la planurile sale de răzbunare împotriva familiei Greifenklau, fiind avid de putere şi de acapararea unor averi străine. Noi personaje îşi fac apariția, complicând intriga romanului cu întâmplări neprevăzute şi aventuri pe care fantezia scriitorului le înlănțuie în episoade de mare tensiune dramatică. Din sumar: *În cârciuma din Thionville; Umbrele trecutului; Pe drumuri subterane; Un atentat monstruos; Diavolul îi ajută pe ai săi; În pulberărie; Secretul tabloului; O peştire cu bucluc; Pe drumuri secrete.*

Procurați-vă din timp ultimul volum din acest ciclu, intitulat:

GLASUL SÂNGELUI

Lei 19.500 + 400 T.L. = 19.900